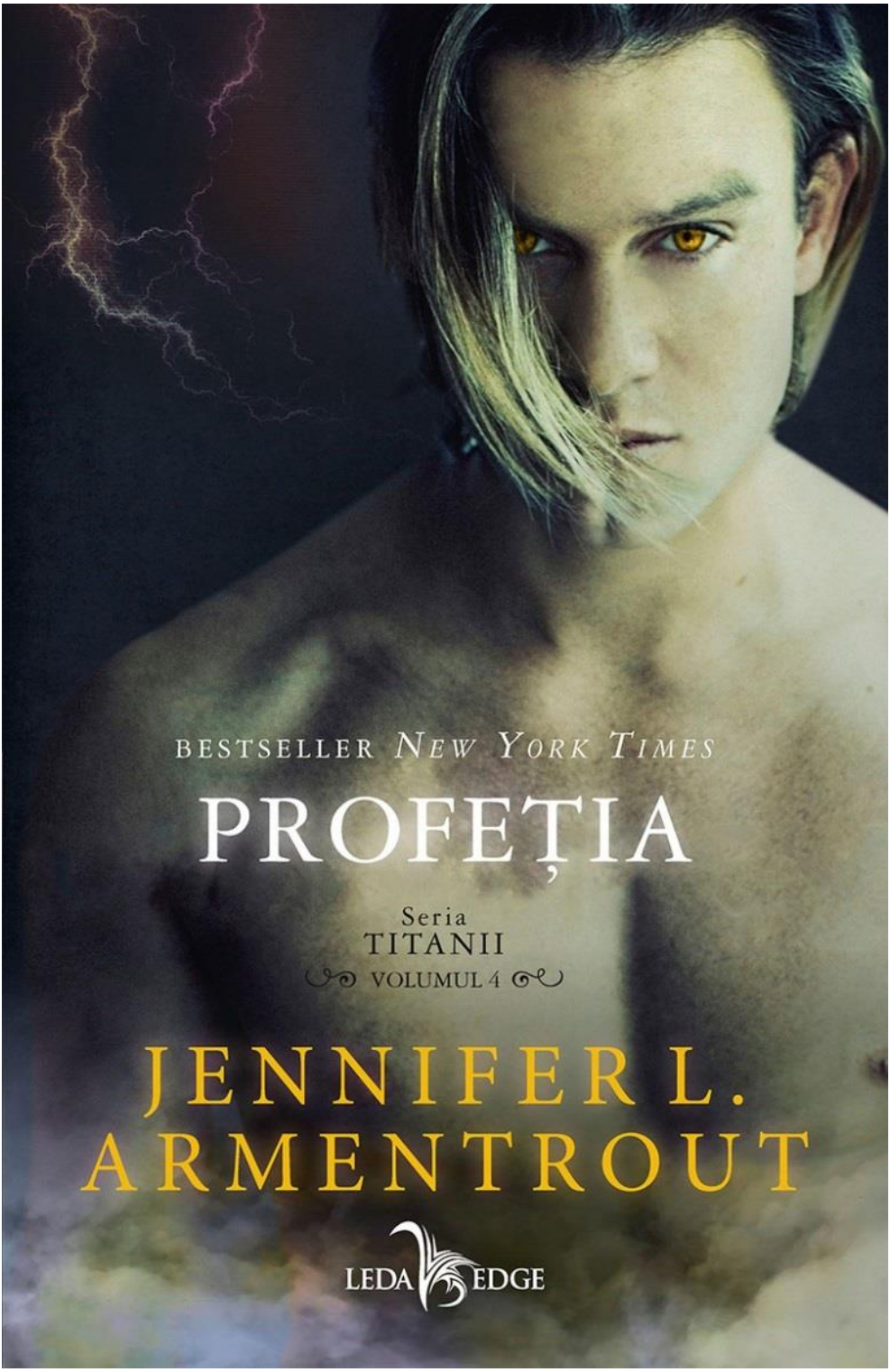
BESTSELLER *New York Times*
PROFEȚIA
Seria
TITANII
VOLUMUL 4
JENNIFER L.
ARMENTROUT
LEDA
EDGE

JENNIFER L.
ARMENTROUT

PROFEȚIA

Imprint coordonat de
Shauki Al-Gareeb

JENNIFER L.
ARMENTROUT

PROFEȚIA

Seria
TITANII
VOLUMUL 4

Traducere din limba engleză de
IULIA DROMERESCHI

LEDA EDGE

Redactare: Alina Bâltâc
Tehnoredactare computerizată: Cristina Gvinda
Lector: Liviu Szöke

Jennifer L. Armentrout, *THE PROPHECY*
Copyright © 2018 by Jennifer L. Armentrout
All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română aparţin LEDA EDGE, un imprint al CORINT BOOKS, str. Mihai Eminescu nr. 54A, Bucureşti.

www.edituracorint.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Armentrout, Jennifer
Titanii/Jennifer I. Armentrout. – Bucureşti: Corint Books, 2017- vol.
ISBN 978–606–793–106–8
vol. 4: Profeţia / trad.: Iulia Dromereschi. – 2021. –
ISBN 978–606–088–009–7
I. Dromereschi, Iulia (trad.)
82 1. 111 (73)-31=135.1

PENTRU TINE, CEL SAU CEA CARE CITEŞTE

ACEASTĂ CARTE ESTE DESTINATĂ PUBLICULUI NEW ADULT.

Conţine un tip foarte, foarte sexy, cu abilităţi turbate, care vor fi descrise aşa detaliat, că pot provoca leşinul. Chiar şi scenele unde nu face decât să se fâţâie fără cămaşă (mda, se întâmplă) se pot dovedi prea intense pentru cititorii mai tineri. Vă rog să consideraţi că aţi fost avertizaţi!

1

Josie

Palele pe vânt din jurul meu îmi aruncau peste obraji şuviţe subţiri de păr blond care-mi scăpaseră din coc. Aerul de seară târzie era încă rece pentru mijlocul lui iunie, cel puţin faţă de cum eram obişnuită, căci crescusem în partea de sud a statului Missouri, unde vremea în această perioadă a anului era fierbinte ca un fund de drac. Totuşi, aveam impresia că aici, între dealurile din Dakota de Sud, nu se făcea niciodată atât de cald.

Inspirând adânc, m-am concentrat la un bolovan mare şi cenuşiu. Probabil se afla acolo de la începuturile timpului. Ridicând braţul, am canalizat eterul din vene. Puterea mea nu mai era stăvilită de o pereche de brăţări nu tocmai obişnuite.

Era o senzaţie tare plăcută să am din nou puterea aceea, mai ales acum, când îmi venea să arunc în aer lucruri.

Eram foarte supărată pe un *zeu* cu părul blond.

În loc să dau furia la o parte, ca de obicei, am *canalizat-o* spre *akasha*, cel mai periculos element cunoscut muritorilor şi nemuritorilor. Nu cu mult timp în urmă, să manevrez elementul aer fusese

dificil pentru mine. Uneori, voiam să mişc ceva şi sfârşeam prin a-i da foc.

De aceea, Luke stătea departe de mine când exersam cu elementele.

Mi-am imaginat bolovanul ridicându-se în aer şi am păstrat imaginea. Puterea curgea prin mine. La început, nu s-a întâmplat nimic. Apoi, bolovanul a început să se clatine, de parcă s-ar fi cutremurat pământul. O clipă mai târziu, s-a mişcat, ca şi cum o mână mare l-ar fi luat de jos. Mirosul de pământ fertil a umplut aerul, când bolovanul s-a desprins de la pământ şi s-a ridicat.

Am mutat piatra la stânga, apoi la dreapta. A alunecat înainte şi înapoi de parcă ar fi fost uşoară ca o pană.

Mă descurcam, dar nu era perfect. Trebuia să pot folosi elementele imediat, fără ezitare. Am coborât bolovanul, tresărind la impact, când s-a aşezat strâmb în locaşul lui.

Mi-am răsucit trunchiul şi am cercetat cu privirea statuile zeilor nenumiţi care se ridicau dintre buruienile înalte, aproape aşteptându-mă ca o Santinelă sau un Gardian să coboare în grabă colina. Câmpul pe care exersam însă era pustiu.

Mi-am şters sudoarea de pe frunte şi m-am întors spre bolovan. Ignorându-mi oboseala, mi-am scuturat

umerii şi braţele. O parte din mine îşi dorea să tragă un pui de somn.

Dormeam *mult*, în ultima vreme.

Cică era normal, cel puţin în primele luni de sarcină. Ştiam asta fiindcă făcusem cercetări pe Google. Bine, fie! Citisem o grămadă. Parţial, aş fi vrut să nu o fi făcut, pentru că aflasem despre tot felul de lucruri pe care aş fi preferat să nu le ştiu.

Descoperisem că sunt genul care-şi face griji.

Rahat, chiar puteau merge prost multe! Atât de multe! Şi nici măcar nu luam în considerare poveştile de groază cu naşteri, pe care-mi pierdusem o după-amiază întreagă citindu-le.

Am rămas traumatizată.

Dar se puteau întâmpla atâtea! Dacă păţea copilul ceva? Nu mi se părea o întrebare absurdă. Sarcinile obişnuite eşuau mereu, dintr-un motiv sau altul. Unele femei nici măcar nu află vreodată de ce şi-au pierdut copiii. Uneori, se întâmplă fără motiv.

Şi, aşa cum îi spusesem lui Seth, noi nu eram *obişnuiţi*.

El era zeu, iar eu făceam parte dintre semizei. Viaţa lui era periculoasă, iar a mea, nu cu mult mai sigură. De fapt, viaţa mea era mult mai plină de primejdii. El era absolut. Asta însemna că numai altă fiinţă absolută îl putea ucide. Tot era de speriat, dar

existau numai alte două persoane în viaţă care puteau să prezinte cu adevărat un risc pentru Seth.

Cronos.

Şi Zeus.

Iar eu…

Am tresărit. Cam orice altă fiinţă care era mai bine pregătită la lupta fizică şi mai pricepută la controlarea elementelor putea fi un pericol pentru mine şi pentru copilul meu. Ca semizeiţă, eram mai greu de ucis.

Dar puteam fi ucisă.

Şi dacă eram rănită grav într-o luptă cu Titanii? Ce-ar fi însemnat asta pentru copil? Faptul că supravieţuise perioadei în care fusesem ţinută prizonieră de Hyperion însemna că e un luptător. Fără îndoială. Dar tot vulnerabil era, pentru că eu… eu eram vulnerabilă.

Dar nu şi slabă.

De aceea eram acolo, şi nu moartă de spaimă, în pat.

Am chemat din nou elementul aer, dar de data asta n-am ridicat mâna.

A trecut o clipă. Bolovanul s-a ridicat.

Bun! Era bine!

Expirând pe nas, am coborât *uşurel* bolovanul şi apoi l-am ridicat iar.

Am continuat să fac asta până când voinţa mea a devenit o acţiune imediată. Până când piatra n-a mai tremurat înainte să se ridice.

Nu m-am oprit până ce n-am făcut totul *bine*. După vreo duzină de încercări, bolovanul chiar a făcut ce voiam şi s-a ridicat fără nicio ezitare.

Un zâmbet mi s-a iţit pe buze, în timp ce priveam piatra, care plutea la un metru deasupra pământului. Cred că avea o tonă, dar o ridicasem cu ajutorul minţii.

Cât de şmecher vi se pare?

Chiar şi după ce trecusem prin multe şi văzusem încă şi mai multe, tot erau momente în care nu-mi venea să cred că era aievea.

Că făceam parte din tagma semizeilor.

Că eram îndrăgostită de un zeu.

Că eram însăr…

O crenguţă a trosnit, speriindu-mă. Bolovanul a căzut, lovind pământul cu suficientă forţă să dărâme gardul de fier înalt până la genunchi din partea din spate a câmpului.

— Uau! s-a auzit vocea profundă, uşor muzicală. L-ai scăpat de parcă ardea.

Era *el*.

Se întorsese.

M-am răsucit şi, ca de fiecare dată, mi s-a oprit respiraţia. Indiferent cât de supărată eram pe Seth, tot

îmi bătea inima mai repede când îl vedeam. Era… pur şi simplu frumos. Atât de frumos, că te dureau ochii!

Avea un chip perfect. În unele zile, nu credeam că Seth era adevărat. Pometii lui laţi şi buzele pline păreau modelate din argilă. Bărbia curbată era parcă dăltuită din cea mai fină marmură, la fel ca fiecare centimetru pătrat din trupul lui.

Ar fi trebuit să ştiu, pentru că îi cunoşteam fiecare centimetru pătrat din corp.

Prima dată când îl văzusem pe Seth, pe scările Universităţii Radford, când viaţa mea era normală, iar zeii, doar nişte mituri ale Greciei Antice, îmi amintise de un înger căzut. Un înger căzut cu dificultăţi de acceptare a limitelor personale, însă nu mai cunoscusem pe nimeni care să arate aşa. Seth nu era înger, căzut sau nu. Era zeu! Pe bune!

Alesul.

Zeul Morţii şi al Vieţii.

Evident că arăta ca un zeu.

Dar nu-mi păsa cât era de sexy. Eram foarte supărată pe el.

El părea să ignore acest aspect, fiindcă mi-a oferit zâmbetul acela care, de obicei, îmi umplea pieptul de fluturi.

— Ţi-am zis cât de tare mă excită când muţi chestii cu mintea?

A înconjurat câteva pietre mai mici, unele peste altele.

— Pentru că, dacă nu, îţi aduc acum la cunoştinţă. Chiar mă ex…

— Las-o baltă!

Mi-am încrucişat braţele la piept.

Sprâncenele, ceva mai întunecate decât părul lui auriu, s-au încruntat.

— Ce să las?

— Nu încerca să mă flatezi! am zis. Sunt supărată pe tine.

Seth s-a oprit la 30 de centimetri de mine, confuz.

— De ce eşti supărată pe mine?

M-am uitat la el o clipă şi mi-am dat seama că, într-adevăr, nu avea idee că ştiam ce pune la cale.

— Nu am vorbit despre ceva, Seth.

Ridicând o mână, şi-a dat părul după ureche.

— Da, am aceeaşi senzaţie.

— Ştiu că s-au întâmplat multe în ultimele săptămâni. Chiar luni. Lumea mea s-a schimbat – la fel şi a ta. Am aflat că tatăl meu este Apollo şi că ar trebui să ajut la înmormântarea unor Titani nebuni, lucru pe care, apropo, tot nu ştim cum să îl facem. În orice caz, s-au întâmplat chestiile cu mama şi cu bunicii mei.

Mi s-a frânt vocea. Mi-am înghiţit nodul din gât.

— Şi apoi chestia cu Atlas şi cu Solos. Ai devenit *zeu* şi ai luat-o razna.

Colţurile buzelor lui au început să se lase.

— Apoi, m-a răpit Hyperion, dar m-ai găsit, şi evident că a fost minunat, am continuat să îi prezint pe nerăsuflate momentele esenţiale din ultimele câteva luni. Apoi am aflat că sunt însărcinată, iar tu l-ai ucis pe Hyperion, deci, da, s-au întâmplat multe lucruri nebuneşti, dar nu am *uitat*.

— Ce să uiţi? a întrebat el, cu ochii lui de chihlimbar lucind în lumina palidă a soarelui.

Mă furnica pielea de frustrare când am făcut un pas spre el.

— Unde ai fost?

— Ţi-am zis. M-am întors în Andros, să văd ce face…

— Basil, l-am întrerup. Dar n-ai făcut doar asta, nu?

Seth a deschis gura, dar n-a zis nimic. Ochii i s-au mărit.

Au trecut câteva secunde.

— Josie…

— N-am uitat, i-am adus aminte, desfăcându-mi braţele şi inspirând scurt. Ştiu că dorinţa de a vedea ce face Basil n-a fost singurul motiv să te întorci în Andros. Nu ştiu dacă ai uitat că te-am văzut cu ea…

— Lucrurile nu stau chiar aşa.

Seth era, dintr-odată, chiar în faţa mea.

— Când m-ai văzut cu Karina, eram…

— Te reîncărcai! Ştiu!

Mi-am ridicat bărbia, să îl privesc în ochi, pentru că era cu minimum un cap mai înalt decât mine.

— Ştiu că nu era vorba de ceva romantic. Nu despre asta vorbesc.

Ochii lui i-au căutat pe ai mei.

— Ştii că trebuie să fac asta. Dacă n-ar trebui, n-aş face-o. Serios!

— Da, ştiu! am repetat, şi chiar ştiam.

Când Seth devenise zeu, înţelesese, în sfârşit, de ce se luptase mereu cu atracţia eterului. Acesta hrănea abilităţile zeilor şi îi făcea nemuritori. De aceea Olimpienii rămâneau în Olimp. Locul era înconjurat de eter. Dar Seth, care trăia în lumea muritorilor, putea să-şi ia eterul numai… hrănindu-se, aşa cum făceau Titanii.

— Nu ar fi trebuit s-o fac atât de repede, dar, după ce m-am luptat cu Hyperion şi cu daimonii ăia care s-au târât afară din pământ, aveam nevoie.

Trecuseră doar două zile de când Seth îl doborâse pe Hyperion, dar zilele acelea fuseseră pline. Moartea lui Hyperion nu doar că pricinuise o schismă a ţinutului muritorilor, permiţând daimonilor să iasă din Tartar. Cu o zi în urmă, un cutremur zguduise Oklahoma. Muritorii n-aveau idee că nu era un

fenomen obişnuit. Nu ştiam de ce se întâmplase iar, dar credeam că avea legătură cu imensa putere a lui Hyperion. Moartea lui avea un efect tip bulgăre de zăpadă.

Dar nu asta era ideea.

— Nu mi-ai spus adevărul, am zis. Mi-ai fi putut dezvălui adevăratul motiv pentru care te-ai întors.

Seth n-a zis nimic. Şi-a ferit privirea. Şi-a încleştat maxilarul.

— Înţeleg că a trebuit s-o faci şi voi fi sinceră: nu îmi place că trebuie să fie una dintre preotese, dar înţeleg. Eşti nevoit.

Am făcut un pas înapoi, iar capul lui Seth s-a întors încet spre mine.

— Dar ce nu înţeleg este de ce m-ai minţit.

— Nu asta a fost intenţia.

Am ridicat din sprâncene.

— OK! Am sperat că nu te vei gândi la ce făceam, s-a corectat, şi nu mi s-a părut mai bine.

— Serios?

— Da! Serios!

A oftat, trecându-şi o mână prin păr.

— Nu sunt tocmai mândru, Josie.

— De ce ţi-ar fi ruşine? Trebuie s-o faci. Eşti zeu…

— Dar ştiu că ţie nu-ţi place. Ştiu că te deranjează, evident. Ticălosul acela s-a hrănit din tine până ce

aproape te-a ucis… şi ne-a ucis copilul. Şi tu vrei să ştii precis când fac acelaşi lucru?

— Nu e acelaşi lucru.

M-am apropiat de el şi i-am întors chipul spre mine.

— Ce faci tu nu este la fel cu ce a făcut Hyperion, din multe motive. Cum ai putea să crezi că e la fel?

Seth şi-a încleştat maxilarul.

— Deci eşti 100% OK dacă fac asta? Nu te deranjează deloc?

— Sincer? Aş vrea să nu fi fost Karina, care este absolut superbă şi trebuie să te apropii şi să fii intim cu ea, dar în rest? Nu! Nu mă deranjează!

I-am mângâiat maxilarul, în timp ce vântul îi sufla o şuviţă de păr peste obraz.

— Aş vrea să fi fost eu cea care-ţi oferă ce ai nevoie.

— Nu! Seth s-a desprins de mine şi a continuat: Nu te voi folosi niciodată pentru asta. Nu ne voi pune copilul în pericol, folosindu-te pe tine.

— Nici nu sugeram asta, am zis. Singura parte care mă supără este că ai încercat să-mi ascunzi ce se întâmpla. Asta face să pară că e greşit. Şi să cred că nu ai încredere deplină în mine.

— Îţi încredinţez viaţa mea, Josie! Eşti singura persoană în care am încredere.

— Dar nu ai suficientă, încât să ştii că nu te voi judeca? Sau că nu voi înţelege ce trebuie să faci? Mă fereşti de o parte imensă a vieţii tale care nu va dispărea ca prin farmec. Nu vreau să devină un soi de secret murdar între noi şi amândoi să ne prefacem că nu ştim nimic.

Am inspirat scurt.

— Vom avea un copil, Seth. Nu vreau să intervină nimic între noi. Nici acum şi nici vreodată. Aş vrea să fim pe aceeaşi lungime de undă, mereu.

Seth şi-a lăsat mâinile pe lângă corp. A tăcut atât de mult, încât nu mai ştiam la ce se gândeşte, apoi s-a mişcat aşa de repede, că mi-a fost greu să-l urmăresc. Într-o clipă, era lângă mine, cu un braţ în jurul taliei mele şi o mână la baza gâtului meu. M-a sărutat.

Tot trupul mi-a tresărit, surprins. Nu era un sărut lent. Nu, era adânc şi m-a ars până în suflet. Mâinile mele i-au cuprins umerii, dar nu l-am împins. I-am înconjurat gâtul cu braţele, iar strânsoarea din jurul taliei mele a devenit apăsată. M-a lipit de corpul lui. Sărutul mi-a aprins toate simţurile.

Şi-a desprins gura de a mea şi şi-a lipit fruntea de fruntea mea.

— Ai dreptate! a zis, expirând întretăiat. Ar fi trebuit să îţi spun ce fac.

— Ar fi trebuit, am spus, cu degetele împletite în părul moale de la ceafa lui.

Mi-a mângâiat obrazul cu degetul mare, în timp ce vorbea aproape şoptit:

— Nu vreau să mai fie nimic între noi, de acum înainte.

2

Seth

— Nu glumeai când ai spus că nu mai vrei să fie nimic între noi, a comentat Josie. Nu mi-am dat seama că era pe bune.

— Chiar nu glumeam.

Şuviţa de păr din jurul mâinii mele nu era blondă sau brunetă. Avea o paletă uluitoare de nuanţe, de la cel mai palid blond la fir de aur. Nu aveam idee cum puteau exista atâtea nuanţe naturale într-un păr.

— Ce faci?

Luându-mi privirea de la cel mai ciudat şi mai frumos păr pe care îl văzusem vreodată, m-am regăsit privind în nişte ochi strălucitori, de un albastru profund.

Am simţit un junghi în piept când i-am privit faţa lui Josie. Era îmbujorată, probabil din cauză că o dezbrăcasem cu câteva clipe înainte. Să văd culoarea aceea frumoasă în obrajii ei aproape că m-a făcut să uit cât de palidă fusese în săptămânile de după ce

fusese ţinută prizonieră de Titanul Hyperion. Trecuse prin iad, şi ştiam că îmi ascundea lucruri. Lucruri pe care nu mi le spusese pentru că ori îi era prea jenă, ori se îngrijora că aş da foc emisferei vestice, de furie.

Era o posibilitate.

Aveam reputaţia că mai întâi acţionez şi abia apoi, în funcţie de dispoziţie, pun întrebări.

— Mai eşti supărată pe mine? am întrebat-o.

Şi-a întors capul pe pernă.

— Dacă ar fi aşa, nu aş sta aici, dezbrăcată. Eşti tu talentat, dar nici *chiar aşa*.

Am râs.

— Îmi place să cred că sunt priceput.

— Sunt convinsă că-ţi place. S-a uitat în ochii mei şi a adăugat: Când va trebui să te reîncarci?

M-am uitat la părul ei. Îmi plăcea că-i spunea aşa, şi nu pe numele adevărat. Hrănire. Reîncărcarea suna mult mai… curat.

— Peste câteva săptămâni. Depinde dacă va trebui să o fac pe zeul nimicitor sau nu.

— Vreau… să merg cu tine, data viitoare.

Am privit-o.

— Serios?

— Da! Poate că nu va mai părea un secret.

O mare parte din mine nu o voia acolo, atunci, dar pentru ea, o făceam.

— Dacă asta doreşti.

— Da!

— Atunci, rămâne stabilit, am zis. Apropo, de ce erai azi pe câmp?

— Exersam cu elementele. M-am gândit că e cel mai sigur loc cu putinţă.

Am zâmbit, dar zâmbetul s-a stins repede.

— De ce erai singură acolo? Luke ar fi trebuit să te însoţească.

Josie a pufnit.

— Luke nu vrea să fie lângă mine când lucrez cu elementele.

— Ai fi putut să mergi cu Deacon, cu Alex sau cu Aiden. Nu vreau să fii singură, expusă, vulnerabilă.

Ea a ridicat o sprânceană.

— Nu am bântuit de nebună, departe de Universitate. Eram în siguranţă.

— Să îţi amintesc că zidurile Alianţei au fost sparte, şi nu o dată?

— Şi eu să-ţi amintesc că pot să îmi port de grijă?

— Ştiu că poţi, am oftat. Doar că…

M-am uitat la ea. La mâinile ei, pe burtică. Inima mi-a sărit în piept de parcă ar fi ţopăit pe o trambulină.

Josie era însărcinată cu *copilul nostru*.

O oaste de emoţii brute, contradictorii, m-a atacat deodată. Groază. Fericire. Teamă. Nerăbdare. Era o nebunie să simt atâtea simultan!

Junghiul din piept mi s-a adâncit. Ce simţeam era de speriat, însă apăsarea era bună. Genul care-mi spunea că aş face orice, doar să-i ştiu în siguranţă pe ea şi pe copil. Mi-aş fi umplut mâinile de sânge, dacă era necesar – o şi făcusem, şi nu o dată. Cu foarte puţine regrete.

Iubirea este mai puternică decât regretele.

Era un sentiment despre care crezusem că nu l-aş putea simţi pentru altcineva, iar când am cunoscut-o pe Josie n-a fost nici pe departe dragoste la prima vedere. Poate niţică atracţie. Eram deranjat şi de cine era tatăl ei, şi cu cine semăna.

Nu mi-ar fi trecut nicicând prin cap în ziua aceea, pe scări, că mă voi îndrăgosti de fiica lui Apollo. La naiba! Îmi venea să râd, dar asta se întâmplase.

Nu fusese deloc uşor să ajung aici.

Zeii ştiu că m-am luptat cu sentimentele mele pentru ea. Sincronizarea era foarte proastă pentru o relaţie, când o cunoscusem. Nu aveam niciun viitor. Eram însărcinat de zei să mă ocup de *Reparaţii*. Să-i vânez şi să-i distrug pe cei care se aliaseră cu Ares. După ce zeii se prindeau cum să mă ucidă, aveam să îmi petrec o eternitate slujindu-l pe Hades. Asta se întâmpla când eram Apollyon. Acum, că eram zeu, aveam un viitor care nu mai însemna doar să fiu jucăria altor zei.

Dar era vorba de mai mult. Despre *mine*. Nu credeam că o merit. Mă gândeam că ar fi mai în siguranţă în lipsa mea, că i-ar fi mai bine. Că, după tot ce făcusem şi la ce luasem parte, nu eram demn de iubire.

Adevărul era că tot nu mă simţeam demn de *ea*, dar lucram la asta.

— Seth?

Vocea ei mi-a atras atenţia.

— Te simţi bine?

— Da!

Mi-am ridicat privirea spre a ei şi am rânjit.

— Încerc să-mi dau seama ce culoare are, de fapt, părul tău.

— Eşti atât de ciudat! a zis şi şi-a desprins părul dintre degetele mele. Atât de ciudat!

Coborându-mi mâna peste a ei, am înghiţit nodul din gât, când mi s-a format în minte imaginea pântecului ei, în care creştea copilul nostru. Pe zei, simţeam că mor încet, în cel mai plăcut mod posibil!

— Eşti frumoasă! am spus, privind-o pe îndelete.

Era complet goală, sub ochii mei, numai curbe moi şi piele rozalie.

— Ţi-am spus-o astăzi?

— De dimineaţă şi apoi imediat după prânz.

— Dar nu şi în ultima oră?

— Nu! S-a rostogolit pe o parte, privindu-mă în faţă, cu o mână pe pieptul meu, şi a spus: Ar trebui să ieşim din patul ăsta.

— De ce?

I-am sărutat vârful nasului.

— Abia te-am dezbrăcat.

Ea a râs.

— Am petrecut o dimineaţă întreagă în camera asta.

— Aşa, şi? Ce altceva avem de făcut? am zis, trecându-mi o mână peste şoldul ei.

— Ce altceva? Avem multe de făcut, Seth!

Josie s-a apropiat, vârându-şi un picior între ale mele, ceea ce nu m-a ajutat deloc să mă hotărăsc să ies din pat.

Mi-am înghiţit un geamăt când sânii ei mi s-au lipit de piept.

— Trebuie să vorbim cu Deacon şi cu Luke şi să vedem dacă şi-au făcut planurile de plecare în Anglia.

Mâna mea s-a strecurat de pe şoldul pe fundul ei şi a fost recompensată cu un icnet.

— Adică trebuie să vedem dacă Aiden i-a permis lui Deacon să plece.

Ea a râs încet, trecându-şi mâna peste pieptul meu.

— Mă tem c-o să-l încuie pe Deacon într-o cameră.

— Posibil!

Am strâns, trăgându-i şoldurile mai aproape de ale mele.

— Aiden este prea protector când vine vorba despre fratele lui.

— Cine vorbeşte, a zis ea.

— Cum adică?

Colţurile buzelor ei s-au ridicat.

— Zic doar că tu şi Aiden aveţi mai multe în comun decât vrei să recunoşti.

Rostogolind-o pe spate, m-am ridicat deasupra ei.

— Cred că mă simt ofensat.

— Îmi aminteşte de două fete pe care le ştiam în facultate, a zis şi şi-a apăsat palmele pe umerii mei, înfigându-şi unghiile în piele. Se detestau reciproc, iar chestia amuzantă e că personalităţile lor erau identice.

M-am sprijinit într-un cot.

— Aiden şi cu mine nu avem personalităţi identice.

— Se mai protestează mult?

Muşcând-o de buză, i-am cuprins şoldul cu mâna.

— Se mai vorbeşte mult?

Josie şi-a dat capul pe spate şi a râs.

— Ticălosule!

— Nu aşa îmi spuneai mai devreme, să ştii.

Mi-am trecut buzele peste ale ei.

— Nu mai încerca să mă distragi!

— De la ce? am întrebat, cu buzele lipite de ale ei.

— De la ce trebuie să facem.

A icnit când m-am aşezat între coapsele ei.

— Seth…

Am sărutat-o, reducând la tăcere motivele ei pentru a ne ridica din pat – şi erau multe. O grămadă. Dar nu voiam să mă gândesc acum la ele. Mai târziu puteam înfrunta realitatea. Nu pleca nicăieri.

Buzele mele s-au mişcat peste ale sale, iar Josie a scos un sunet care-mi spunea că nici ea nu era prea dornică să părăsească patul curând. Mi-am trecut limba peste gura ei, care s-a deschis. Nu că avea nevoie de convingere.

Josie s-a înmuiat sub atingerea mea.

Cândva, încercam să mă reţin. Dar nu mai era cazul. Am alunecat înăuntrul ei, sărutând-o profund, cu limba, iar Josie era pregătită. Cu un picior peste al meu, mi-a cuprins şoldul şi m-a tras mai aproape. Să o simt cuprinzând cea mai tare parte a mea îmi prăjea fiecare terminaţie nervoasă.

Credeam cândva că sunt dependent de eter, de puterea pe care mi-o dădea. Dar greşeam.

De Josie eram dependent.

De gustul ei. De sunetele pe care le scotea când ştiam că se apropie de punctul culminant. De felul în care-mi rostea numele. De felul în care se certa cu mine, înainte şi după. De felul în care era.

A inspirat scurt, cu un braţ în jurul gâtului meu. Mâna i s-a înfipt în părul meu şi mi-a tras capul pe spate. Muşcându-i buzele moi, m-am uitat la ea. Genele ei dese şi mătăsoase s-au ridicat. Privirile ni s-au unit.

— Am uitat ce voiam să spun, a recunoscut ea, răguşită.

Chicotind, i-am sărutat pielea de sub bărbie şi am revenit la treaba cu adevărat însemnată.

— Cred că nu era foarte important.

— Ba era!

Mâna ei mi-a mângâiat umărul, în timp ce îi sărutam gâtul.

— Sunt sigură că era.

— Ştiu ce este important.

Am continuat să o sărut până la sfârcul rozaliu, gustând fiecare centimetru pătrat de piele, fără să-mi scape nimic.

— *Asta* este.

Respira întretăiat.

— Va trebui să fiu de acord cu tine, dar numai de data asta.

— Ah, cred că va fi de mai multe ori!

Rânjind, mi-am coborât gura deasupra sfârcului întărit. Spatele ei s-a arcuit, iar şoldurile ei s-au împins într-ale mele, tentându-mă să sar peste momente şi să mă afund adânc în ea. Nu-mi doream

nimic mai mult, dar am avut răbdare, pentru că, în după-amiaza asta leneşă, aveam timp. M-am aplecat spre celălalt sân. Nu era corect să se simtă neglijat.

Aşa eram eu, atent.

Strecurându-mi mâna peste abdomen, am ajuns între coapsele ei. Ţipătul ei scurt a explodat în toate direcţiile, ca o supernovă. I-am urmărit cu degetele semnul dintre sâni, cel lăsat de Apollo când i-a descătuşat abilităţile, apoi am continuat spre abdomen, oprindu-mă să-i muşc pielea de deasupra buricului. Degetele ei mi s-au împletit din nou în păr, şi am sperat că va trage.

Adoram când mă trăgea de păr.

Folosindu-mi umărul, i-am desfăcut picioarele. Am ridicat privirea, încântat să văd că avea ochii deschişi.

Adoram când se uita.

Ce adoram şi mai mult? Ce vedeam când o priveam aşa. Arăta extraordinar. Pieptul i se ridica şi îi cobora în respiraţii profunde, rapide. Sfârcurile ei erau tari şi lucioase, iar buzele i se despărţiseră. Ochii îi sclipeau de dorinţă.

Nu m-am putut abţine şi am tachinat-o:

— Crezi că ar trebui să ne ridicăm acum? Ai zis că avem lucruri importante de făcut.

Ea şi-a muşcat buza de jos.

— Nu este un răspuns, Josie.

A mijit ochii.

— Cred că poţi să găseşti ceva mai folositor de făcut cu gura, în loc să vorbeşti.

Am râs.

— La naiba, fată!

Ea a rânjit şi s-a sprijinit în coate.

— Spuneam adevărul, *Sethie*.

— Aşa este.

Deci m-am ocupat.

Josie n-a rămas multă vreme sprijinită în coate. S-a întins pe spate, arcuindu-se şi zvârcolindu-se în timp ce gura mea o ducea până la limită şi apoi o întorcea, cu un deget răsucit în locul potrivit. Corpul încă îi tremura când m-am ridicat deasupra ei, iar strigătul i s-a auzit răguşit, înghiţit de al meu, când am pătruns adânc în ea.

Am rămas nemişcat cât am putut, abia reuşind să respir. Muşchii braţelor îmi tremurau, iar abdomenul mi se încordase. Mă concentram doar la cum se simţea. Ori de câte ori se întâmpla, acest moment era cel mai plăcut, chiar dacă aşa mi se părea de fiecare dată.

Josie m-a strâns în braţe, s-a ridicat puţin şi m-a sărutat uşor.

— Te iubesc!

— Pe toţi zeii! am icnit, sărutând-o adânc, în ecoul celor două cuvinte.

Nu mai puteam rămâne aşa nici măcar o secundă.

Am început să mă mişc, încântat de cum se strângea în jurul meu. Începusem încet, dar am grăbit ritmul. Am prins-o de umeri, ancorând-o de corpul meu, în timp ce intram adânc.

Se plia după mine în toate felurile posibile, iar când am simţit că ajunge din nou aproape, nu m-am mai putut reţine. Am urmat-o, lăsându-mi capul pe umărul ei, cu un strigăt răguşit de eliberare, care m-a zguduit până în măduva oaselor.

— Te iubesc! am zis, cu buzele lipite de pielea ei fierbinte.

Ea mi-a şoptit din nou aceleaşi cuvinte, care s-au amestecat printre bătăile inimii mele şi în ritmul accelerat al pulsului.

Niciunul dintre noi nu s-a mişcat, parcă pentru o veşnicie. Ar fi putut năvăli un nenorocit de minotaur în cameră, peste noi, iar eu tot aş fi rămas pe loc, însă greutatea mea devenea probabil incomodă, aşa că m-am rostogolit, dar nu departe. Am tras-o după mine, aşezând-o peste pieptul meu. Îmi plăcea aşa. Fără spaţiu între noi, cu mâinile libere să o atingă. Una dintre ele şi-a găsit drum spre părul ei.

Sunt atât de norocos!

Alte cuvinte pe care le auzeam iar şi iar. Dar chestia cu norocul e că mereu se suceşte.

Am închis ochii, dregându-mi glasul.

— Băiat sau fată?

Era o întrebare cu care jonglasem de multe ori în ultima săptămână. Ai fi crezut că ne plictisiserăm, dar încă nu.

Degetele lui Josie mă mângâiau pe coaste.

— Fată.

— Bine.

Am expirat lung.

— Ce zici de Agatha? Înseamnă „cu inima bună”.

— Îmi place, dar sună cam demodat.

— Ai dreptate. Să vedem! Aileen? Este ca Eileen, dar mai special.

Ea a râs, gâdilindu-mi pieptul.

— Ce înseamnă?

— Parcă „torţă de lumină”.

— Îmi place, a căscat ea. Ce spui de Serena? Nu ştiu ce înseamnă, dar mereu mi s-a părut un nume frumos.

— Este un nume bun. Am început să îi desenez simboluri pe spate. Îl reţinem, am adăugat.

Josie mi-a sărutat locul de deasupra inimii.

— Dacă…

— Dacă… mi-am înclinat bărbia spre ea.

O vreme, nu a mai scos niciun cuvânt.

— Dacă se întâmplă ceva cu copilul?

— Nu i se va întâmpla nimic. Jur pe…

Inima mi s-a oprit în gât şi m-am mişcat fără să mă gândesc. M-am ridicat în capul oaselor şi i-am luat faţa în mâini.

— Stai aşa! am zis. Crezi că e ceva în neregulă?

— Nu! Deloc! Cred că totul e bine. Eu mă simt bine, dar e încă devreme, a zis în timp ce îmi cuprindea încheieturile cu degetele. Adică, mult prea devreme, şi ştiu că, la sarcinile obişnuite, se poate întâmpla orice, iar noi nu ştim dacă va fi o sarcină obişnuită. Nu ştim nimic despre sarcina asta.

Inima a început să îmi bată mai lent. Dar nu cine ştie ce. Credeam c-o să fac infarct pe loc şi eram convins că zeii nu făceau infarct. Dar ce zisese Josie era 100% corect. Nu ştiam mare lucru despre sarcina asta. Trebuia să fie existat însă alt cuplu de zeu şi semizeu care să fi avut un copil, la un moment dat. Nu puteam fi noi primii.

Cât de ciudat era că nu mă gândisem niciodată să am un copil, până ce Josie nu spusese „Sunt însărcinată”. Din secunda aceea, copilul – copilul *nostru* – a fost ce mi-am dorit cu toată fiinţa. Simplul gând de a pierde pruncul mă afunda parcă în apă îngheţată. Simţeam o teroare incomparabilă cu altceva.

Mă speria de moarte.

Dar nu voiam ca ea să-şi facă griji, iar dacă asta însemna să-mi alung propriile griji, o făceam bucuros.

— Sunt convins că va fi ceva obişnuit.

Am luat-o în braţe şi am tras-o la piept.

— Va fi cea mai plicticoasă sarcină din istorie.

Ea a râs şi s-a lipit de mine, cu umărul sub braţul meu.

— Nu cred că există sarcină plicticoasă.

— A noastră aşa va fi. Va fi atât de obişnuită, că vei uita că eşti însărcinată.

Josie a clătinat din cap.

— Chiar dacă sarcina este obişnuită, *noi* nu suntem. Eu nu sunt.

Ştiam încotro bate. Am închis ochii şi am sărutat-o pe creştet.

M-a strâns mai tare.

— Trebuie să îngrop Titanii care au rămas. Trebuie să ne ocupăm de asta, şi… nu vor ceda atât de uşor. Va fi o luptă, o înfruntare.

N-am zis nimic, pentru că mă îndoiam că ar vrea să-mi asculte părerea despre implicarea ei în lupta cu Titanii.

Fusese o zi prea frumoasă ca să o stricăm.

Iar după-amiaza fusese atât de… obişnuită! Aşa cum îmi imaginam că îşi petrec timpul cuplurile de muritori, când n-au altceva de făcut decât să se exploreze reciproc.

Momentul de normalitate se încheiase, dar urmau multe altele. Aveam să mă asigur de asta, începând cu

un lucru pe care voiam să-l fac şi care nu-mi mai dădea pace de când aflasem că e însărcinată.

Voiam ca Josie să devină soţia mea.

Şi avea să se întâmple.

3

Josie

Am ieşit din duş, mi-am uscat părul cu prosopul şi mi-am pus o pereche de pantaloni scurţi, în care dormeam de obicei, şi un tricou de-al lui Seth, fiindcă nu mă aşteptam să părăsesc camera şi să socializez prea curând.

Bântuind prin micul dormitor, mi-am croit drum spre fereastră şi am dat perdeaua la o parte. Se lăsase noaptea, iar stelele acopereau cerul. Era frumos aici, în zona Black Hills din Dakota de Sud, dar îmi era dor de Andros, insula pe care crescuse Seth!

Îmi doream să mă întorc acolo, curând. Aşa speram.

Mi-am sprijinit fruntea de sticla rece şi am închis ochii. Îmi era dor de mama. De bunicii mei. De Erin, cea mai bună prietenă a mea.

Îmi doream să fi fost şi ei aici. Nu trecea o zi fără să nu mă gândesc la ei. *Sunt într-un loc mai bun*, îmi repetam. Mama şi bunicii erau într-un loc mai bun,

iar Erin… Oare îşi revenise după atacul lui Hyperion? Nu aveam de unde să ştiu. Tata nu stătea niciodată suficient prin preajmă ca să-l întreb. Venea şi pleca. Dispărea înainte să apuc să zic ceva.

M-am îndepărtat de geam şi m-am aşezat pe marginea patului. Mi-ar fi fost de folos o discuţie cu buni, acum. N-ar fi ştiut mare lucru despre o sarcină a unei semizeiţe, dar mi-ar fi putut spune că totul va fi bine.

Că puteam face asta.

Că puteam da naştere unui copil şi că îl puteam creşte. Că eram responsabilă şi suficient de matură să mă descurc.

Erin mi-ar fi fost şi ea alături, agitându-se împreună cu mine, şi… mi-ar fi zis şi ea că mă descurc.

Cine ştie? Poate că Erin ar avea o idee. În fond, era o Furie.

Mi-am ridicat tricoul şi mi-am privit burta. Arăta la fel ca înainte. De fapt, nu tocmai. Slăbisem în captivitate, dar burta mea era tot moale. Nu avusesem niciodată abdomenul plat. Dar arăta ca de obicei.

Nu mă surprindea. În fond, nu puteam avea mai mult de cinci săptămâni. Doar dacă nu se întâmplase înainte. Seth şi cu mine folosiserăm mereu prezervative, cu acea unică excepţie, dar prezervativele nu funcţionau mereu.

Totuşi, în doar câteva luni, avea să se vadă. Mi-am atins abdomenul…

Uşa dinspre hol s-a deschis uşor şi l-am auzit pe Seth strigându-mă:

— Josie?

Am simţit că mă înroşesc şi am sărit în picioare. Am înconjurat patul, grăbindu-mă spre livingul care avea şi un mic loc de luat masa.

— Bună! Punând o pungă mare de hârtie maro pe masă, Seth a rânjit când m-a văzut în uşă şi m-a întrebat: Ai făcut duş?

— Da!

— Fără mine?

— Am vrut să şi reuşesc, am rânjit eu.

— S-ar fi întâmplat, dacă eram cu tine.

Vârând mâna în pungă, a scos mâncare… şi mâncare. Şi altă mâncare.

— Nu ştiam ce vrei, a continuat, aşa că am luat mai multe. Piept de pui. Cartofi prăjiţi. Bastonaşe de mozzarella, fiindcă ştiu că-ţi place brânza. M-am gândit că poate ţi-ar prinde bine nişte carne roşie, aşa c-am luat şi un hamburger.

Am făcut ochii mari la bufetul care se întindea pe măsuţa de cafea. Doamne fereşte!

A mai scos nişte mâncare, apoi un castronel alb.

— Apoi, mi-am amintit ce mult îţi place baconul de la cantină, aşa c-am pus-o pe doamna de acolo să

pregătească o porţie. N-a fost foarte încântată, dar ştii cât de convingător pot fi – ah, şi m-am gândit că ai nevoie de verdeaţă, aşa că am luat şi un castron de broccoli la abur.

Luptându-mă cu un zâmbet, mi-am ridicat privirea de la mâncare şi mi-am pironit-o în ochii lui chihlimbarii.

— Seth…

— Ce este?

Şi-a dat la o parte o şuviţă de pe faţă.

— Vrei altceva?

A făcut un pas spre uşă.

— Pot să mă întorc la cantină şi să…

— Nu! E mai mult decât suficient. Râzând, m-am apropiat de măsuţă şi am zis: Mă simt ca la un concurs de mâncat.

— Ai câştiga, dacă ar fi aşa.

I-am aruncat o privire piezişă, dar avea dreptate. Aş fi câştigat, *bucuroasă*.

Seth a chicotit şi a luat o sticlă de cola. I-a desfăcut dopul. Mai erau şi o sticlă de apă şi una cu suc de portocale. Cum de reuşise să care toată mâncarea şi toată băutura mă depăşea.

Cred că era vreun alt talent zeiesc.

— Nu mă aştept să mănânci tot, a zis el, privindu-mă prin şuviţa care-i alunecase iar pe obraz. Dar aş

vrea să mănânci câte puţin din toate. Nu vreau să-ţi fie foame.

Cantitatea de mâncare pe care mi-o adusese putea hrăni un sătuc. Era cam mult, dar am înţeles motivul. Să mă hrănească în timp ce eram prizoniera lui Hyperion nu fusese o prioritate pentru Titani.

Seth ştia asta.

Iar eu ştiam că îl rodea, la fel ca vinovăţia. Nu ştiuse imediat că fusesem capturată.

M-am apropiat de el şi i-am înconjurat talia cu braţele, întinzându-mă să îi sărut obrazul.

— Mulţumesc!

Seth s-a răsucit şi m-a sărutat şi el, prinzându-mă de capătul cozii şi trăgându-mă de ea.

— Ştiu că mori de foame.

Ridicându-mă iar, mi-am desprins părul din mâna lui.

— Cum aşa?

— Păi, stomacul tău mârâia ca unul dintre dulăii lui Hades, cât ai aţipit.

Am căscat gura.

— Ba nu!

— Ba da. Să fiu sincer, m-a speriat. Credeam că un dulău a intrat în cameră şi…

— Idiotule!

L-am lovit cu pumnul în braţ.

Chicotind, s-a aşezat pe canapea.

— Serios acum, e bine, sau... Dacă vrei altceva, pot să merg să cumpăr.

Întorcându-mă spre sortimentul variat de mâncare, am încuviinţat, iar burta mi-a chiorăit.

— E mai mult decât bine.

M-am aplecat, am luat un cartof prăjit şi l-am vârât în gură.

— N-am vrut să adorm, apropo. Îmi pare rău!

— Nu-i nimic! M-a prins de mână şi m-a tras în poala lui, adăugând: Când eşti obosită, trebuie să dormi!

— Cred c-a fost vorba de povestea cu elementele. Am petrecut ceva timp acolo.

— Eşti sigură că este în regulă să faci asta?

Am ridicat din umeri.

— Nu văd de ce nu.

A luat o bucată de piept de pui şi mi-a întins-o.

— Cum te simţi?

— Bine!

Era adevărul – în mare parte.

— Sunt obosită, dar cred că e ceva normal în povestea asta cu sarcina. Chiar dacă n-aş fi lucrat cu elementele, ar fi aşa.

Seth tăcea. A luat şi el o bucată de pui şi a muşcat din ea.

— Vreau să faci un control. Ştiu că ai zis că e prea devreme, dar chiar ştim asta? a întrebat,

cuprinzându-mă cu braţul. Nu ştim. Aşa că nu cred că strică să discutăm cu doctorul de aici şi să vedem ce sugerează.

Am ronţăit din pui.

— Ai dreptate!

— Da, ştiu!

— Eşti plin de tine astăzi, nu?

El mi-a făcut cu ochiul, terminând puiul.

— Plin de iubire pentru tine.

Clătinând din cap, m-am întins după suc.

— Mă gândeam şi eu la asta, însă nu cred că doctorul va fi de mare folos. Aici nu avem obstetricieni. Va trebui să mergem în altă parte, iar asta înseamnă să ieşim din perimetru.

Adică să mă poată localiza Titanii. Era un risc pe care eram dispusă să mi-l asum, fiindcă era necesar. Trebuia să găsim pe cineva care să ne poată măcar ghida aşteptările de la această sarcină.

— Sunt convins că doctorul ne va putea oferi informaţii de bază. Că are cunoştinţă despre alte situaţii similare.

— Trebuie să mai existe un alt cuplu de zeu/semizeu care să fi avut un copil, la un moment dat. Din câte ştim despre zei, sunt destul de excitaţi.

Seth a chicotit.

— Puţin spus.

Am rânjit.

— Mă rog! O să merg cu tine, iar de acolo, vedem noi. Mi-a mângâiat coapsa şi a adăugat: Am putea pleca mâine-dimineaţă.

— Un plan bun!

M-am întins după hamburger şi am muşcat din el. O picătură de ketchup s-a scurs afară, dar Seth a prins-o cu vârful degetului. Ridicând o sprânceană, a lins-o.

— Parcă ai fi şerveţelul meu personal.

— Da! a încuviinţat şi m-a sărutat pe gât. Aşa sunt eu, folositor.

M-am apucat de bacon, mâncând toate bucăţile crocante, pentru că era cea mai grozavă combinaţie de sărat şi dulce pe care o gustasem. N-aveam idee cum pregăteau aici baconul, dar să îl consum era o experienţă magică.

Seth a mai mâncat o bucată de pui, iar eu am reuşit chiar şi să înghit câteva bucăţi de broccoli, înainte să revin la cartofii prăjiţi. Era timpul ca momentele preţioase de normalitate să ia sfârşit.

— Deci, avem de gând sau nu să discutăm?

— Despre?

I-am aruncat o privire scurtă.

— Despre găsirea celuilalt semizeu şi a soluţiei pentru a-i îngropa pe Titani… dacă asta vrem.

— Credeam că Deacon şi Luke se concentrează pe celălalt semizeu.

— Da, însă ei nu pot să apară în Anglia şi să înceapă să-l caute. Nu vrem să ia un zbor de linie, ţinând cont de circumstanţe.

— Atunci, îi pot duce chiar eu. Şi tu poţi rămâne aici, în siguranţă…

— Seth, înţeleg că sunt în siguranţă aici, dar nu pot rămâne pentru totdeauna. Ştii asta, am spus, privindu-l.

Seth a ridicat mâna. Un şerveţel a ieşit din pungă şi i-a zburat în mână.

— Ştiu că poţi rămâne aici până ce terminăm cu Titanii, a zis el, iar eu am încremenit. Ceea ce îmi aminteşte de terminologia folosită. Cum adică, *dacă* îi îngropăm?

Pentru o clipă, nu mi-am dat seama despre ce vorbeşte, apoi mi-am amintit că asta spusesem. Am simţit un gol în stomac. Nu se punea problema de „dacă”. Trebuia să-i îngropăm pe Titani. Să îi ucidem nu era o opţiune, chiar dacă Seth deja făcuse asta cu doi dintre ei.

Să fi fost o scăpare?

Seth mi-a întins şerveţelul, iar eu mi-am şters degetele.

— Ai altă idee?

Aruncând şerveţelul pe masă, m-am strecurat din poala lui, sărind în picioare.

— Nu! Trebuie să îngropăm Titanii. Doar că nu ştim cum.

Seth s-a aplecat în faţă, cu braţele pe genunchi.

— Voi fi sincer cu tine, Josie. Nu vreau să te apropii de Titani sub nicio formă.

Mi-am aruncat coada peste umăr.

— Pentru că sunt însărcinată?

— Pentru că ne porţi copilul şi pentru că nu vreau să fii rănită, mi-a explicat, privindu-mă. Şi nu încerc să fiu un ticălos supraprotector.

— Da, ştiu!

Chiar ştiam. Am început să mă plimb de colo-colo lângă măsuţă.

— Ascultă-mă! am spus. Să alerg şi să mă lupt cu Titanii nu se numără printre priorităţile mele, dar…

— Este datoria ta, a răspuns el în numele meu, cu umerii încordaţi. S-o ia dracu' de datorie!

M-am întors spre el, cu sprâncenele ridicate.

— Serios! Faci parte dintre semizei. Minunat! Ai fost creată ca un soi de mecanism de siguranţă, dar ai controlul propriei vieţi. Seth s-a ridicat dintr-o mişcare, cu ochii arzând, şi a bombănit: Treaba asta cu datoria este un rahat!

— Seth…

— Eterna poveste cu semipurii. S-au născut într-o lume care le controla fiecare pas, dar gata cu asta! Pot

să facă tot ce poftesc cu viitorul lor. De ce n-ar fi la fel şi pentru tine? Pentru ceilalţi semizei.

— Dar este diferit.

Mi-am încrucişat braţele la piept şi am continuat să măsor camera cu pasul.

— Doar noi îi putem opri pe Titani.

— Nu e aşa! Şi eu pot!

— Da, iar când îi opreşti tu se produc cutremure masive, când daimonii ies la suprafaţă, am zis în timp ce mergeam spre bucătărie. Nu e cazul. Nu poţi continua să îi ucizi.

Seth n-a zis nimic.

M-am întors spre el, cu inima bătând iute dintr-odată, pentru că mă gândeam la ce spusesem cu nişte clipe mai devreme. Exista o părticică din mine care-şi dorea ca Seth să îi ucidă?

Dacă da, eram incredibil de egoistă!

Ar fi murit oameni. Nevinovaţi. Victime colaterale. Să îmi ţin copilul în siguranţă era prioritar, însă cum să trăiesc cu ideea că trimisesem la moarte sute, dacă nu mii de oameni?

— Trebuie să existe o altă cale, am zis. Una care să nu necesite ca semizeii să înfrunte Titanii sau să nu presupună că îi ucizi tu.

— Şi cum ne vom da seama de asta, mai precis?

Seth a fluturat din mână, iar ambalajele goale au ajuns în pungă.

Am clătinat din cap.

— Nu ştiu! O întrebăm pe Medusa? Este în vârstă şi ştie multe. Am mers azi la bibliotecă, să văd dacă o găsesc.

— Şi?

— Nimic! am oftat. Dar am senzaţia că o vom găsi doar când vrea ea. În fine, revenind la găsirea celuilalt semizeu, cred că e necesar să o facem, în caz că nu găsim planul C.

Mâncarea rămasă a dispărut în câteva momente.

— Care sunt celelalte două, ca să ne înţelegem?

— Planul A, îngropăm Titanii. Planul B, tu ucizi Titanii. Sper ca planul C să fie perfect şi să nu presupună niciunul dintre celelalte două.

I-au tremurat buzele.

— Sper să găsim planul C, dar hai să vorbim despre planul A! Nu trebuie să îl găseşti pe celălalt semizeu.

Am icnit.

— Şi ce, să rămân aici? Aşa cum am mai spus, îţi dai seama că să merg la obstetrician înseamnă să fiu prezentă acolo.

— Sau să găsesc eu unul şi să-l aduc aici.

— Seth!

— Ce? Am putea aduce aici echipamentul şi ştii că pot fi foarte convingător.

— Sugerezi să răpim un doctor?

Seth a rânjit şi nu-mi plăcea cum. Era genul de rânjet care-mi transmitea că nu pune la cale ceva ortodox.

— N-aş spune că-l răpim. Îl convingem.

— *Seth*!

— Josie.

Rânjetul lui s-a lăţit, iar el s-a oprit chiar în faţa mea.

— Nu vreau să răpesc un doctor, a zis. Sincer, cred că va fi OK să plecăm de aici pentru perioade scurte. În plus, vei fi cu mine. Dar să mergem în oraşul ăla din Anglia mi se pare inutil şi periculos. Titanii or fi stând la cutie o vreme, dar tot vor căuta semizei.

Am expirat.

— Mai ales fiindcă nu mai au sursă de hrană.

Seth a încuviinţat.

— Să fii în acelaşi loc cu un alt semizeu, în altă parte decât aici sau pe insula Andros, mi se pare o prostie.

— Ar fi inteligent deci să meargă Alex şi Aiden? Ştii că, dacă pleacă Deacon, vor merge şi ei.

El mi-a frecat braţele cu palmele.

— Nu e problema noastră.

M-am uitat lung la el.

— Ştiu că par un ticălos când o spun, dar, dacă pleacă Deacon, ştie care sunt riscurile. La fel ştiu şi Alex, şi Aiden.

Mâinile lui Seth mi s-au oprit sub umeri, iar privirea lui a căutat-o pe a mea.

— Ştiu că vrei să faci parte din schemă şi să te lupţi cu cei răi, dar…

— Chiar nu vreau, am şoptit.

Seth a clipit, evident surprins.

Am simţit că mi se înroşesc gâtul şi obrajii.

— E groaznic că recunosc asta, nu?

Am încercat să mă desprind, dar Seth nu mi-a permis.

— În cărţi şi în filme, tipa dură este o războinică puternică, chiar şi însărcinată. Ca Maggie din *The Walking Dead*! Era însărcinată şi totuşi a condus Colina în luptă. Avea doar un revolver. Sau poate altfel de puşcă. Mă rog, nu contează. Eu am superputeri.

— Josie, e un serial. Nu e viaţa adevărată.

— Ştiu că e, dar dacă ar avea loc o apocalipsă zombi…

— Apocalipsa zombi nu este reală.

— Ştiu! Ce zic eu e că Titanii sunt zombi, iar eu trebuie să conduc…

— Lupta de pe Colină?

Îi tremurau buzele.

— O să te lovesc în următoarele cinci secunde.

— Scuze! a spus el, spăsit.

Am inspirat adânc, răbdătoare.

— O parte din mine vrea să fiu dură. Vreau să strâng semizeii şi să le dau una Titanilor de să-i rostogolesc în morminte.

— Să le dai una de să…

— Da! am zis, oftând. Dar nu vreau să pun copilul în pericol. Ştiu că n-a fost planificat şi toată ideea de sarcină este înfricoşătoare, dar deja îl iubesc.

Ochii lui s-au transformat într-o nuanţă strălucitoare de ambră. Mi-a mângâiat obrazul.

— Şi eu, iubito. N-am planificat niciunul asta, dar ador tot ce se întâmplă.

Am inspirat din nou.

— Oamenii mă vor considera slabă.

— Josie, a zis el, după ce a clipit de câteva ori, mi se rupe de ce cred oamenii.

Am deschis gura, dar Seth nu terminase.

— Şi ar trebui să ţi se rupă şi ţie. Nu dai înapoi de la luptă, ci eşti deşteaptă. Încerci să găseşti opţiuni şi îţi dozezi implicarea. Nu înseamnă să fii slab, ci *înţelept*.

Strângând din buze, am închis ochii şi l-am lovit cu capul în piept. Am icnit.

Seth a râs.

— Ce faci, Josie?

— Contemplu.

— Cu capul în pieptul meu?

— Te deranjează?

— Nu! a zis el şi m-a cuprins cu braţul de talie. Îmi place.

— Bine!

Şi-a sprijinit bărbia de creştetul meu.

— Vrei adevărul?

— Sigur! am murmurat.

— Eşti incredibil de puternică, Josie, şi nu-ţi acorzi suficientă încredere.

— Serios?

Am bătut din mâini.

— Da, *psychí mou*. Tot ce credeai că ştii despre lume s-a schimbat în câteva secunde, iar tu te-ai *adaptat*. Ţi-ai pierdut familia şi te-ai *descurcat*.

Mi-a ridicat faţa spre a lui.

— Ai fost capturată de Hyperion, nu o dată, ci de două ori, şi ai *supravieţuit*. Ai aflat că eşti însărcinată şi ai *acceptat*. Şi n-ai renunţat la mine. Nici când am fost un ticălos. Nici când te-am părăsit n-ai renunţat. Eşti departe de a fi slabă, şi *niciodată* nu aş vrea să te gândeşti, nici măcar o secundă, că ai fi.

Mi s-a tăiat respiraţia. Cuvintele lui… Nici nu ştiam cât de multă nevoie aveam de ele, până nu le-a rostit, şi ce spunea era adevărat. Nu eram slabă. La naiba, trecusem prin chestii dure, grave, şi eram încă

aici, pe jumătate adultă şi perfect funcţională. Nu mă ascundeam în vreun ungher.

— Mulţumesc! am zis, ridicându-mă pe vârfuri.

L-am sărutat şi l-am luat de mână, trăgându-l spre dormitor.

— Cred că e timpul pentru desert, nu?

Răspunsul lui a venit imediat, şi nu în cuvinte. A reuşit să mă ia în braţe şi să mă ducă în dormitor.

Apoi, a primit *el* desert.

4

Seth

Aerul era sufocant şi duhnea ca o apă mâloasă când m-am lăsat pe vine lângă un tomberon răsturnat. Aleea de lângă hotelul Cecil se despicase. În urmă rămăsese o crevasă adâncă, neregulată. Din beznă săreau scântei şi simţeam miros de mosc.

În depărtare se auzea vaierul neobosit al sirenelor. Un geamăt continuu, care nu se oprise de când ajunsesem în Los Angeles, cu gând să mă ocup de cel mai recent eveniment tip „reacţie în lanţ”.

Oraşul era praf. Focurile rezultate în urma cutremurelor anormale acaparaseră străzi şi cartiere întregi, şi ce nu distruseseră ele erau pe cale să

distrugă creaturile nenorocite care se căţărau afară din găuri.

Rahat!

Nu puteam spune că regretam uciderea lui Hyperion. După ce-i făcuse lui Josie, ticălosul nu merita să fie îngropat. Trebuia să moară, dar *asta*… da, era de rău.

Din nefericire, era tabu să ucizi un Titan. Morţile lor cauzau catastrofe precum cea de care mă ocupam acum.

O umbră s-a mişcat, aşa că am ridicat privirea. Vizavi, de cealaltă parte a gropii imense, se afla cineva pe care, cândva, îl urâsem cu toată fiinţa mea. Culmea, era o persoană cu care Josie credea că am multe în comun.

Aiden „Sfântul” St. Delphi a păşit din umbrele unei clădiri puternic afectate. În mâini avea două pumnale de titan.

Cândva o Santinelă, un vânător pur foarte abil, care îi proteja pe alţii cu sânge pur şi ucidea monştri despre care muritorii nu ştiau nimic, era ceva mai mult acum. Un semizeu, prin târgurile pe care le încheiasem cu Apollo şi cu Hades.

Târgul nu mai conta, dar să îl fac semizeu, pentru a-şi putea petrece o eternitate cu… cu Alex, fusese unul dintre cele mai bune momente ale mele.

Pe toţi zeii!

Cândva nici măcar nu aş fi putut să-i gândesc numele, nu să i-l rostesc cu voce tare. Nu fiindcă aş fi nutrit vreun sentiment pentru Alex. Sigur că ţineam la ea, asta nu avea să se schimbe. Dar să mă gândesc la ea mă făcea mereu să răsfoiesc în minte albumul celor mai *proaste* momente ale mele.

Eram altfel acum.

Ştiam ce se schimbase. Ce îmi făcea trecutul mai suportabil. Erau lucruri pe care nu aveam să le uit şi lucruri pentru care, probabil, nu mă puteam ierta, dar era suportabil, cum spuneam. Şi nu era vorba doar despre Alex, care mă iertase fiindcă lucrasem o vreme cu Ares. Nu era vorba doar despre faptul că existau oameni care mă susţineau şi aveau încredere în mine.

Era vorba despre Josie.

Din prima zi, mă susţinuse şi văzuse în mine mai mult decât eram; văzuse ce deveneam. Oricât de siropos suna, era adevărat. Datorită ei începusem să avansez; ea era cea prin care deveneam un om mai bun.

Dar tot eram un ticălos, în majoritatea timpului.

Trebuia doar să-l întrebaţi pe Aiden.

Nu îl detestam. Uneori mă întrebam dacă-l urasem vreodată. Sigur, mă enervase. *Încă* mă enerva, dar să-l urăsc? Da… Nu ştiu ce să zic. Poate doar îl dispreţuiam.

Staţi aşa!

Să dispreţuieşti e mai nasol decât să urăşti.

În fine! N-am fost niciodată prieteni. El fusese eroul. Eu, ticălosul. Aşa ne descriam, rapid. Acum? Nu eram sigur ce eram. Duşmani? Nu! Prieteni? Poate o zi pe săptămână.

Aveam *foarte puţine* lucruri în comun.

Şi-a ridicat bărbia spre mine. Ne ocupaserăm de daimonii carbonizaţi care-şi croiseră drum afară din crevasă, dar mai era ceva acolo.

Îl simţeam.

Şi Aiden la fel.

De aceea aşteptam.

O piatră s-a rostogolit în hău, atrăgându-mi atenţia. A urmat zgomotul pietrei scrâşnind pe piatră, şi am ştiut că orice-ar fi ieşit nu era un daimon prăjit, ci ceva mult mai mare.

Mă săturasem să aştept.

Ridicându-mă încet, am făcut un pas în faţă, chiar când o umbră romboidală a apărut la suprafaţă.

— Ce mama… a început Aiden.

O labă mare s-a izbit de asfaltul crăpat. Nişte gheare ascuţite precum lamele s-au afundat în el, desprinzând piatra şi tăind aleea ca un cuţit fierbinte prin unt.

S-a apropiat de stâlpul de iluminat, iar mie mi-a picat faţa. Altă umbră romboidală s-a ridicat, apoi alta şi alta. Cinci, în total.

Am rămas încremenit.

— O *hidră*?

Cinci capete s-au întors spre mine, cu mişcări clar şerpeşti. Pielea lor nu semăna cu a daimonilor arşi. Strălucirea argintie reflecta lumina, iar solzii erau negri ca noaptea. Creatura a pus jos a doua labă, apoi picioarele din spate. Cele patru labe grele au lovit pământul, clătinând clădirile.

— Cred că e o glumă, am mormăit.

Capul din mijloc a deschis gura, sâsâind şi dezvelindu-şi colţii. Colţi cât mâna mea.

— De ce nu te foloseşti de nişte putere zeiască specială ca să scapi de chestia asta? a propus Aiden. Înainte să aflăm dacă îi e foame sau nu.

Două dintre capetele şerpeşti s-au întors spre el. De obicei, nu ascult nimic din ce propune Aiden, însă nu era o creatură cu care să am chef de joacă.

— Un plan bun! am spus.

Să mă folosesc de *akasha* era ca şi cum aş fi păşit sub o ploaie de vară, după secetă. Fiecare celulă din corp mi s-a aprins de putere. O lumină albicioasă, cu margini galbene, mi-a cuprins braţul, şi i-am dat drumul.

Akasha a umplut aleea, lovind hidra în piept. Sâsâitul ei s-a transformat într-un răcnet care mi-a făcut oasele să vibreze. Creatura masivă s-a răsucit, şi, la dracu', avea coadă! Lungă şi cu ţepi.

Coada lungă de peste doi metri l-a lovit pe Aiden. I-am auzit icnetul cu o secundă înainte să zboare spre clădirea de unde tocmai ieşise.

Ce bine că era semizeu!

Am chemat din nou fulgerul de energie şi am mai lovit o dată hidra.

Dar ea nu a căzut, aşa cum trebuia. Două fulgere zeieşti, şi încă era în viaţă, pe cale să mă atace.

— Rahat!

Capul din mijloc şi-a dezvelit colţul, iar din nări i-au ieşit fuioare de fum. O lucire roşie îi apăruse în fundul gurii.

Pe flăcările iadului!

Hidrele scuipau foc? De unde să ştiu?

Răsucindu-mă într-o parte, m-am azvârlit după tomberon, iar focul roşu a ars fix locul în care mă aflasem. M-am rostogolit peste asfaltul crăpat şi am sărit iar în picioare, căutându-mi pumnalele.

N-am găsit nimic.

Rahat!

Le lăsasem pe dulap, fiindcă eram zeu şi puteam ucide orice trăia cu un fulger zeiesc – exceptând, se pare, o nenorocită de hidră.

Tomberonul s-a ridicat brusc în aer şi a trecut peste mine. O secundă mai târziu, priveam hidra în ochi.

A deschis gura, iar duhoarea care a ieşit mi-a întors stomacul pe dos.

— Pe toţi zeii! am exclamat, dându-mă înapoi un pas. Respiraţia îţi miroase ca fundul unui bărbat divorţat.

O lumină roşie a apărut în fundul gâtului său, strălucind. Mi-am lansat pumnul în falca ei, scoţându-i un colţ. Dintele de mărimea unuia de dinozaur a lovit pământul, iar hidra a scheunat.

Am apucat dintele de jos şi dintr-odată m-am trezit că *zbor* prin aer. Am lovit un morman de gunoi care căzuse din tomberon, alunecând pe resturi de mâncare şi, ţinând cont de ce noroc aveam de obicei, membre. Mi-a ieşit aerul din plămâni când am lovit pământul care se zguduia.

Ziua asta chiar nu mergea aşa cum plănuisem.

Marcus primise un telefon de la una dintre comunităţile de puri de lângă Los Angeles. Cutremurul nu le afectase casele, dar Santinelele lor fuseseră atacate de daimonii care ieşiseră din crevasă. Era, într-un fel (mă rog, complet), vina mea, din cauza chestiei cu „uciderea unui Titan este tabu”, aşa că mă gândisem să apar în LA şi să mă ocup.

Aiden insistase să mi se alăture şi bănuiam că voia să mă oprească, în caz că dădeam peste alt Titan şi decideam să îmi urmez pornirile ucigaşe. Nu că

Aiden m-ar fi putut opri, dar în fine… Nu ştiu de ce l-am luat cu mine.

Crezusem că va fi o treabă rapidă, înainte să se trezească Josie, dar iată-mă ţinând un colţ de hidră în mână, în timp ce Aiden fusese aruncat printr-o clădire!

Doamne, speram să nu fie grav rănit! Nu-mi puteam nici măcar imagina reproşurile.

M-am rostogolit spre stânga, afară din grămada de gunoi, iar un şuvoi de căldură mi s-a scurs pe spate. Cu colţul în mână, am sărit în picioare şi m-am răsucit, înfigându-l cu putere în pieptul hidrei. Sânge fierbinte a ţâşnit în aer.

Hidra s-a dat înapoi, contorsionându-se. Am sărit în sus, iar coada m-a ratat la milimetru. Unul dintre capetele sale a ţâşnit spre mine, lovindu-mă în piept. M-am tras înapoi…

Aiden a apărut de nicăieri, dovedind că nu era nici mort, nici grav rănit, slăviţi fie zeii! Aterizând în spinarea hidrei, a ridicat un braţ. Lumina s-a reflectat din seceră, arcuindu-se deasupra capului său.

Am oftat.

Fireşte că Aiden nu uitase de armă.

A împlântat lama ascuţită, tăind capul care-mi ţinea tricoul. Hidra s-a dat înapoi.

Am sărit în spate.

— Ce amabil din partea ta!

Aiden s-a dat înapoi, când hidra a lovit cu alt cap spre el.

— Cum mama naibii nu ţi-ai luat pumnalele?

— Sunt zeu. N-ar trebui să am nevoie de ele.

— Se pare că să fii zeu e la fel de util ca o gaură în cap, în momentul de faţă.

— Aşa-i! am mormăit, privindu-mi tricoul distrus. Poţi să-mi împrumuţi unul?

Aruncându-mi un pumnal, Aiden s-a răsucit din trunchi, alunecând pe spinarea hidrei de parcă ar fi fost un tobogan de pe un teren de joacă. A aterizat iscusit, în picioare.

Era timpul să trec la treabă.

Împreună, Aiden şi cu mine am lovit până ce din hidră au rămas doar câteva bucăţi care se zvârcoleau. Când am terminat, semăna cu sushi.

— Păi… a început Aiden, ştergându-şi fruntea cu antebraţul.

Stropi de sânge ai hidrei îi decorau maxilarul.

— A fost dezgustător!

M-am uitat de la pumnalul însângerat la pieptul sfâşiat al tricoului.

— Da, a fost!

Aiden a înconjurat ceea ce fusese probabil un picior.

— Crezi c-or să mai iasă şi altele de-acolo?

— Sper că nu!

— În sfârşit, suntem de acord.

Aiden şi-a scuturat ceva ce semăna a praf de cărămidă de pe pantalonii lui de camuflaj. Nu mă aşteptam.

— Ce, n-ai mai văzut o hidră? Credeam că sunt precum căprioarele. Că nu poţi să arunci o piatră fără să nimereşti una.

Aiden şi-a ridicat semeţ bărbia şi m-a ţintuit cu o privire întunecată.

— Deşteptule!

Am rânjit.

De pe aleea distrusă s-a rostogolit o conservă, lovindu-se de unul dintre capetele hidrei. Aiden şi cu mine ne-am întors.

Un bătrân slăbănog stătea în picioare în mijlocul aleii, cu părul alb în toate direcţiile şi cu barba la fel de murdară ca faţa. Strângea la piept o pungă maronie de hârtie.

— Rahat! a mormăit Aiden.

Bătrânul s-a uitat lung la ce aveam la picioare şi apoi la noi. A trecut o clipă şi, înainte ca oricare dintre noi să poată folosi o vrajă ca să-l facă să uite ce văzuse, s-a împiedicat de un tomberon răsturnat şi apoi a luat-o la fugă.

Aiden s-a uitat la mine.

Cu buzele tremurând, am ridicat din umeri.

— Am senzaţia c-a văzut lucruri încă şi mai ciudate în cartierul Skid Row.

— Probabil!

Oftând, Aiden şi-a vârât pumnalele în tecile de pe coapse.

— Trebuie să scăpăm de mizeria asta.

M-am uitat în jos.

— Cred că am putea să o punem la loc.

— Pare un plan bun.

Luând de jos ce credeam că ar fi fost un picior din faţă, l-am aruncat în crevasă, în timp ce Aiden apuca un cap, cu ambele mâini. Trăgând şi împingând bucăţi de hidră în hău, am scăpat iute de dovezile că o creatură mitică tocmai fusese feliată acolo.

Aiden şi-a dat de pe faţă o buclă de păr negru şi s-a întors spre mine.

— Ştii, când l-ai ucis pe Atlas, o chestie asemănătoare s-a deschis chiar în locul ăla.

— La fel şi când l-am ucis pe Hyperion.

M-am uitat după o maşină de poliţie, care gonea pe lângă intrarea pe străduţă.

— Dar nici urmă de hidră. Doar daimoni.

— Dar nu ai omorât niciun Titan aici sau în Oklahoma, unde s-a deschis alt nenorocit de crater, a zis Aiden şi şi-a încrucişat braţele.

— Nu te îngrijorează faptul că există nişte căi de acces dinspre Tartar, care apar de nicăieri şi lasă în urmă pagube serioase?

— De ce ai crede că nu mă îngrijorează?

— Pari la fel de îngrijorat ca un leneş. Ştii, animalul…

— Doar fiindcă ştiu să-mi păstrez calmul nu înseamnă că nu mă îngrijorez.

— Nici măcar nu pari îngrijorat, Seth.

Expresia lui Aiden era iritată.

— Există consecinţe pentru ce ai făcut.

— Aşa cum am discutat deja, dacă Hyperion îi făcea lui Alex ce i-a făcut lui Josie, ai fi procedat la fel ca mine. Aşa că te rog să laşi deoparte rahaturile tale de sfânt şi să mă scuteşti de predici!

Fitilul meu scurt îşi atinsese capătul.

— Începi să vorbeşti ca Apollo, i-am zis.

Aiden s-a strâmbat.

— Doar pentru că aş fi procedat la fel nu înseamnă că era şi corect. L-ai ucis pe Hyperion acum câteva zile şi tot ne confruntăm cu asta? a zis el, făcând un semn spre pământul sfâşiat. Va trebui să o facem iar, peste alte câteva zile?

Speram că nu, pentru că nu voiam să văd ce mai ieşea dintr-un crater. Mă rog, dacă era un Pegas, aş fi vrut să văd. Câtă vreme nu încerca să mă mănânce.

Aiden a tăcut o clipă, apoi a oftat adânc.

— Hai să plecăm de aici, înainte să se arate Hades!

Asta m-a făcut să râd.

— N-ar avea tupeul. Dar vreau să te întreb ceva…

Am simţit prezenţa unui alt zeu cu o clipă înainte ca runele de pe pielea mea să înceapă să strălucească. M-am răsucit în faţa lui Aiden, în timp ce aerul trosnea de putere – de putere *absolută*.

— Dar *am* tupeul!

5

Josie

Stând cu picioarele sub mine, mi-am ascuns rânjetul în timp ce Alexandria „Alex” Andros se plimba prin faţa mea. Mă aflam pe o canapea dintr-o cameră în care nu mai călcasem.

Universitatea din Dakota de Sud se afla într-un campus imens, aşa că existau multe locuri pe care nu le văzusem încă. Clădiri întregi în care nu intrasem.

Dar mi-aş fi dorit să fi văzut înainte camera asta, pentru că era plină de moduri grozave de pierdut vremea – totul, de la hochei aerian, la Pac-Man. Jocurile din spatele meu erau tăcute, la fel şi mesele, dar îmi imaginam că, şi să fi fost în vervă, Alex ar fi înecat oricum bipurile şi pocnetele cu reproşurile ei.

Să zic că era supărată era puţin spus.

— Nu pot să cred că m-au lăsat aici!

Chipul ei frumos, în formă de inimă, era roşu de iritare.

— I-aş fi putut ajuta!

Cred că era vina mea.

Dacă n-aş fi început să mă plimb prin camere şi să îl caut pe Seth, n-aş fi dat peste Alex, care rătăcea şi ea, căutându-l pe Aiden. Când o întrebasem dacă-l văzuse pe Seth, făcuse imediat legătura, iar apoi unchiul ei, Marcus, decanul Universităţii, îi confirmase suspiciunile.

Aiden şi Seth plecaseră să se ocupe de o problemă, în Los Angeles.

— Sunt acolo, luptându-se cu daimoni pe steroizi, în timp ce eu sunt aici.

A trecut din nou pe lângă mine, oprindu-se lângă masa de ping-pong. Pentru o clipă, m-am gândit că o va răsturna, însă ea s-a răsucit spre mine.

— Şi ştiu asta, amândoi, a mai bombănit.

Strângând din buze, m-am abţinut să nu râd, cu braţul drept pe burtă. Numai Alex putea fi supărată fiindcă nu fusese inclusă într-o vânătoare de daimoni scârboşi.

— În schimb, nu fac decât să mă plâng. Pot să lupt. Nu trebuie să îşi facă probleme că aş putea fi rănită.

— Aşa cum trebuie să-şi facă pentru mine?

Ea s-a oprit, cu ochii mari.

— N-am vrut să spun asta.

Am ridicat din sprâncene.

— E în regulă. Şi e adevărat. Cred că de aceea nu mi-a zis Seth unde pleacă.

— Probabil ştia că ai fi insistat să mergi cu el, a cugetat Alex şi a început iar să se fâţâie. Şi tu poţi lupta, doar te-am văzut. Cu capul pe spate, a gemut: Tipii sunt nişte ticăloşi!

M-am gândit la discuţia cu Seth din seara anterioară. Aş fi insistat *înainte*? Sigur. Aş fi vrut să fiu în miezul acţiunii, chiar dacă mă îngrozea. Aş fi vrut să *dovedesc* că pot. Acum? Aş fi dorit să ajut, dar fără să insist. Să lupt fără să fie nevoie de mine nu mi se părea o decizie înţeleaptă.

Uau!

Eram mai matură decât credeam.

— Scuze! Chiar n-am vrut să insinuez nimic. Sunt doar foarte supărată, a zis Alex şi s-a trântit lângă mine, pe canapea. O să-l lovesc pe Aiden!

Am râs, incapabilă să mă mai abţin.

Mi-a aruncat o privire lungă şi a rânjit.

— Duc lucrurile la extrem, aşa cred majoritatea oamenilor, nu?

— Puţin.

Fusese o vreme, nu cu mult în urmă, când eram topită de gelozie când mă gândeam la Alex şi la trecutul ei cu Seth. Cine putea să mă condamne? Alex era superbă şi superdură, o legendă printre semipuri şi puri.

Şi avusese o relaţie cu Seth.

Adică, la un moment dat, existase cu siguranţă un schimb de lichide corporale între ei, şi nu contase că, în final, se îndrăgostise irevocabil de Aiden.

Alex era tot ce nu eram eu.

Sau aşa o vedeam cândva. La naiba, la un moment dat, crezusem că Seth era îndrăgostit de ea! Trecusem peste toate, mai ales pentru că nu mă mai comparam cu ea. Om fi fost înrudite, într-un mod bizar şi îndepărtat, şi om fi avut câteva chestii în comun, dar nu eram la fel. Alex şi cu mine eram prietene acum, apropiate chiar. Era cu mine când aflasem că sunt însărcinată.

Şi tot fusese jenant.

Alex s-a lăsat pe spătarul canapelei, cu capul sprijinit de perne şi braţele moi pe lângă corp.

— Detest să stau şi să mă uit, ştii?

Nu ştiam, nu aşa ca ea, pentru că toate astea – să lupt, să ucid, *să apăr* – erau noi pentru mine, dar am încuviinţat. Alex crescuse cu viaţa asta. Era doar o altă zi de marţi pentru ea.

Oftatul ei era impresionant. Suna aproape la fel ca al unchiului ei, când îl irita ceva. De obicei, Seth.

— Sper să ne dăm seama de ce cutremurele astea…

Nu şi-a încheiat fraza, rotindu-şi în schimb capul spre uşă.

— Asta ar trebui să fie interesant.

I-am urmărit privirea şi am văzut o claie de păr blond, ondulat. Am rânjit.

— Deacon!

Fratele mai mic al lui Aiden a intrat în cameră. Ochii argintii erau singurii care aminteau de fratele lui brunet.

— Sunteţi ocupate? Am o surpriză.

Cu Deacon, o surpriză putea însemna orice. Cândva, îmi spusese că are o surpriză pentru mine şi era un tablou cu o păpuşă Cabbage Patch. Era foarte realistă şi uşor tulburătoare.

— Nu suntem ocupate, a răspuns Alex, încă întinsă lângă mine, de parcă i s-ar fi lichefiat toate oasele din corp. Suntem groaznic de *neocupate*.

Era o fată cam de înălţimea mea, cu pielea de un maroniu cald şi părul ca pana corbului, care-i cădea mai jos de umeri în bucle mărunte.

— Cora!

Am rămas, într-adevăr, surprinsă. Cel mai recent dobândită semizeiţă (de fapt, răpită) nu ieşise din

cameră de când o aduseseră acolo Deacon şi Luke. Singurele persoane cu care-şi petrecuse timpul fuseseră Gable, fiul lui Poseidon, pe care-l găsisem în Malibu, şi Colin, un semipur care urma cursurile de aici.

Fiica Demetrei mi-a făcut cu mâna, stânjenită.

— Bună!

Luke era în uşă, lângă Gable cel brunet şi mereu bronzat. Îmi închipuiam că asta se datora nenumăratelor ore pe care le petrecuse făcând surfing, zi de zi. Ce clişeu! Să fii băiatul lui Poseidon şi să-ţi placă sporturile acvatice!

— Cora a decis să dea un tur de campus, a spus Deacon, bătând din palme. Aşa-i că-i minunat?

Alex mi-a aruncat o privire.

— Da, e minunat!

I-am zâmbit fetei tăcute, care nu era nici pe departe în largul ei. Nu o puteam învinui fiindcă se ascunsese în cameră şi refuzase să iasă. Când aflasem adevărul despre lumea asta de zei, semi şi puri fusese un şoc pentru mine. Fugisem de realitatea coabitării dintre ei şi muritori. Doar că nu ajunsesem prea departe.

— M-am gândit că, dacă majoritatea studenţilor sunt plecaţi în vacanţa de vară, nu va fi chiar atât de copleşitor. Sunt ghidul ei oficial, a continuat Deacon,

luând-o pe fată de după umeri. Luke este asistentul meu.

Luke şi-a dat ochii peste cap.

— Şi Gable, dragul de el, e aici pentru... Chiar, de ce eşti aici? a ridicat Deacon o sprânceană întrebătoare. Pentru susţinere?

Obrajii bronzaţi ai lui Gable s-au făcut rozalii, şi a găsit foarte repede ceva fascinant la covorul maro.

— Da! Pentru susţinere.

Dându-şi o şuviţă de pe faţă, Deacon a lăsat braţul jos.

— M-am gândit să vedem mai întâi camerele pentru relaxare, şi ce să vezi? Am dat peste voi.

— Nu cred că ne-am cunoscut oficial.

Alex s-a ridicat de pe canapea şi i-a întins o mână fetei.

— Eu sunt Alex.

Cora a clătinat din cap.

— Am auzit de tine.

— Datorită mie, a intervenit Deacon. I-am oferit biografia neoficială, dar adevărată, a lui Alex Andros.

— Asta mă cam sperie, a zis Alex. Tare!

Luke a pufnit, privind prin cameră.

— Văd că ne lipsesc oameni. Unde sunt Seth şi Aiden?

Alex a deschis gura, dar i-am luat-o înainte.

— Nu vrei să deschizi subiectul.

— Aha! a murmurat Luke, în timp ce se aşeza pe braţul unui fotoliu.

Alex a ridicat bărbia, cu mâinile în şolduri.

— Se pare că au plecat să se ocupe de nişte daimoni din Tartar care s-au târât afară dintr-o gaură din LA sau aşa ceva. Fără mine, a adăugat.

Cora a ridicat din sprâncene.

— Daimoni din Tartar? S-a întors spre Deacon, întrebătoare: Nu mi-ai zis nimic despre ei.

— Bun, îţi aminteşti că ţi-am povestit despre daimoni? Ăştia sunt dintre cei care-s morţi, dar au evadat din Lumea de Dincolo, a spus el, de parcă vorbea despre un joc pe Xbox. Sunt ca nişte zombi, doar că dacă te ating, îţi ard carnea.

— Ah! a zis ea, clipind. Bine!

Chipul lui Gable era îngrijorat.

— Precum cei văzuţi de mine?

— Aşa cred! am răspuns, alunecând spre marginea canapelei. Seth m-a trezit să-mi spună că Marcus are nevoie de el. Am adormit la loc şi, când m-am trezit, nu mai era.

— Nici Aiden, a zis Alex, cu maxilarul încleştat. Fără mine.

— Ah, săraca Alex! Ai fost lăsată pe dinafară!

Deacon a rânjit la ea.

— Ai nevoie de o îmbrăţişare? Ca să te simţi iubită, preţuită şi importantă?

Cu mâinile ridicate, Alex s-a dat iute înapoi.

— Nu vreau o îmbrăţişare de-ale tale. Nu! Azi nu, Satană!

Deacon a pornit spre ea, cu braţele întinse, ca un Frankenstein fericit.

— De ce? am râs. Îmi plac îmbrăţişările lui. Sunt călduroase şi pufoase.

— Poftim? Cred că pe tine te îmbrăţişează mai OK, a zis Alex şi s-a ascuns după canapea. Sunt convinsă că mie îmi lasă vânătăi.

Părând dezamăgit, Deacon s-a bosumflat.

— Acum m-ai întristat!

Cora s-a uitat de la Alex la mine şi privirea i-a coborât. Ochii i s-au făcut cât cepele. La început, n-am înţeles de ce. Apoi mi-am dat seama că se uita la burta mea.

Am încremenit. Rahat! Uitasem de abilităţile Corei. Putea readuce plantele la viaţă, dar şi să spună cât de sănătoasă e o persoană, de la boală la…

M-a pironit cu privirea.

— Eşti…

Nu-mi găseam cuvintele. Nu ştiam ce să zic şi am rămas cu gura căscată. Fireşte că Alex ştia, dar restul nu, şi nu aşa plănuiam să le spun. Seth ar fi trebuit să fie prezent.

— Ce să fii? s-a încruntat Luke, privind de la mine la Cora.

M-a privit apoi suspicios.

— Ce se întâmplă?

Cora a părut să înţeleagă.

— Doamne, îmi pare rău! Trebuie să învăţ să-mi ţin gura. Văd chestii şi le zic, şi apoi *asta*.

— Mamă, mamă! a făcut Alex, sărind pe spătar, pe care s-a aşezat, cu picioarele pe o pernă.

M-am lăsat pe spate, fără să ştiu ce să zic. Seth şi cu mine ţinuserăm sarcina secretă, pentru că nu voiam să fie folosită împotriva noastră. Nu că Deacon sau Luke ar fi fost neglijenţi, dar nu îi spusesem nimănui în afară de Alex.

Care, evident, îi spusese lui Aiden.

În plus, sarcina era încă la început şi mi se părea o prostie să spunem oamenilor. Dacă se întâmpla ceva?

Deacon s-a bosumflat şi mai tare.

— OK! Acum mă simt exclus, iar dacă crezi că reproşurile lui Alex sunt nasoale, stai să vezi!

— Nu există adevăr mai adevărat, a confirmat Luke.

— Şi eu mă simt exclus, a zis Gable. Dar eu oricum am senzaţia că nu pricep nimic. S-a oprit, încruntându-se, apoi a continuat: Probabil fiindcă nu pricep.

— Păi… m-am uitat spre Alex, dar ea nu îmi era de folos.

Mă gândeam că era mulţumită fiindcă rămăsese acasă şi putea asista la spectacol.

Cora şi-a luat faţa în mâini şi a vorbit cu un glas înfundat:

— Îmi pare sincer rău, Josie!

— Stai aşa…

Sprâncenele lui Luke s-au ridicat, iar deruta i s-a risipit de pe chip. Mi-am dat seama de revelaţia lui, căci buzele i s-au despărţit pentru o respiraţie scurtă.

— Rahat! a bombănit.

Deacon s-a încruntat.

— Ce? Pe toţi zeii, dacă nu-mi spune cineva ce se petrece, dau foc la ceva.

Am ridicat mâinile.

— Bine!

Nu avea sens să încerc să ascund lucrurile. Nu ştiam să mint prea bine.

— Sunt cam însărcinată.

Deacon s-a întors spre mine, încetişor. Avea chipul lipsit de expresie.

— Cam? a pufnit Alex, răsucindu-se despre mine. Cum adică eşti „cam” însărcinată?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Bine! Sunt complet însărcinată!

— Eşti însărcinată? a şoptit Deacon.

— Da!

— Cu un copil?

— Versus cu ce?

— Adică eşti şi nu mi-ai zis?

Deacon s-a scuturat de şoc.

— Pe toţi zeii, cum ai putut să nu-mi spui? Şi ştie *Alex*?

— Hei! Ce vrei să spui cu asta?

Deacon s-a uitat lung la ea.

— Chiar trebuie să-ţi explic?

Am intervenit, înainte de alte complicaţii.

— Nu am vrut să nu vă spun.

M-am uitat de la unul la altul.

— Doar că abia am aflat, iar Alex s-a întâmplat să fie cu mine. Seth şi cu mine n-am spus nimic fiindcă… s-au întâmplat multe.

Luke începea să rânjească treptat.

— Pun pariu că Aiden ştie, nu? a zis, ţintuind-o pe Alex cu privirea. Fiindcă n-ai cum să ţii ceva secret faţă de el.

— Păi… a început Alex, iar eu mi-am înăbuşit un pufnet.

Deacon i-a aruncat o privire urâtă, înainte să se răsucească spre mine.

— Cum de n-am ştiut?

Am tresărit.

— Nu fi supărat…

— Nu sunt!

Îngenunchease în faţa mea într-o clipă, dovedind că nu e muritor.

— Nu pe tine, a continuat. Sunt supărat că puteam să vorbesc obsesiv despre petrecere cu zile în urmă.

Am izbucnit în râs.

— Petrecere?

— Da! O să fie de pomină! Mi-a strâns mâinile într-ale lui şi a promis: Adică, va fi o petrecere de pomină. Cu tematică *Supernatural*.

Am ridicat din sprâncene.

Luke zâmbea cu toţi dinţii.

— Cât de avansată e? Ştii dacă e băiat sau fată? Când naşti?

Deacon deborda de încântare.

— Pot să-i pun eu numele? Dacă e băiat, trebuie să fie Sam sau Dean. Nu există alte variante.

— Pe toţi zeii! a râs Alex. Luke, vino să-ţi iei băiatul!

— Nu ştiu cât de avansată e, am zis, dar nu era neapărat adevărat, doar că nu trebuiau să ştie că momentul conceperii copilului fusese imediat după ce Seth îi doborâse pe Luke şi pe Gable, în timp ce restul dormeau, în aceeaşi casă. Şi nu ştiu nici când nasc, nici ce sex are copilul.

— Deacon! a zis Luke şi şi-a pus mâinile pe umerii băiatului mai zvelt. Trebuie să te calmezi!

— Dar e un *copil!*

Deacon şi-a lăsat capul pe spate, rânjind spre Luke.

— Vor avea un copil. S-a oprit şi m-a privit cu ochi mari: Seth va fi tată.

— Da, am şoptit eu, va fi.

— Uau! Ştie?

Alex s-a răsturnat pe canapea, aterizând pe o parte.

— Chiar ai pus întrebarea asta?

— E o întrebare legitimă.

Am încuviinţat.

— Da, ştie!

— Cred că e superbucuros.

Era atât de evident că este o afirmaţie autentică, încât am simţit că mi se adună lacrimile în ochi.

— Da, este! Credeam că va leşina, la început, dar acum e bucuros.

— Bine! Deacon şi-a coborât glasul şi m-a privit în ochi: Meriţi asta. El merită asta.

— Mersi! am zis răguşit, strângându-i mâinile.

— Am atât de multe întrebări! a zis Deacon. Veţi avea un copil cu sânge pur? Un semi? Stai aşa, va fi semizeu? Sau zeu? Vei naşte un zeu?

Am deschis gura, dar nu puteam răspunde, fiindcă nu ştiam.

Nici Seth.

Erau multe lucruri pe care nu le ştiam despre copil şi despre sarcină. Avea să dureze nouă luni sau mai puţin, sau mai mult? Asistenta care-mi făcuse testul păruse surprinsă că începusem să am simptome atât de repede, dar afirmase şi că o sarcină a unei semizeiţe putea fi diferită.

De aceea Seth şi cu mine trebuia să mergem azi la cabinet, şi cred că asta urma să facem, dacă revenea.

— Nu ştiu! am zis. Nu ne-am dat seama şi nici pe Google nu putem să căutăm.

— Ştii cine ar putea răspunde? Apollo!

Alex a strâns din buze, iar eu am simţit un junghi în piept. Presupunând că ar apărea mai mult de cinci secunde şi că ar spune ceva util.

— Da!

Am ignorat înţepătura pe care o simţeam când mă gândeam la lipsa de implicare a tatei în viaţa mea.

— Ar fi de folos, dar… dar nu contează dacă este zeu sau muritor. Îl vom iubi şi îl vom preţui, orice-ar fi.

— Ah, a făcut Cora, cât de drăguţ!

— Da, este!

Deacon s-a ridicat şi m-a îmbrăţişat.

A fost o îmbrăţişare bună, călduroasă şi pufoasă. Când s-a retras, Luke i-a luat locul.

— Felicitări sincere!

M-a mângâiat pe cap ca pe un căţeluş, iar când s-a îndepărtat l-a tras pe Deacon după el.

— Sunt fericit pentru voi!

Mi s-au umplut ochii de lacrimi, în timp ce Gable şi Cora m-au felicitat, păstrând distanţa.

— OK! mi-am dres eu glasul, sperând că nu îmi voi petrece toată sarcina cu emoţii în exces. Acum, că mi-a ieşit pasărea pe gură…

— Sau că a venit barza, a pufnit Alex. Ha, ce isteaţă sunt!

Ne-am uitat cu toţii lung la ea.

— Ce? a zis şi şi-a încrucişat braţele. Mi s-a părut amuzant.

— Aşaaa, am lungit eu cuvântul, schimbând subiectul. Avem noutăţi despre semizeul din Pluckley?

Dincolo de faptul că Pluckley era un nume de sat foarte interesant, se spunea c-ar fi fost unul dintre cele mai bântuite locuri din Anglia.

Deacon se uita la mine de parcă n-ar mai fi văzut o femeie însărcinată.

— Speram să obţinem o localizare precisă a tipului înainte să ajungem. Ştii cum e Aiden, i-a zis el lui Alex. Deci încercăm să dobândim toate informaţiile.

— Aţi reuşit?

— Nu tocmai, pentru că nu prea avem de unde, însă se dovedeşte că Gable este un geniu al

calculatoarelor, a spus Luke şi s-a întors spre el. A făcut cercetări.

Gable şi-a vârât mâinile în buzunare, în timp ce Cora s-a aşezat într-un puf gigantic, tip „te afunzi şi nu te mai ridici”.

— Aşa cum a zis Luke, n-avem prea multe, şi asta înseamnă că e greu şi să căutăm. Nu ştim după ce să ne uităm, dar am reuşit să intru în computerele forţelor de ordine locale.

Uau!

Asta suna serios.

Alex a ridicat din sprâncene.

— Ai găsit ceva?

— Da şi nu!

S-a uitat la Cora.

— În ultimul an n-au fost persoane date dispărute, ceea ce este semn bun, nu? Mă face să cred că Titanii nu l-au găsit.

— Poate, am zis, apucându-mi capătul cozii. Ar fi veşti bune dacă ar fi oameni care să-l fi dat dispărut.

— Dar am găsit ceva interesant. Nu plănuiam să pomenesc despre asta acum, a zis Deacon, privind-o pe Alex. Dar asta e! Cu toate că nu ştiu cum să explic.

— Ce? a întrebat ea.

Când nu a răspuns nimeni, s-a ridicat în picioare.

— Bine, să ştiţi că încep să mă stresez. S-a întors spre Gable şi a întrebat: Ce aţi găsit?

— S-ar putea să nu fie nimic, a zis Luke, care l-a privit pe Gable, răspunzând în locul lui. Doar încearcă să ţii minte: poate nu e nimic.

— OK!

Alex s-a încordat.

— Ştii că Gable are o afinitate pentru apă? Că practic e delfin sau triton? a zis Deacon, iar fruntea lui Gable s-a încreţit ca reacţie la descriere. Este fiul lui Poseidon, aşa că, na. Şi Cora-Bora, aici de faţă, este ca un îngrăşământ vorbitor pentru plante. Ca fiică a Demetrei, are sens.

Am început să-mi răsucesc părul.

— Da, ştim cu toţii asta.

— Iar tu ţi-ai dat seama, recent, că unele dintre visele tale prezic, de fapt, viitorul, a continuat el.

M-am cutremurat.

Doar când a apărut din Lumea de Dincolo prietenul lor, Caleb, care a reuşit să îndepărteze brăţările pe care Hyperion mi le aplicase, mi-am dat seama că visele mele însemnau mai mult, pentru că-l văzusem în vis şi nu-l mai întâlnisem înainte să-mi scoată chestiile cu pricina.

Nu fusese singurul vis care se adeverise, cumva.

Dar exista unul care nu devenise încă realitate.

Un vis în care purtam o rochie albă, superbă, Seth mă ţinea în braţe şi… muream.

Am îndepărtat gândul acela. Nu trebuia să mă gândesc la el. Nu atunci.

Deacon a inspirat adânc.

— Ştim că niciunul dintre copiii lui Zeus şi ai Herei n-a supravieţuit, fiindcă ăştia doi au inventat conceptul de nebunie. Şi că Ares a ucis alţi patru, în timpul fazei sale de cuceritor al lumii. Asta înseamnă minus şase. Am mai pierdut doi, ucişi de Titani. Potrivit celor spuse de Apollo lui Seth, ştim că erau copiii lui Hermes şi ai Atenei. Avem copilul lui Poseidon aici. Copila Demetrei şi copila lui Apollo. Asta nu ne lasă cu prea mulţi zei suspecţi.

— De fapt, sunt destui, l-a contrazis Alex. Ar putea fi Artemis…

— Aici intervine partea în care Gable a descoperit ceva, a întrerupt-o Deacon.

Dintr-odată, am avut o senzaţie neplăcută. Instinct sau ce o fi fost, o premoniţie uşoară de care erau capabile abilităţile mele de semizeiţă, dar, oricum ar fi fost, nu îmi plăcea deloc ce urmau să zică.

— Nu am văzut nicio plângere privind persoane dispărute, dar am văzut multe rapoarte ale poliţiei privind bătăi şi atacuri, toate în ultimele luni, a explicat Gable. Mă refer aici la bătăi serioase, gen, baruri date peste cap. Lupte de stradă. Oameni care s-au băgat în certuri la intersecţii şi au sfârşit prin a-şi căra pumni. Poliţia de acolo răspunde mereu la

apeluri ce ţin de violenţa domestică. Totuşi, e vorba de un număr mult prea ridicat. Ai crede că vorbim despre cea mai violentă, nu despre cea mai bântuită localitate.

Alex a pălit atât de repede, că m-am temut că va leşina.

— N-are cum, a şoptit ea.

— Aşa cum am zis, poate însemna orice, a repetat Luke. Dar, dintr-un motiv sau altul, atât Gable, cât şi Cora au început să aibă abilităţi aparţinând părintelui lor zeiesc, chiar dacă puterile lor nu fuseseră descătuşate. Ar fi sigur să presupunem că şi acest semizeu are parte de asta. Iar asta ne duce cu gândul la…

Alex a inspirat scurt.

— La Ares. La faptul că acest semizeu ar putea fi copilul lui Ares.

6

Seth

Chiar şi să nu-l fi văzut înainte, l-aş fi recunoscut imediat pe zeul din faţa noastră. Nu era doar un zeu.

Era zeul *zeilor*.

Nu mă aşteptam să-l văd pe Zeus.

Ultima dată când ne întâlnirăm, purtase doar nişte nădragi de in alb şi părea să aibă vreo 40 de ani. Singurul lucru diferit la el acum era că părul lui uimitor de alb era ceva mai lung şi îi cădea pe umeri.

Simbolurile de pe pielea mea răspundeau nebuneşte la prezenţa lui, iar instinctul mi-a blocat toţi muşchii din corp. Putea exista un singur motiv pentru care se află aici.

Voia să distrugă.

În clipa în care Aiden şi-a dat seama cine se află în faţa lui, a căzut într-un genunchi, plecându-şi capul.

Eu nu m-am clintit. La naiba cu asta!

Zeus s-a uitat la mine, aşteptând aceeaşi reacţie. Am zâmbit. Ochii lui complet alb scânteiau electric, iar nările îi fremătau.

— Orgoliul te va duce la pieire.

— Ce ironic, venind din partea ta! am răspuns, cu braţele încrucişate la piept. Dar cred că ştii din experienţă.

Aiden a inspirat scurt, iar eu am zâmbit din nou.

Buza zeului s-a ridicat într-un mârâit. L-a privit pe Aiden, cu o expresie mai blândă.

— Ridică-te, copile!

Când s-a ridicat, nu mi s-a părut că Aiden ar respira, privindu-l pe Zeus. Era uluit. Privea o fiinţă pe care puţini o vedeau. Nu puteam să-i reproşez

reacţia. Pe cât de inutil mi se părea Zeus, tot era o privelişte impresionantă.

— Te-ai descurcat bine azi, a spus Zeus, cu un glas adânc şi poruncitor, de parcă era însuşi tunetul de pe cer, pe timp de furtună. Este timpul să pleci acasă!

Zeus a pocnit din degete, iar Aiden a dispărut.

Puf!

La revedere!

— Sper că l-ai trimis înapoi la Universitate, am zis încet, fără să-l scap din ochi. Pentru că, dacă nu, o tânără pe care ai pus *să fie ucisă va* fi foarte supărată.

A strâns din buze.

— Te referi la Alexandria, adevărata Apollyon? Crezi că m-am bucurat să-i pun capăt vieţii de muritoare? Te înşeli!

— Nu îmi pasă dacă te-ai bucurat sau nu. Ai făcut-o, deşi nu trebuia. Nu aşa. Nu după ce a sacrificat…

— Mie îmi vorbeşti despre sacrificiu? Ce ştii tu despre sacrificiu? Ea ştie. Ea a înţeles ce înseamnă sacrificiul şi ce trebuia făcut. Tot ce ştii este să fugi, când nu te poţi controla.

Rahat!

Remarca foarte personală şi-a atins ţinta. Adevărul din vorbele lui m-a ars.

— A trebuit tu să ucizi pe cineva drag pentru binele lumii? Să răspunzi pentru greşelile tale? *Cu*

adevărat? Tu la ce ai renunţat ca să conduci, Seth? Nu ştii nimic despre sacrificiu.

Furia mi se revărsa prin toţi porii, acoperindu-mi pielea, dar am reuşit să-mi ţin gura. Ce să fi spus? Plata pentru greşelile trecutului fusese temporară, în cazul meu. Aproape că primisem statutul de zeu ca recompensă. Era ceva care mă rodea de când devenisem… asta. Ceva ce habar nu aveam cum să procesez.

Zeus a zâmbit slab, de parcă ştia de ce tăceam. Poate că ştia.

— Nu puteam permite unei Ucigaşe de Zei să existe, dar, evident, în cele din urmă moartea ei de muritoare n-a oprit niciun proces.

A făcut un pas în faţă, iar eu mi-am lăsat braţele să cadă, încordat.

— În schimb, ai devenit tu Ucigaşul de Zei.

— Am devenit.

— Nu îţi este frică de mine? m-a întrebat. Ştii că te pot ucide.

L-am privit în ochi. Doar puterea absolută putea distruge altă putere absolută. În toată lumea existau doar trei. Zeus. Cronos. Eu.

— Şi tu ştii că te pot ucide, aşa că trebuie să existe un motiv întemeiat pentru care ai decis să-ţi faci apariţia după atâta vreme.

Zeus a mârâit, iar un fulger a aprins cerul.

— Nu ai câştiga o luptă împotriva-mi, băiete.

— Eşti aici să verifici teoria?

Pentru o clipă, m-am gândit că asta va face. Furia îi schimonosea figura. Aerul trosnea de putere, iar ameninţarea cu violenţa a devenit o fiinţă tangibilă. Dar el părea să o resoarbă.

A trecut un moment încordat.

— Eşti încă în faţa mea pentru că avem nevoie de tine pentru îngroparea Titanilor rămaşi. De aceea îţi permit să trăieşti.

— Îmi permiţi să trăiesc? Ce drăguţ! Ştii ce nu pricep? De ce nu îi îngropaţi chiar voi – tu şi Olimpienii rămaşi. Aţi mai făcut-o înainte.

— Ne-a costat tot ce aveam şi am avut ajutorul lui Ares, a spus el. Acum, este un risc prea mare. Dacă unul dintre noi cade, totul e pierdut.

— Atunci, semizeii sunt dispensabili? Mi-am încleştat pumnii, cu gândul la Josie, şi am găsit puterea să adaug: Sunt carne de tun. Cui îi pasă de ei, nu? Câtă vreme îşi fac treaba. De asta au fost creaţi, în fond.

— Trebuie să îşi facă datoria, iar noi să ne asigurăm că nu dau greş.

Nu ştiam ce însemna asta şi nici încotro se îndrepta discuţia.

— De ce eşti aici? Pentru că tocmai am ucis o hidră? N-a fost vina noastră. Nu o puteam lăsa să

rătăcească pe tărâmul muritorilor. Dacă nu de asta eşti aici, ai putea să-mi explici? Încerc să îmi păstrez calmul, dar tu mă calci pe nervi.

— Evident! a răspuns el. Nici nu e dificil. Permiţi emoţiilor să îţi conducă orice acţiune. Aşa ai făcut mereu, iar asta trebuie să ia sfârşit.

Nu mai aveam răbdare. Voiam să mă întorc la Josie. Aveam planuri. Al naibii de importante. Nu voiam să îmi petrec timpul primind reproşuri de la un zeu care, în ultimele câteva mii de ani, stătuse pe margine şi privise lumea arzând.

— Simt că am mai purtat conversaţia asta şi…

— Asta este faţa ta care spune „mi se rupe”? Da, ai mai purtat-o, dar nu ţi-a trecut prin capul ăsta tare.

— Cât de nepoliticos!

— Acum eşti zeu. Eşti capabil să schimbi cursul istoriei şi al oricărei vieţi printr-un simplu gest, un gest la care nu te vei gândi de două ori, poate. Puterea asta vine la pachet cu…

— O mare răspundere. Da, ştiu. Am văzut *Omul-păianjen*.

Îi pulsa maxilarul.

— Puterea asta are nişte *consecinţe* importante. Trebuie să vezi chiar tu.

Zeus a dispărut şi a reapărut, chiar în faţa mea, punându-mi o mână pe umăr. Într-o clipă, nu ne mai aflam pe străduţa de lângă hotelul Cecil.

Lumea a redevenit limpede când m-am scuturat de atingerea lui. Am deschis gura, să întreb unde mama naibii mă dusese, dar tot ce voiam să spun mi-a murit pe vârful limbii când am privit în jur şi am văzut…

Distrugere.

Tot ce vedeam era distrugere pură.

Clădirile se fărâmiţau şi ardeau, căzute la pământul pârjolit. Ce fusese cândva o plajă şi tot ce se înălţase în jurul ei fuseseră rase complet, lăsând doar dărâmături în urmă. Aerul mirosea a cablu ars şi a canalizare, iar ecoul ţipetelor îmi sfâşia creierul, săpând adânc.

Împrăştiate printre dărâmături şi stâlpi în flăcări erau… trupuri. Zeci, poate sute. Erau răspândite pe pământ, de parcă ar fi fost ridicate şi aruncate. Braţele şi picioarele se iţeau dintre ruinele caselor şi ale firmelor. Corpurile se înfipseseră în palmieri încovoiaţi. Altele pluteau pe apă, apă care era în locuri unde n-ar fi trebuit să fie.

M-am împleticit înapoi.

— Pe toţi zeii!

Zeus n-a spus nimic. Doar a privit.

Groaza mi-a golit aerul din plămâni şi m-am întors, văzând un oraş în spate. Era în flăcări.

— Ce e asta?

— A fost Long Beach. Nu mai este.

Am făcut un pas în faţă, dar nu mă puteam mişca. Nu avea sens. Moartea şi distrugerea nu aveau sens. Aerul duhnea de ele. Văzusem multe la viaţa mea şi provocasem multe, dar asta… asta era distrugere absolută.

Nu voiam să pun întrebarea care mi se târa pe gât spre limbă, dar am făcut-o:

— Am… Eu am făcut asta? Când l-am ucis pe Hyperion?

Zeus a tăcut o clipă, apoi s-a uitat la mine.

— Să ştii că moartea lui ar fi cauzat asta ţi-ar fi schimbat decizia?

Pe toţi zeii, voiam să spun că da! Că, să fi ştiut că asta se va întâmpla, aş fi făcut lucrurile altfel. Dar nu puteam. Nu sincer, pentru că nu ştiam. Pentru că nu puteam regreta că ucisesem creatura care o torturase şi aproape o omorâse pe Josie. Cum să fi trăit, câtă vreme îi permiteam să supravieţuiască?

Cum să mă fi suportat după *aşa ceva*?

— Urmările morţii lui Hyperion sunt multe şi complexe, iar tărâmul muritorilor nu a văzut nici începutul, însă nu moartea lui a pricinuit asta. Nu direct.

O urmă de durere i-a pătruns tonul, iar eu l-am privit atent.

— A fost Tethys. Reacţia ei la moartea iubitului. A unuia dintre iubiţii ei. Cred că, teoretic, este încă măritată cu Oceanus.

Am ridicat din sprâncene.

— S-a înfuriat şi a provocat un tsunami masiv. Pierderea de vieţi omeneşti este… substanţială. Zeus s-a cutremurat, adăugând: N-ar fi reacţionat aşa dacă Hyperion nu era ucis.

— Chiar crezi că n-ar fi făcut asta dacă el era doar îngropat?

— Asta nu pot să ştiu. Poate că tot ar fi făcut-o, dar contează „dacă”? L-ai ucis pe Hyperion, provocând daune şi moarte, iar ea a răspuns aşa, distrugând oraşe întregi de-a lungul coastei.

Încordarea mi-a cuprins pieptul. Nu voiam să văd asta. Voiam să zic ceva deştept. Voiam să-i arăt lui Zeus că nu sunt afectat, dar ar fi fost o minciună.

Aveam totul întors pe dos, pe dinăuntru.

Chiar dacă acţiunile mele nu avuseseră asta drept consecinţă directă, o cauzasem indirect.

— Cu toţii am făcut greşeli, greşeli care au distrus civilizaţii. Greşeli care au curmat numeroase vieţi. Tu eşti un zeu nou, începutul unei noi ere, a zis, şi m-am întors spre el, aproape fără să vreau. Deja începi să înveţi lucrurile astea pe calea cea mai grea. Tu nu trebuie să fii ca noi. Aş crede că tocmai tu vrei să eviţi asta. Ai multe motive să fii furios. Înţeleg. Mama ta a

fost o femeie rece, fără inimă. Tatăl tău, un bărbat pe care n-ai apucat să îl cunoşti. Ai fost folosit drept unealtă într-un război despre care nu aveai cunoştinţă, şi te lupţi cu zeci de decizii, însă nu poţi permite emoţiilor să te controleze. Nu mai poţi.

Eram… complet siderat.

Ştiam că va veni ziua în care aveam să dau din nou nas în nas cu Zeus. Probabil după ce înfrângeam Titanii. Mă gândisem că va încerca să mă doboare, fiindcă reprezentam o ameninţare pentru el şi ceilalţi Olimpieni, la fel ca Titanii.

Dar nu mă aşteptasem să îmi dea… sfaturi. Era mai ciudat decât să văd o hidră.

— De ce? am întrebat, cu o curiozitate sinceră. De ce purtăm discuţia asta?

— În loc să mă lupt cu tine? mi-a încheiat el gândul nerostit. Pentru că trebuie să lucrăm împreună. Niciunul dintre noi nu trebuie să se uite peste umăr, cât ne concentrăm la Titani. Nu se poate să se întâmple iar aşa ceva. Dar ar trebui să ai un motiv personal pentru care să vrei să fii mai bun decât mine şi decât odraslele mele.

Mi s-au încordat umerii.

Zeus a privit distrugerea.

— Este aceasta lumea în care vrei să se nască pruncul tău?

Josie

Cora şi Gable dispăruseră cu Deacon, după ce acesta lăsase să cadă bomba cu „ultimul semizeu ar putea fi fiul lui Ares”. Plecase doar după ce promisesem că aveam să ne vedem mai târziu ca să discutăm toate detaliile despre petrecerea copilului. Nu îmi venise să îi spun că era prea devreme. Cred că acum făceau toţi trei turul campusului.

La scurtă vreme după plecarea lor, a apărut Colin, care s-a aşezat pe braţul unui fotoliu din faţa canapelei. Când îl cunoscusem, nu vorbisem cu el. Fusese acolo când un pur ucisese un semi. Mai târziu, încercase să mă protejeze, înainte să ştie că sunt semizeiţă, şi îmi fusese prieten bun când Seth se despărţise de mine. Era încă aici, deşi ştia că Seth nu îl suportă.

Probabil nu ajuta faptul că era chipeş. Ochii lui albaştri contrastau puternic cu părul brunet, şi avea o înfăţişare clasică.

— Deci credeţi că semizeul e fiul lui Ares? a întrebat, clătinând încet din cap, căci i se povestise totul. Doamne, va fi greu!

Pe cât de straniu suna, eram bucuroasă că vorbeam despre asta şi ne concentram la alt subiect decât sarcina mea. Îmi doream doar să nu fi fost ceva atât de complicat.

— Greu?

Alex a râs încet. Revenise pe canapea.

— Ştiu că nu ar trebui să conteze, pentru că tipul n-are a face cu faptele tatălui său. La naiba, nu ştie nici măcar că e semizeu sau cine a fost tatăl lui, dar…

— Pricep!

M-am uitat la Luke, care-mi întindea o sticlă de apă.

— Nu îl învinuieşti pentru ce-a făcut Ares, dar tot va fi greu. Cred că oricine îşi poate da seama de asta.

Colin a încuviinţat din cap.

— Da!

Alex şi-a ridicat capul din mâini.

— Doar că nu mă aşteptam. Nu ştiu de ce. Pe toţi zeii, e o nebunie. Serios? Chiar nu putem avea nicio clipă de linişte?

— Trebuie să te descurci şi ştiu că poţi, a zis Luke, cât beam eu din apă. Te-ai descurcat şi cu lucruri mai nebuneşti, iar dacă tipul ăsta seamănă puţin cu Cora, nu vrem să-l speriem.

— Adică putem să-l speriem mai mult decât apărând şi explicându-i că este fiul semizeu al celui mai naşpa dintre zei? a întrebat Colin.

Am zâmbit.

— Cred c-ar fi cel mai bine să lăsăm deoparte chestia cu „tatăl tău a fost un zeu psihopat care

aproape c-a adus sfârşitul lumii". Nu ştiu dacă merită să-i spunem ce a făcut, cel puţin nu imediat.

— Aşa este! a spus Alex şi şi-a plesnit genunchii cu palmele. Dar poate că avem noroc şi nu e fiul lui Ares. Bătăile ar putea…

Uşa camerei s-a deschis, iar un pur foarte înalt s-a năpustit înăuntru. Aiden! M-am întors pe canapea, aşteptându-mă să-l văd pe Seth în spatele lui. Dar uşa s-a închis.

Ce ciudat!

Nici urmă de Seth.

Înainte să întreb unde era, Alex a ţâşnit în picioare.

— Ah, ai multe de explicat!

Aiden a rămas în mijlocul camerei.

— Tocmai l-am văzut pe Zeus.

Asta a făcut-o pe Alex să încremenească. La fel şi pe noi.

— Poftim? a întrebat ea.

Colin s-a încruntat şi m-a privit.

— A zis „Zeus"?

— Aşa am zis.

Aiden a clipit încet, de parcă-şi revenea din şoc.

— L-am văzut pe Zeus. Am văzut o hidră.

Acum mă întrebam eu dacă auzisem bine. Cred că nu. Zeus? Adică, *acel* Zeus? Şi o hidră? Adică, şarpele cu multe capete?

Colin a deschis gura, dar n-a zis nimic.

— Deci? a insistat Alex şi l-a lovit pe Aiden în braţ.

Sunetul a căpătat ecou în cameră şi mi-a făcut ochii să se mărească.

— Ai văzut o hidră în timp ce eu eram aici? Sunt foarte supărată. Atât de…

— Scuze! a chicotit Aiden, apucând-o de mână şi lipindu-şi-o de piept. Să mergem să ne ocupăm de daimoni în LA a fost o decizie de moment.

Alex şi-a tras mâna, dar Aiden nu i-a dat drumul.

— Aveai timp să mă iei. Atâta timp! Nu am văzut niciodată o hidră.

— O hidră? a întrebat Luke, care era încremenit în colţul său de canapea. Cum mama naibii ai văzut o hidră?

— A ieşit din pământ, aşa, ca daimonii, însă nu era arsă, şi cu siguranţă nici prietenoasă.

Trăgând-o pe Alex la piept, a luat-o în braţe. Probabil ca să o împiedice să îl lovească iar.

— Am aflat repede că nici măcar Seth nu o poate ucide cu un fulger zeiesc. A trebuit să o facem bucăţi.

Mi s-a pus un nod în gât. Ce nu putea fi ucis aşa? Cred că o hidră.

— Trist! a mormăit Alex, cu mâinile încă pe lângă corp.

— Încerca să ne mănânce, a rânjit Aiden peste creştetul ei, deci nu-i aşa de trist.

— Stai aşa! l-am întrerupt. Ce-ai zis despre Zeus?

Aiden a privit spre mine.

— A apărut după aceea. Nu ne aşteptam. Arăta... mai tânăr decât crezusem.

— Te aşteptai să vezi o hidră? l-a întrebat Alex.

— Unde e Seth? am întrebat, ridicându-mă.

Aiden a clătinat din cap.

— Cred că a rămas cu Zeus.

Neliniştea mi-a explodat în stomac şi mi s-a tăiat respiraţia.

— Ce vrei să spui?

— Zeus a apărut şi m-a trimis înapoi aici. N-am idee ce făcea acolo sau ce voia. M-a luat prin surprindere.

Neliniştea s-a transformat în groază. Zeus şi Seth, singuri?

— Nu-i a bună!

Desprinzându-se de Aiden, Alex s-a întors spre mine.

— Sunt convinsă că Seth e bine.

— Zeus îl poate ucide pe Seth.

Punând apa deoparte, am pornit spre uşă, dar m-am oprit, dându-mi seama că nu am încotro să o apuc. Nu eram ca Seth şi nu puteam apărea unde pofteam. M-am oprit şi m-am întors spre ei.

— Cât a trecut?

— Cinci minute, poate zece. Când m-a trimis Zeus înapoi, am ajuns chiar în afara zidurilor.

Multe se puteau întâmpla în zece minute. Puteau să se lupte şi să distrugă un oraş întreg. O energie neliniştită îmi bâzâia prin vene. Am vrut să deschid televizorul şi să văd dacă se mai anunţaseră cutremure sau erupţii vulcanice.

Alex a pornit spre mine.

— Sunt convinsă că e bine. Ar fi o prostie din partea lui Zeus să încerce să-l ucidă. Olimpienii ştiu că au nevoie de semizei, mai precis de tine, ca să-i îngroape pe Titani. Să îţi ucidă iubitul ar cam periclita şansele.

Avea sens, dar ce ştiam despre zei îmi spunea că nu luau mereu decizii care aveau sens. De obicei, era invers. Mi s-a iuţit pulsul.

— Cred că Alex are dreptate, a comentat Luke, iar Colin a încuviinţat. Ar fi o prostie.

Începând să mă plimb de colo-colo, aşa cum făcuse Alex mai devreme, am încuviinţat, distrasă.

— De ce l-ar căuta Zeus pe Seth?

Alex şi Aiden au schimbat o privire. Nu am ratat-o. M-am oprit în faţa lor.

— Ce?

— Dacă ar trebui să pun pariu, aş spune că are legătură cu Titanii, mi-a explicat Aiden. Mai precis, cu Hyperion.

Am încremenit. Ştiam că Seth n-ar fi trebuit să îl ucidă pe Hyperion şi că o parte din el ştia asta, dar dacă apărea Zeus să îi ţină predici, probabil avea să se sfârşească prost.

Ştiam că Hyperion ar fi trebuit îngropat, dar nu îl învinuisem nicio secundă pe Seth fiindcă îl omorâse.

De fapt, *mă bucurasem*.

Hyperion ne-ar fi putut ucide copilul. Primise ce merita.

— Seth a făcut ce a trebuit, am zis, aruncându-mi coada peste umăr. Punct!

Ochii lui Aiden s-au mărit de şoc, şi a părut să vrea să spună ceva, dar şi-a revenit la timp.

Întorcându-mă cu spatele la el, am pufnit şi am început iar să mă fâţâi. Frustrarea creştea. Nu puteam decât să stau şi să aştept, sperând că Seth nu păţise nimic oribil.

Sau sperând că nu pornise un război cu Olimpienii.

— Păăăi… a început Aiden. Am ratat ceva?

— Un pic! a zis Alex.

Luke s-a aşezat pe marginea canapelei.

— Credem că ştim cine este ultimul semizeu. Sau cine este…

Un ţipăt de afară l-a întrerupt pe Luke. Inima mi s-a oprit în gât şi m-am întors, pentru că nu fusese un ţipăt în joacă, ci unul de groază.

Aiden a ajuns primul la uşă, cu Alex pe urmele lui. Schimbând o privire cu Colin, i-am urmat imediat pe coridor, cu Luke după noi.

Pentru că era vacanţa de vară, nu rămăseseră mulţi studenţi în cămin. Cam jumătate. Doar câteva uşi erau deschise, iar puştii scoteau capetele afară.

— Ce se petrece? a întrebat Aiden, adoptând cu naturaleţe rolul de Santinelă.

— Nu ştiu!

O fată strângea uşa în mâini şi ne privea cu ochi mari. Majoritatea studenţilor se obişnuiseră cu ideea că erau semizei şi un zeu în campus, dar tot le vedeam şocul.

— Cred c-a venit dinspre hol, a spus ea.

Am grăbit pasul. Eram bucuroasă pentru că nu îmi spusese nimeni să rămân, din cauza *stării* mele. Am văzut holul şi, într-adevăr, acolo se înghesuia lumea. Un tip cu braţele încrucişate şi maxilarul încordat stătea lângă o blondă cu mâna la gură. Am tresărit când mi-am dat seama că se aflau în faţa Furiilor îngropate. Lumea s-a dat la o parte să treacă Alex şi Aiden.

— Nu! a şoptit Alex, cu pumnii strânşi pe lângă corp.

Colin s-a oprit chiar în faţa mea, încordat. S-au deschis uşile şi au intrat Gardieni, în timp ce eu îl ocoleam pe Colin.

— Pe toţi zeii! am şoptit.

La picioarele Furiilor îngropate zăcea o fată. Nu avea mai mult de 18 ani. Părul ei castaniu-roşcat era răsfirat pe podeaua albă. Pielea îi era de un cenuşiu palid, fantomatic. Era clar că e… moartă.

Lângă ea se afla un fel de mască de bronz. Obraji rotunjiţi, ochii – doar nişte fante înguste. Un zâmbet larg. În mijlocul frunţii măştii era un simbol. Un cerc cu o săgeată trecând prin el.

Alex a icnit şi a făcut un pas în spate.

— *Ares*! a icnit Aiden.

7

Seth

Faptul că Zeus ştia despre sarcina lui Josie mă tulbura teribil. Fără vrăjeală. Era una dintre ultimele fiinţe de pe Pământ şi din Olimp care voiam să ştie, dar…

La naiba!

Pe cât de şocant era să o recunosc, nu simţeam nicio ameninţare la adresa lui Josie şi a copilului din partea lui. Nu îmi făceam griji în privinţa lui Zeus.

Nu credeam că voi ajunge acolo, dar multe lucruri se schimbaseră în doar câteva minute.

Am rămas pe loc după plecarea lui, ajutând unde puteam. Nu din obligaţie. Nu pentru că mă simţeam răspunzător.

Doar am rămas.

Am rămas să ajut, fiindcă aşa *se cuvenea*. Fiindcă eu provocasem dezastrul. Pierderea de vieţi. Nu rănisem oamenii aceia cu propriile mâini sau din propria voinţă, dar pusesem în mişcare jocul de domino.

Uciderea lui Hyperion avea consecinţe: vieţi nevinovate se pierduseră. Se mai întâmplase… cu Ares. Credeam că învăţasem că orice alegere fac declanşează o reacţie în lanţ, rea sau bună.

Evident, nu învăţasem.

Mă confruntam cu asta.

Şi îmi ardea pielea şi mă ustura pentru că fusese nevoie tocmai de Zeus – de *nenorocitul de Zeus* – ca să mi-o arate. Dar ce spusese el era perfect adevărat, mai ales partea în care nu voiam să le calc pe urme. Nu voiam să le repet greşelile.

Nu voiam să devin asemenea lor, să iau decizii care ucideau fără milă.

Şi începeam chiar acum. N-aveam idee câţi oameni am scos dintre dărâmături, dar am aflat precis câţi nu mai aveau nicio speranţă.

56.

56 erau morţi, iar patru… patru dintre aceştia păreau copii de şcoală primară. Feţele lor mi-au ars retina.

Când am terminat în ce fusese cândva Long Beach, eram plin de murdărie, de nisip şi de sânge uscat. Pielea şi hainele mele erau pătrunse de acest amestec şi tot ce voiam să fac era să mă întorc la Josie, să o… să o ţin în braţe. Să îi vorbesc.

Ar fi trebuit să ajung mai întâi într-un duş, dar am închis ochii şi m-am concentrat la faţa ei, lăsându-mă să alunec în vid. Am găsit-o şi am simţit furnicături ciudate, când celulele mele s-au separat şi s-au alipit iar.

I-am auzit icnetul înainte să o văd.

— Seth!

Josie mi-a apărut în faţa ochilor cu o secundă înainte să se arunce în braţele mele. Am strâns-o la piept, îngropându-mi faţa în scobitura gâtului ei şi inspirând adânc. Parfumul ei.

Era loţiunea pe care o folosea. Coacăze? Orice era, o adoram, aveam nevoie de ea ca să şterg duhoarea morţii. M-am cutremurat!

— Bună! a şoptit ea, cu mâinile în părul meu. Te simţi bine? Strângând-o mai tare, mi-am dres glasul.

— Da! Acum mă simt minunat.

Mi-a sărutat locul de sub ureche şi s-a dat înapoi. Mi-a ridicat capul. A făcut ochii mari.

— De ce eşti plin de murdărie, şi… stai, e sânge?

S-a dat înapoi un pas.

— Eşti rănit?

— Nu, iubito, nu sunt rănit! Sunt… ce mama naibii? am izbucnit când am văzut şi restul camerei; nu eram singuri. Ce dracu' faci *tu* aici?

Colin cum-naiba-l-o-mai-fi-chemat şedea pe canapeaua din camera *noastră*. Trebuie să recunosc că avea tupeu. N-a fugit. Doar a inspirat mai adânc.

Nu-mi plăcea deloc tipul ăla.

— S-a întâmplat ceva cât ai fost plecat, a zis Josie. O fată… o semipură… a fost ucisă. Eram împreună cu toţii când a fost găsită în hol.

— I-a fost rupt gâtul, a spus Colin. Alex şi Aiden sunt cu Marcus şi cu nişte Gardieni. Tocmai a plecat şi Luke.

— S-a dus să îl caute pe Deacon, care-i arată Corei campusul, a adăugat Josie, care m-a luat de braţ.

— Cora a ieşit din cameră?

Josie a încuviinţat.

Rahat, ce altceva se mai întâmplase?

— Probabil că făptaşul a fost un pur…

Colin a expirat brusc.

— Aşa pare!

Rahat! Dându-mi la o parte părul care-mi scăpase din legătura de piele care mi-l ţinea la spate, am clătinat din cap. Nenorociţii de puri!

— O cunoşteaţi?

— Nu! Era nouă. Începuse cursul de vară, a răspuns Colin, cu maxilarul încordat. Şi-a câştigat libertatea, a venit aici, unde ar fi trebuit să fie în siguranţă, şi a fost ucisă pentru că are mai puţin eter în sânge? Pe toţi zeii!

Multe lucruri erau greşite în lumea noastră, dar ăsta era unul dintre cele mai rele.

— Nicio idee despre făptaş?

— Nu cred. Se pare că au fost distruse camerele din zona holului şi nimeni nu a văzut, aşa că nu avem nicio filmare.

Josie mi-a privit tricoul sfâşiat, cu buzele strânse.

— A fost… lăsată acolo, chiar lângă Furii. La picioarele lor.

Am ridicat din sprâncene. Mi se părea că îi tachina cineva pe zei.

— Dar lângă corpul ei era ceva, a zis Colin. O mască de bronz. Tipic grecească. Şi cu un simbol cioplit în ea.

Braţul lui Josie s-a strâns pe al meu. Aveam o senzaţie neplăcută.

— Ce fel de simbol?

Colin a inspirat adânc, iar eu m-am pregătit pentru nenorocirea care urma să-i iasă pe gură.

— Simbolul lui Ares.

Josie

Nu aveam idee cum urma să reacţioneze Seth la auzul veştii despre simbolul lui Ares pe o mască lăsată lângă corpul unei semipure găsite moarte. Şi nu îi spusesem despre bănuiala lui Deacon şi a lui Luke privindu-l pe semizeul încă negăsit.

N-aveam încă idee nici de ce era plin de jeg şi de sânge. Dar trebuia să mă concentrez la lucruri pe rând.

Seth se uita la Colin atât de intens, că, pe moment, m-am temut că-l va face să ia foc spontan.

— Eşti sigur? a spus Seth pe un ton enervant de calm.

Colin a încuviinţat.

— Ştiu cum arată simbolurile. A fost Ares.

Un muşchi din maxilarul lui Seth s-a zbătut.

— Ares este mort.

— Da, ştiu. *Ştim*, l-am strâns eu de braţ. Dar ce nu ştim este de ce ar fi simbolul lui pe o mască.

Seth s-a desprins de mine. S-a apropiat de micul frigider din zona de luat masa şi a scos o sticlă de apă din el. Spatele lui nu părea mai curat decât faţa.

— Ştii de ce ar fi simbolul lui Ares pe mască? l-a întrebat Colin, iar eu m-am răsucit spre el. Ai petrecut un timp cu el. Cred că…

Colin n-a terminat ce avea de zis când i-am aruncat o privire de avertizare. Şi-a sprijinit un genunchi pe cealaltă gleznă şi a ridicat mâinile.

Cu spatele la noi, Seth a băut îndelung, terminând apa din sticlă în timp record.

— Am petrecut un timp cu el, da. Nu prea mult, dar suficient.

M-am încordat. O parte din mine voia să îi spună că nu era necesar să continue. Perioada cu Ares îl urmărea ca o umbră întunecată. Nu era un loc în care să-mi doresc să poposească, dar am tăcut, pentru că, dacă Seth ştia de ce era simbolul lui Ares pe masca aceea ciudată, trebuia să ne spună.

— Ares voia… distrugere. Nu mi-am dat seama de la început. Să fiu sincer, pe atunci nici măcar nu ştiu dacă mi-ar fi păsat. Voia să vadă lumea muritorilor în flăcări, pentru că era de părere că, dacă oamenii s-ar fi ucis între ei, i-ar fi fost mai uşor să cucerească Olimpul. Seth s-a întors şi s-a sprijinit de blat, adăugând: A fost un plan de rahat, şi ştim asta.

Degetele mele şi-au găsit drum spre vârfurile părului şi, neliniştită, am început să-mi răsucesc şuviţele.

— La început, am căzut în plasă. Voia egalitate între semipuri şi puri. Aşa a reuşit să îi facă pe unii semi să i se alăture. Dar, după ce-a pus lucrurile în mişcare, a devenit limpede că îi privea ca pe muritori.

De fapt, îi considera a fi chiar mai jos de atât. Purii care s-au apropiat de el au văzut asta. Mulţi dintre conducătorii de modă veche erau de acord. Membri ai Consiliului. Unii dintre ei au acceptat de teama morţii, iar alţii, după decenii de prejudecată. Dacă Ares câştiga, nu s-ar fi oprit la muritori. Ar fi ucis semipuri, chiar şi pe cei care-l ajutaseră. Morţile acelea i-ar fi produs cea mai mare plăcere, să le vadă încrederea şi credinţa devenind teamă şi disperare.

Mi s-a făcut rău şi m-am aşezat pe canapea. Nu ştiam ce să spun. Seth nu vorbea despre Ares, şi ştiam că nu îi era uşor. Voiam să mă duc la el, dar simţeam că avea nevoie de spaţiu.

Pe de altă parte, Colin ştia ce să spună.

— Ce ticălos pervers!

Da, era un rezumat bun.

Un zâmbet s-a iţit pe buzele lui Seth când l-a privit pe Colin.

— Nici nu-ţi poţi imagina!

Colin a înghiţit în sec.

— Deci crezi că cine a lăsat masca l-a susţinut pe Ares?

— Ştiu multă lume care l-a susţinut, a zis Seth fără expresie, iar mie mi s-a strâns inima. Fireşte că n-am putut să ajung la toţi. Unii încă există.

— Ar fi deci posibil ca oricine a făcut asta să fie un susţinător? am întrebat.

— Poate!

Seth şi-a încrucişat braţele.

— Dar nu este un eveniment izolat, am subliniat, dându-mi drumul părului şi întorcându-mă spre Colin. Au fost mai multe atacuri, nu?

— Da. Mulţi dintre puri se opun schimbării. Multe familii şi-au pierdut toţi slujitorii, iar acum trebuie să se descurce. Nu mai au sclavi. Mulţi sunt furioşi. Dar suficient cât să ucidă? Nu ştiu. S-ar putea să fie mai multe în spate.

Seth a tăcut o clipă, apoi a spus:

— Este perfect posibil ca un susţinător să îi împingă pe tinerii puri spre asta sau ca un pur supărat să îşi susţină faptele prin ce credea Ares.

— Trebuie să aflăm cine este răspunzător şi să îl oprim.

Chipul fetei mi-a apărut în minte.

— Trebuie să se termine, fiindcă nu este corect. Nu putem să întoarcem privirea şi să ne prefacem că nu este treaba noastră.

Seth a încuviinţat încet.

— Rahat! a repetat Colin, ridicându-se. Trebuie să-l găsesc pe Marcus şi să-i spun. Ne vedem mai târziu.

Colin ne-a salutat cu un semn din cap. Seth i-a răspuns deschizându-i uşa, înainte să ajungă Colin la ea.

Acesta din urmă s-a oprit un minut, privindu-l.

Seth i-a făcut cu ochiul.

— Mersi! a murmurat Colin, apoi a dispărut.

Am oftat.

— Adori să îl iei peste picior.

— Dacă răspund sincer, am probleme?

M-am uitat lung la el.

Seth a rânjit, dar zâmbetul i s-a şters repede.

— Îmi pare rău că ai văzut-o pe fata aceea!

— Îmi pare rău pentru ce a păţit! Era tânără, Seth. Tocmai începuse cursurile de aici, şi… s-a terminat aşa. De ce? Fiindcă era semi? am spus, cutremurându-mă scârbită. Nu este în regulă.

— Nu este, a spus el, încet.

Tot trebuia să-i spun despre semizeu.

— Ce i s-a întâmplat nu e tot. Luke şi Deacon cred că şi-au dat seama cine este ultimul semizeu.

Trăsăturile i-au părut cuprinse de oboseală.

— Vreau să aud?

— Nu cred!

— Atunci loveşte-mă!

M-am dat spre marginea canapelei.

— Ei cred că este fiul lui Ares.

Seth a ridicat din sprâncene.

— Râzi de mine!

— Deloc!

— De ce ar crede asta?

— În localitatea unde trăieşte e prea multă violenţă. Se crede că este din cauza prezenţei lui. Să o luăm ca exemplu pe Cora. Chiar şi cu abilităţile ferecate şi tot poate readuce plantele moarte la viaţă.

Mi-am amintit apoi ce se întâmplase azi.

— Ah, şi să ştii că poate spune dacă este cineva bolnav sau… însărcinată. Luke, Deacon şi Gable au aflat şi ei.

Seth s-a uitat lung la mine.

— N-a vrut. S-a uitat la mine, a văzut că sunt gravidă şi m-a turnat. Cam dubios, dacă te gândeşti bine.

El a clătinat scurt din cap.

— Bine, deci! Nu ştiu ce să cred, a zis şi s-a aşezat pe canapea, lângă mine. Nu îmi pasă că ştiu şi ei. Cealaltă poveste? Mi se pare ciudat că morţii încă pot distruge lucrurile.

Capul i-a căzut pe spate, iar privirea i-a alunecat spre mine.

— Probabil că Alex a aflat şi ea despre semizeu. Cum a reacţionat?

— A fost un pic şocată, am răspuns şi mi-am ridicat un picior pe canapea. Nu cred că se aştepta.

Seth a închis ochii. Arăta incredibil de tânăr. Murdar, însă tânăr. Pe chip i se instalase o vulnerabilitate pe care ştiam că nu permite nimănui altcuiva să o vadă.

— Nu pot să zic că mă surprinde, a spus. Soarta pare să-şi bată joc de noi toţi.

Privirea mi-a căzut pe tricoul distrus.

— Sunt convinsă că Aiden, Marcus sau altcineva o să vrea să discute cu tine despre Ares. Dar, înainte de asta, ce… ce s-a întâmplat azi? Ştiu că l-ai văzut pe Zeus. Ne-a zis Aiden. V-aţi… luptat?

Cu buza inferioară între dinţi, şi-a întors capul.

— Nu ne-am luptat.

Şocul mi-a luat graiul, câteva secunde.

— Nu?

— Incredibil, dar adevărat! Nici măcar nu m-a atacat.

M-am încruntat.

— Atunci de ce arăţi ca după o încăierare cu un munte de gunoi?

— Asta s-a întâmplat după ce a plecat Zeus.

L-am împuns în coapsă.

— Mai multe detalii!

— Te-ai uitat azi la ştiri?

Nu mă aşteptam la întrebare.

— Nu! De ce?

A trecut o clipă. Seth a deschis ochii.

— Zeus voia doar să vorbim. Adică, voia să-mi dea sfaturi. Am văzut nişte lucruri.

Nu avea sens nimic din ce spunea.

— Ce ai văzut?

S-a încordat, iar eu m-am îngrijorat rău de tot.

— Moarte. Multe morţi inutile şi evitabile.

— Cum adică?

— Thetys a provocat un tsunami care a distrus Long Beach. Se pare că era furioasă pentru că l-am ucis pe Hyperion, aşa că a distrus complet zona. A ucis sute de oameni – poate mai mulţi. Asta mi-a arătat Zeus.

Am deschis gura, dar n-am putut scoate un sunet.

Seth şi-a coborât privirea spre mine.

— Ştiu că nu i-am ucis eu. Dar acţiunile mele le-au provocat moartea. Unii erau… copii, Josie. Am scos *copii* din case distruse, pe jumătate inundate.

Nu reuşeam decât să mă holbez la el.

— Ştiu că nu eu le-am făcut asta, dar eu am fost cauza… A inspirat scurt şi a continuat: Zeus mi-a spus ceva ce e adevărat.

— Ce? am şoptit.

— Că nu vreau să le calc pe urme zeilor. Chiar nu vreau. Au petrecut mii de ani distrugând totul, pentru că s-au purtat egoist sau nesăbuit. Şi eu am procedat la fel.

— Seth…

— Aşa a fost, Josie. Putem fi sinceri. Cu Atlas, mai treacă, meargă. Am reacţionat pe loc, fără să am idee ce eram. Nu eram… eu. Dar cu Hyperion? Ştiam ce fac. Mă răzbunam. Sunt suficient de bărbat să recunosc

asta. Şi ce-i mai aiurea este că tot nu regret că l-am ucis. Regret consecinţele acţiunilor mele, dar…

Şi-a unit mâinile sub bărbie şi s-a uitat în faţă.

— Zeus ştie că eşti însărcinată.

— Asta e rău? am icnit. Pare de rău.

— Nu cred! Nu cred că vrea să ne facă rău. Cel puţin nu acum.

Nu eram sigură dacă să mă simt sau nu uşurată.

— Mi-a pus o întrebare, Josie. M-a întrebat dacă asta e lumea în care vreau să aduc un copil.

Închizând ochii, m-am prăbuşit pe canapea. Era o întrebare oribilă pe care să i-o pui lui Seth, după ce i-ai arătat ce făcuse Thetys din cauza morţii lui Hyperion.

— Şi nu vreau să ne aduc copilul într-o lume ca asta, dar mai ales nu vreau ca el sau ea să crească şi să afle ce am făcut şi cine sunt.

— Eşti un…

— Am făcut multe lucruri rele, Josie. Încă mă privea, cu pupilele uşor dilatate, când a continuat: Multe rahaturi nasoale, şi am vrut să fiu bun pentru tine. Să îl ucid pe Hyperion te-a ţinut în siguranţă, dar nu m-a făcut mai bun.

— Ştiu că ai făcut chestii nasoale, dar nu te reprezintă. Regreţi. Ispăşeşti. Nu eşti o persoană rea, şi ştiu fără umbră de îndoială că nu va fi niciodată cazul ca pruncul nostru să se ruşineze de tatăl lui.

Gâtul i s-a mişcat îndelung, încercând să înghită, iar când a vorbit, era răguşit.

— Vreau să fie adevărat! Trebuie să fie adevărat!

Aveam lacrimi în ochi când m-am ridicat. Seth şi-a deschis braţele, şi nu mi-a păsat că era murdar şi plin de Dumnezeu ştie de ce. M-am urcat în poala lui, îmbrăţişându-l. M-a apucat de ceafă, cu degetele în părul meu. M-a strâns la pieptul lui. I-am auzit inima bătând. Un fior adânc l-a scuturat, şi mi s-a tăiat respiraţia.

Voiam doar să-l fac să se simtă mai bine, dar cum? Ce să spun? Drăgălăşeniile ar fi fost doar minciuni, iar Seth o ştia. Acţiunile sale pricinuiseră dezastrul din Long Beach, şi chiar dacă era indirect, nu conta.

Acţiunile aveau urmări, iar el o ştia.

Trebuia să trăiască îndurând asta. Tot ce puteam să fac era să diminuez daunele despre care ştiam că şi le pricinuia deja. Să îl ajut.

I-am sărutat obrazul murdar şi fruntea transpirată. Lacrimile îmi umezeau genele, şi l-am sărutat şi pe buze, adânc, în timp ce-mi trăgeam mâinile de la spatele lui şi îl prindeam de obraji.

— Avem o singură opţiune, am spus, privindu-l în ochi, apoi. Să facem să fie adevărat.

8

Josie

Seth mi-a povestit ce văzuse în Long Beach: distrugerea şi moartea, suferinţa oamenilor care-şi scoteau apropiaţii dintre dărâmături. Cunoştea numărul exact al victimelor găsite sub dărâmături.

Erau 56.

Patru dintre ei, copii.

Mi se rupea inima pentru ei şi mă durea pentru Seth, pentru că era o lecţie dură, o lecţie care nu putea fi uitată multă vreme.

Să alin pe cineva care pricinuise un dezastru supranatural nu se număra printre abilităţile mele, însă mi-am dat seama repede că nu era nevoie decât să îl las să povestească şi să fiu acolo.

Vorbisem serios, mai devreme. Aş fi făcut orice ca să mă asigur că Seth vedea că urma să fie cel mai grozav tată, şi că vom creşte un copil care nu se va ruşina sau teme de el.

Când a adormit pe canapea, în sfârşit, cred că a fost din cauza extenuării. Aşa că m-am ghemuit lângă el, cu o mână pe pieptul lui. Am adormit şi eu, aşa, simţindu-i respiraţia adâncă şi egală.

Nu sunt sigură câte ore trecuseră când am simţit un braţ prinzându-mi talia şi trăgându-mă într-o parte. Lipită de un piept cald şi tare, am deschis ochii.

Genele de culoarea prafului s-au ridicat, făcând loc unei perechi de ochi chihlimbarii.

— Bună! a murmurat el.

Somnul îmi încâlcea gândurile, şi mi-am dat seama că eram în pat, unul în faţa celuilalt, şi că părul lui Seth era umed, iar faţa lui, curată.

— Cum am ajuns în pat?

— Te-am adus eu acum câteva ore. Dormeai dusă. Nici măcar nu ai tresărit când ţi-am scos tenişii şi blugii. Sau când am făcut duş. Sau când m-am băgat iar în pat.

— Serios? am întrebat, nereuşind să îmi înăbuş un căscat. Cât e ceasul?

— Devreme! Şi-a trecut vârfurile degetelor peste sprânceana mea, apoi a spus: Scuze că am adormit pe canapea!

— Nu-i nimic!

Un altfel de zâmbet îi juca pe buze. Nu era rău, ci şmecheresc.

— Minţi!

— Nuuu! am murmurat.

— Canapeaua aia e confortabilă ca o cutie doi pe patru.

Degetul lui mi-a atins mijlocul nasului.

— Dar eram acolo, aşa că probabil ai dormit excelent.

Am râs, somnoroasă.

— Orgoliul tău nu încetează să mă uimească.

Privirea lui a căutat-o pe a mea, în timp ce degetul lui şi-a găsit calea spre buza mea inferioară.

— Iar tu nu încetezi să mă uimeşti.

— De ce? Iar am sforăit?

El a chicotit.

— Nu! Dar faptul că o persoană atât de frumoasă poate suna precum Chewbacca sub roţile unei dubiţe mi se pare fascinant.

— Nu fac aşa!

Începea să mi se risipească somnul.

— Eşti mincinosul mincinoşilor!

Seth mi-a făcut cu ochiul, iar eu m-am strâmbat.

— Dar nu despre asta vorbeam. Mă uimeşti, Josie!

Un rânjet prostesc mi-a răsărit pe buze.

— Serios?

— Da! Degetul lui mi-a coborât pe bărbie când a continuat: M-am gândit doar să-ţi spun.

— Mersi!

Un licăr slab pătrundea pe sub obloane, luminând curbura gâtul lui Seth.

— Cum te simţi în dimineaţa asta?

Era o vreme când Seth s-ar fi închis în el şi n-ar fi răspuns la întrebare. Ar fi făcut o glumă. Acum nu mai proceda aşa.

— Mă simt bine! a zis.

Genele i-au coborât şi mi-a mângâiat centrul gâtului cu degetul.

— Mă gândesc la lucruri, la ce am văzut, dar sunt bine. Tu?

— La fel.

Mi-am pus mâna pe pieptul lui gol, iar el a tresărit uşor. Îmi plăcea să ştiu că un lucru atât de simplu precum atingerea mea avea un asemenea efect asupra lui.

M-a privit.

— Îţi datorez mulţumiri.

— Pentru?

— Pentru seara trecută. Pentru că ai fost acolo şi m-ai ascultat. Nu ai idee cât înseamnă pentru mine.

Cred că ştiam cât de important era.

— Voi fi mereu aici, pentru tine, orice ar fi. Te iubesc, Seth!

Aceste două cuvinte fuseseră atât de greu de rostit, înainte. Existase o vreme când nu aveam curajul să le spun. Acum, voiam să le strig de pe un acoperiş, ca o idioată.

Ochii lui s-au încălzit şi au dobândit o nuanţă arămie.

— Spune-o din nou! m-a rugat în şoaptă.

Privirea mea a întâlnit-o pe a lui şi i-am zis-o iar şi iar, şi am tot repetat-o până ce gura lui m-a redus la tăcere. Buzele îi erau blânde, cu o atingere dulce, atât

de contrară enormei sale forţe şi puteri, şi, chiar dacă mă atingea atât de uşor, o simţeam peste tot. Seth m-a sărutat, ridicându-se cât să îl văd. S-a lăsat pe spate. Mi-a luat mâna de pe pieptul lui, mi-a prins degetele într-ale lui şi ne-a dus mâinile unite la buze. Mi-a sărutat centrul palmei.

— Nu mă voi plictisi niciodată să aud asta. Ducându-mi iar mâna la pieptul lui, unde inima îi bătea atât de puternic, m-a prins cu cealaltă mână de ceafă şi mi-a mărturisit: Şi nu voi înceta niciodată să simt asta. Ce simt pentru tine creşte cu fiecare clipă şi uneori asta mă sperie groaznic, dar te iubesc. Ieri. Azi. O mie de zile de mâine de acum încolo voi fi îndrăgostit de tine.

M-a cuprins un val de căldură. Să aud cuvintele acelea a fost de parcă m-aş fi scăldat în soare, iar Seth a ţintuit cuvintele cu un sărut care nu mai era uşor, precum cel de dinainte. M-a sărutat de parcă m-ar fi cucerit, de parcă l-aş fi marcat drept al meu.

Ce simţeam unul pentru altul s-a spus iar şi iar, prin fiecare sărut şi fiecare atingere. Cumva, pătura a alunecat, iar mâinile lui Seth mi-au cuprins şoldurile. M-a tras spre el, lipindu-şi corpul de al meu. Tricourile largi pe care le purtam s-au dovedit o barieră subţire între corpurile noastre, iar gustul mentolat al săruturilor lui şi felul în care se simţea corpul lui lângă al meu m-au făcut să devin lacomă.

Voiam mai mult. Îl doream atât de intens, că fiecare parte din mine zvâcnea, dar dorinţa trecea de senzaţia fizică, devenea mai adâncă, mi se grava în piele, mi se strecura în oase şi în muşchi.

Era o nebunie cât de intens mi se părea totul – de parcă era prima dată când ne sărutam şi ne atingeam. Poate că asta se întâmpla când erai îndrăgostit. Nu aveam termen de comparaţie, dar îmi plăcea să cred că acela era motivul. Trebuia să fie, pentru că de fiecare dată era aşa: ca prima şi totuşi ultima dată.

— Frumoasă, a zis el, cu vocea răguşită şi degetele pe sfârcul meu.

Am tresărit, iar inima mi-a stat când mâna lui mi-a plutit peste abdomen, cu reverenţă. Genele lui s-au ridicat şi m-a privit în ochi.

— Ştiu că, în lunile ce vin, vei deveni tot mai frumoasă.

Inima mi s-a mărit atât de repede, că am crezut că voi urca până la tavan. Vorbea serios. Nu puteam nega adevărul vorbelor sale.

Mă săruta iar, şi momentele acelea, cuvintele pe care tocmai le rostise, erau preţioase şi puternice.

Buzele lui mi-au urmărit curbura maxilarului, către ureche. Un fior mi-a dansat pe piele, iar muşchii mi s-au încordat.

— Ştiu că avem multe de făcut azi.

— Aşa este, am şoptit.

Mi-a sărutat colţul buzei şi s-a retras.

— Ştiu că trebuie să ne întâlnim cu toţii şi să vorbim despre ce s-a întâmplat ieri aici.

Mi-am dres glasul şi am închis ochii.

— Da!

A pornit o suită de săruturi micuţe, de la bărbie până la gât şi mai jos.

— Şi să discutăm despre semizeul ăsta.

Degetele mi s-au înfipt în saltea, când gura lui mi-a atins sânul, unde s-a oprit şi a rămas, făcându-mă să icnesc întretăiat.

Apoi, buzele lui mi-au alunecat peste coaste, atingând un punct în care mă gâdilam.

— Trebuie să ajungem la el înaintea Titanilor. Dacă seamănă câtuşi de puţin cu tatăl lui, nu vrem ca aceştia să decidă că este mai valoros decât o baterie externă pentru ei.

Era adevărat. Mai ales dacă îi putea influenţa pe alţii spre violenţă. Era un talent util celor cu scopuri necurate.

M-a sărutat sub buric.

— Dar trebuie să facem altceva, mai întâi.

Aveam gândurile cam împrăştiate.

— Ce?

— Nu ai mers ieri la cabinet, nu?

— Nu! Am deschis ochii şi am lăsat bărbia în jos când am continuat: Am vrut să fii aici, chiar dacă ne vor spune doar că trebuie să mergem în altă parte.

Seth a ridicat privirea şi a zâmbit, făcându-mi inima să tresară.

— Mulţumesc!

— Cu plăcere!

— Trebuie să facem mai întâi asta, înainte să o ia razna ziua.

— De acord! Ar trebui să ne pregătim.

Chicotind, Seth s-a urcat deasupra mea.

— Ah, nu facem asta chiar acum.

— Nu?

Mi-am pus mâinile pe umerii lui calzi.

Braţele lui erau imense şi puternice, când s-au sprijinit de o parte şi de alta a capului meu, afundându-se în saltea.

— Cred că nu ne-am înţeles, a zis, cu buzele lipite de ale mele. Mai este un lucru pe care-l vom face, întâi.

— Care?

— De fapt, tu îl vei face.

Aerul mi s-a blocat în gât, când gura lui a preluat controlul asupra gurii mele. Cu braţele în jurul lui, l-am ţinut aproape. Limba lui a trecut peste a mea. Seth s-a mişcat iar, coborând într-un ritm foarte lent. Cumva, mi-au dispărut chiloţii. Nu mai era nimic între

pielea mea şi mâinile şi gura lui. Cred că era magie zeiască, pentru că au părut să dispară şi ele, apoi mi-am dat seama că era magie, într-adevăr, pentru că limba lui a găsit pliul ciudat de sensibil dintre coapsă şi osul pelvian. Mi-am pierdut concentrarea în timp ce el cobora pe interiorul coapsei mele, muşcându-mi pielea şi apoi liniştind înţepătura cu vârful limbii. De fiecare dată, parcă atingeam un cablu conductor.

M-am înfiorat când respiraţia lui caldă a plutit peste cea mai intimă parte a mea.

— Ce… ce o să fac mai întâi?

Buzele lui s-au ridicat într-un rânjet diabolic.

— O să-mi strigi numele.

Seth

Cu mâna lui Josie în mâna mea, mergeam pe aleea care ducea spre clădirea cu două etaje de lângă zona de antrenament.

Era încă devreme şi doar câţiva studenţi circulau de colo-colo, cei mai mulţi mergând spre cantină, pentru micul dejun.

Soarele strălucea, aerul se încălzea, şi ce-i făcusem lui Josie, în pat, încă-mi producea vibraţii în tot corpul. Ziua de ieri fusese aiurea în nenumărate feluri, dar astăzi se dovedea deja a fi mult mai bună.

— Câţi studenţi crezi că sunt înregistraţi vara? a întrebat ea.

Am privit-o. Îşi răsucise părul într-un soi de coc care părea să-i cadă din clipă în clipă. Cred că îl ţinea pe loc prin magie feminină.

— Nu ştiu! am răspuns. Câteva sute, poate. O mie?

— Nu ştiu dacă înseamnă mult, prin comparaţie cu o facultate obişnuită, a zis în timp ce se uita la una dintre statuile muzelor, dar mi se pare destul.

— Unii dintre ei n-au o casă unde să se întoarcă, i-am explicat, încercând să scap de frisonul care-mi cuprinsese pieptul. Mulţi au rămas fără nimic în războiul cu Ares. Cred că se folosesc de cursurile de vară ca pretext pentru locuinţă.

Ea m-a privit. A trecut o clipă. Mi-a strâns mâna.

— De ce întrebi?

A ridicat din umeri.

— Campusul pare pustiu. Cred că e bine totuşi, ţinând cont de ce s-a întâmplat ieri.

— Da! am încuviinţat.

Păşind în faţa ei, am deschis uşa cabinetului şi am condus-o pe un coridor larg, spre o altă uşă, care dădea într-o sală de aşteptare.

Am mers până la ferestruica pătrată, unde şedea o semipură mai în vârstă. Era cam ciudat să văd o semi într-o asemenea postură. Înainte de Orânduirea Rasei, semipurii erau Santinele, Gardieni sau

servitori. Nu primeau asemenea slujbe, şi mă îndoiam că era ceva uzual. Universitatea era una dintre primele instituţii care le oferiseră un loc de muncă. Restul comunităţilor aveau să o urmeze, dar foarte lent.

Semipura a ridicat privirea şi mi-am dat seama că fusese Santinelă sau Gardiană, cândva. Avea un însemn daimonic, o urmă de muşcătură, pe obrazul stâng.

Nenorociţii de daimoni!

Aşa erau ei, ticăloşi!

Privirea ei agitată s-a mutat de la unul la altul. Simţise ce suntem.

— Cum vă pot fi de folos?

— Am dori să discutăm cu un medic, dacă este vreunul disponibil, a zis Josie.

Ţinând-o încă de mână, mi-am sprijinit cotul de marginea ferestruicii.

— Cu alte cuvinte, trebuie să existe un medic disponibil.

De data asta, Josie mi-a strâns mâna fără urmă de compasiune. I-am făcut cu ochiul.

Ea şi-a dat ochii peste cap.

Femeia de la ferestruică a încuviinţat.

— Cred că avem. Luaţi loc!

Am ridicat din sprâncene spre Josie şi m-am îndepărtat de ferestruică, trăgând-o după mine.

— Fii civilizat! a murmurat ea, când asistenta a dispărut.

— Întotdeauna.

M-a pironit cu o privire atotştiutoare în timp ce se aşeza, încruntându-se pentru o clipă. Ştiam ce făcea. Când era agitată, se juca încontinuu cu şuviţele de păr. Cred că uitase că şi-l prinsese în coc.

Nu voiam să fie agitată, aşa că i-am masat uşor spatele.

— Hei…

Josie m-a privit peste umăr.

— Ce?

— După asta, facem o oprire de alimentare şi luăm bacon.

I s-au luminat ochii.

— Adjudecat.

Am chicotit şi i-am masat spatele mai departe.

— Apoi, îi găsim pe Alex şi pe Aiden.

— Un plan minunat! Şi-a muşcat buza, privind spre ferestruică, şi mi-a spus: Continuă! Îmi place!

Am zâmbit şi am sărutat-o pe obraz.

— Nu aveam de gând să mă opresc.

— Bine!

O mişcare surprinsă cu coada ochiului mi-a atras atenţia. Era asistenta. De îndată ce a reapărut în spatele ferestruicii, uşa din dreapta noastră s-a

deschis, iar în cadrul ei a apărut o pură. Purta un halat alb peste uniforma albastră de spital.

— Aveţi nevoie de medic? a întrebat.

Aveam senzaţia că, de obicei, medicul nu ieşea să îşi ia pacienţii, dar mă îndoiam că erau obişnuiţi la cabinet cu zei şi semizei.

Josie şi-a desprins mâna dintr-a mea şi s-a ridicat.

— Da!

Medicul s-a uitat la mine şi a încuviinţat, ţinând uşa.

— Împreună?

— Desigur!

Josie mi-a făcut semn şi a luat-o înainte. M-am ridicat de pe scaunul deloc confortabil şi am urmat-o, promiţându-mi să-mi ţin gura şi să mă port frumos, pentru că era evident că Josie era stresată.

Medicul ne aştepta pe un coridor îngust. Dacă era agitată de prezenţa noastră, n-o arăta. Pe chip i se citea doar interesul profesional.

— Sunt doctoriţa Morales, ne-a spus, întinzând mâna.

— Josie! s-a prezentat iubita mea şi a strâns mâna medicului, apoi s-a răsucit spre mine. El este Seth!

Medicul mi-a strâns mâna cu degete reci.

— Mă bucur să vă cunosc! Haideţi înăuntru!

Dr. Morales a deschis uşa unei cămăruţe care arăta ca orice alt cabinet. Josie a ezitat o clipă, apoi s-a

apropiat de masa de examinare şi s-a aşezat pe marginea ei. Am rămas aproape, cu o mână pe spatele ei.

— Pentru ce aţi venit?

Dr. Morales s-a aşezat pe un scaun de piele, cu roţi la capetele picioarelor.

Josie s-a uitat la mine, apoi a inspirat adânc. Obrajii i s-au colorat în roz.

— Sunt însărcinată. El… este tatăl.

M-am abţinut să nu rânjesc. Josie era adorabilă, uneori.

Faţa medicului s-a luminat de surprindere. Eram sigur că nu vedea multă lume de vârsta noastră având copii. Semipurilor li se impusese mereu să folosească metode contraceptive, iar purii nu aveau copii decât la vârste mult mai înaintate.

— Nu ştiu dacă ştiţi ce suntem, a adăugat Josie.

Dr. Morales s-a aşezat picior peste picior.

— Ştiu cine sunteţi, a răspuns femeia, zâmbind scurt. Sunt sigură că toată lumea ştie cine sunteţi, aici.

— Aha!

Josie părea uşurată.

— Nu cred că sarcina este înaintată, dar nu ştim ce să facem, în afara unei programări la obstetrician.

— Aici nu avem, a spus dr. Morales.

— Ne aşteptam, am intervenit, cu mâna încă mişcându-se pe spatele lui Josie. Nu cred că studenţii

de aici au copii, dar ne-am gândit că ar fi o idee bună să facem un control şi să analizăm opţiunile.

— OK!

Dr. Morales s-a ridicat, cu stetoscopul la gât.

— Ce pot să fac este un control general, ca să mă asigur că parametrii sunt normali, şi apoi vedem. Bine?

Muşcându-şi buza, Josie a încuviinţat, şi atunci m-am tras într-o parte, ca să le las loc. Dr. Morales i-a ascultat inima şi apoi plămânii. I-a verificat chiar şi urechile, la fel şi orice alt orificiu, cu excepţia celor interesante. Dr. Morales a trecut apoi la întrebări. Intime. Care au făcut-o pe Josie să roşească.

Era prima ei sarcină?

Era sigură că e însărcinată?

Când credea că rămăsese însărcinată?

Aici am intervenit:

— Acum cinci sau şase săptămâni.

— Te poţi ridica, a zis dr. Morales, după ce a palpat abdomenul lui Josie, dar nu aveam idee în ce scop. Toate valorile sunt perfecte şi este clar vorba despre primele săptămâni de sarcină. De obicei, în perioada asta, aşteptăm şi vedem.

— Adică?

Josie şi-a tras tricoul, iar eu m-am întors lângă ea, masând-o din nou.

Dr. Morales s-a lăsat pe spătarul scaunului.

— Ce ştiţi despre sarcina la… voi?

Am ridicat din sprâncene.

— Păi…

Josie a ridicat din umeri, începând să îşi balanseze uşor picioarele.

— Nu este ca o… sarcină de muritoare?

Medicul a zâmbit.

— Ca durată? Are nouă luni. Unele nu ajung la termen, exact ca la muritoare, iar copilul se naşte prematur. Se pare că este ceva obişnuit, mai ales la puri, şi cred că va fi şi cazul vostru, ţinând cont de concentraţia ridicată de eter.

— Staţi aşa! am intervenit.

Mă cuprinsese grija. Nu ştiam mare lucru despre bebeluşi, dar să fie aduşi pe lume mai devreme putea fi foarte rău.

— Cât de prematur?

— Nimic grav. Clar în al treilea trimestru, de obicei în jur de opt luni, dar… A expirat profund, apoi a continuat: Sarcina, când ambii părinţi sunt puri, este extrem de dificilă în primul trimestru, iar când e vorba de semipuri, chiar şi mai şi.

Am încremenit, dar nu i-am permis mâinii să se oprească.

— Nu ştiam!

— Evident că nu. Despre sarcină nu se prea discută între…

Nu şi-a încheiat ideea, dar ştiam la ce se referă. Doar fusesem semipur cât fusesem Apollyon, iar sarcina era interzisă.

— Nimeni nu ştie de ce. Unii consideră că ar fi Soarta şi nu cauze medicale.

M-am strâmbat. Auzi, Soarta!

— Aş putea să fac ceva pentru a mă asigura că păstrez sarcina? a întrebat Josie.

— Unele femei s-au odihnit din secunda în care au aflat că sunt gravide şi tot nu a contat. Este ceva care ţine sau nu, a spus dr. Morales, privindu-mă.

Mi se părea un mare rahat!

Josie m-a privit cu ochi mari.

— Mai ai câteva săptămâni până să ajungi în al doilea trimestru, i-a zis dr. Morales. De obicei, în al treilea trimestru, femeile prezintă simptome.

— Asta ce înseamnă?

Am prins-o pe Josie cu o mână blândă de după ceafă şi am mângâiat-o cu degetul mare.

— Oboseală. Greaţa şi voma afectează mamele noastre în al treilea trimestru şi nu în primul, ca în cazul sarcinilor muritoarelor. Dureri de spate şi altele. Însă voi… S-ar putea să fie diferit pentru voi.

— În ce sens?

— Din câte ştiu eu, şi a trecut ceva vreme de când am studiat *Miturile şi legendele*, nu îmi amintesc să fi

existat vreodată un copil născut dintr-un zeu şi un semizeu.

Rahat!

Amândoi fuseserăm siguri că trebuiau să mai existe cazuri. Dacă nu erau, atunci…

Picioarele lui Josie s-au oprit din bâţâit.

— Deci suntem primii?

— Primul caz documentat despre care aflu, a spus dr. Morales şi ne-a privit curioasă. Totul este posibil, în această sarcină.

9

Josie

Cel mai bun obstetrician.

Asta ceruse Seth, când dr. Morales spusese că va da nişte telefoane ca să ne găsească unul. Medicul ne-a asigurat că va încerca, dar eu aş fi fost bucuroasă cu orice medic specializat în povestea asta cu naşterea copiilor.

Seth şi cu mine eram primul zeu şi prima semizeiţă care concepeau un copil? Uau, mi se părea o nebunie! Asta însemna că tot ce spusese dr. Morales despre dificultatea sarcinii şi despre simptomele agravate în al treilea trimestru putea să nu se verifice.

La fel ca asistenta dinaintea ei, cea care-mi făcuse testul de sarcină, şi dr. Morales mi-a luat sânge ca să confirme prezenţa hormonilor.

Eu, una, însă nu aveam nevoie de analize care să confirme ce ştiam deja. Eram încă însărcinată. Din instinct sau din intuiţie maternă, ştiam.

Seth şi cu mine nu am apucat să discutăm despre ce ne spusese medicul, pentru că ne-am dus la cantină să mâncăm bacon şi am dat peste Alex şi Aiden. Erau în drum spre Marcus, şi acolo am ajuns toţi patru, în biroul lui.

Alexander, tatăl lui Alex, era prezent, o Santinelă tăcută, care a zâmbit când şi-a văzut fiica, iar pielea de la colţurile ochilor i s-a încreţit.

Am simţit o durere în piept privind-o pe Alex, care s-a desprins de Aiden şi s-a dus să îşi îmbrăţişeze tatăl. Nu era gelozie sau invidie. Dar le invidiam relaţia. Voiam şi eu să fie la fel cu tata. La naiba, mi-ar fi plăcut *să îl văd* pe tata! Aşa că m-am simţit mai mult… tristă.

Am privit în altă parte, îndreptându-mă spre scaun. Seth m-a privit cu blândeţe şi m-am întrebat dacă nu cumva ştia la ce mă gândesc.

Degetele lui mi-au mângâiat braţul când am trecut pe lângă el. Atingerea a părut să mă liniştească. M-am aşezat pe unul dintre scaunele mari de vizavi de Marcus.

— Mulţumesc! a zis decanul, aşezându-se în spatele biroului său imens de mahon şi privindu-l pe Seth. Pentru că ai intrat pe uşă şi n-ai apărut, pur şi simplu, înăuntru.

Aiden a rânjit, de unde se afla, lângă celălalt scaun gol.

— M-am gândit să fac mişcare, a zis Seth şi şi-a încrucişat braţele la piept. Dar mă voi asigura că apar pe neaşteptate, mai târziu.

Marcus i-a aruncat o privire şi apoi s-a uitat la Alex. Aceasta şedea pe scaunul de lângă mine.

— Cred că sunteţi aici ca să discutăm despre cele întâmplate ieri?

Se întâmplaseră atâtea ieri, că nu eram sigură la care parte se referea.

Alex a vorbit, preluând ca de obicei conducerea.

— Credem că avem informaţii despre semipura care a fost ucisă.

Marcus şi-a sprijinit un picior de celălalt.

— Acum, mi-aş dori numele făptaşului.

— Nu îl avem, a zis Aiden.

— Ce ai face, dacă ai avea un nume? a întrebat Seth.

Marcus l-a privit.

— Ce ar trebui să fac ar fi să predau persoana autorităţilor, dar nu asta *aş vrea* să fac.

Seth a înclinat capul.

— Am priceput.

— OK! am spus şi am expirat lung. Acum, că am lămurit asta… Masca de ieri avea simbolul lui Ares.

— Aşa este!

— După ce am discutat cu Seth, credem că oricine ar fi, persoană sau grup, îl susţine pe Ares, am continuat. Sau unele dintre principiile sale.

— Ares detesta semipurii. Îi vedea ca pe muritori. Erau mulţi puri care erau de acord cu el, cu ideea că purii ar trebui să conducă ţinutul muritorilor, iar semipurii şi muritorii să le fie aserviţi.

Seth vorbea cu o voce lipsită de emoţie, dar eu ştiam că menţionarea lui Ares îl făcea să se simtă de parcă s-ar fi înjunghiat în mod repetat cu un vătrai încins.

Mai ales ţinând cont de cine se afla în cameră.

— Când mă ocupam de *Reparaţii* pentru zei, i-am ucis mulţi dintre susţinători, dar nu pe toţi, a încheiat Seth.

— Nu aş vrea să cred că ar fi cazul şi că oricine a fost răspunzător de fapta de aici are legătură cu Ares, a intervenit Aiden. Totuşi, nu putem subestima ce înseamnă simbolul său.

— Are sens.

Alex s-a aplecat în faţă, cu umerii încordaţi.

— Au fost zeci de probleme aici…

— Nu doar aici, i-a tăiat-o Marcus. Au fost probleme similare şi crime într-unele dintre comunităţile de puri şi în Adăposturi.

— Deci s-au organizat cumva, nu? a continuat Alex.

— Majoritatea grupărilor care se bazează pe ură sunt organizate. Unele mai mult decât altele.

Marcus şi-a trecut două degete de-a lungul tâmplei, de parcă încerca să îşi alunge migrena. A trecut un moment, iar el şi-a lăsat mâna pe braţul scaunului.

— Nu-mi doream să aud numele lui Ares.

— Nici eu, a zis Alex încet, şi ştiam că şi Seth gândea la fel. O fi mort, dar nu cred că s-a terminat.

Seth

— Care e planul? a întrebat Marcus, trecând la treabă, ca de obicei.

— Indiferent că e sau nu vorba despre un grup de puri care urmează principiile lui Ares, cred că putem porni cu lucrul evident. Cu purii de aici, din campus.

— Nu doar studenţii, ci şi personalul, a fost de acord Aiden.

Nu vorbiserăm despre asta, dar eram de acord.

— Deci avem nevoie de o listă cu toată lumea.

Marcus a ridicat din sprânceană.

— Sunt multe informaţii confidenţiale.

— Da, ştiu! Şi sunt conştient că să împărtăşeşti asemenea informaţii încalcă regulile, dar trebuie să le putem verifica.

— Căutând ce?

Josie s-a aplecat în faţă.

— Depinde ce ştii despre studenţi şi despre membrii personalului. Despre mediul din care provin, despre familiile lor.

Vocea lui Josie era entuziasmată.

— Dacă avem genul ăsta de informaţii, putem alcătui un profil.

Privirea lui Alexander a devenit mai atentă.

— Cum adică un profil?

Alex s-a răsucit către Josie.

— Este o metodă folosită de cei de la FBI şi din alte agenţii ale statului pentru a-i ajuta la recunoaşterea persoanelor cu şanse de a comite infracţiuni, dar şi pentru a depista un model al infracţiunilor cu pricina, a explicat ea. Se bazează pe comportamente psihologice şi pe ce ştie un profiler despre cei care au comis infracţiuni similare.

Alex a privit-o fără expresie. Mă furnicau buzele.

— De exemplu, există deja profiluri ale persoanelor care comit crime alimentate de ură. Iei profilul şi îl aplici unui pur. Pariez că vei găsi aceleaşi elemente: copilării similare, expunere timpurie la

prejudecăţi, de obicei fără cazier, înclinaţii nu atât de evidente, situaţii în care s-au simţit nedreptăţiţi. Aş putea continua, a zis, cu obrajii rozalii. Dar ce zic este că nu va trebui să discutăm cu toţi purii. Cu informaţiile necesare, am putea reduce baza de suspecţi. Sunt convinsă că există profiluri de bază pe internet sau dacă aveţi relaţii printre forţele de ordine…

— De fapt, avem.

— Păi… s-a lăsat Josie pe spate. Eu i-aş contacta pe oamenii ăştia şi aş vedea dacă au un profil. Sau, mai bine, dacă sunt pregătiţi, ar putea ei să cerceteze informaţiile.

— Staţi aşa! Josie, tu ai studiat psihologie, nu? am spus, iar Josie s-a uitat la mine şi a încuviinţat. Poate ea să facă un profil şi să-şi dea seama cu cine să vorbim.

Josie l-a privit pe Marcus.

— Da, aşa e, am studiat psihologie şi m-am descurcat chiar excelent.

Aşa! Fata mea era deşteaptă.

— Dar nu am creat niciodată un profil şi, chiar dacă ştiu elementele de bază, într-un caz aşa de complicat, avem nevoie de cineva pregătit. Măcar pentru a ne îndruma în direcţia potrivită.

M-am încruntat.

Marcus părea să se gândească.

— Să dau mai departe asemenea informaţii este ceva foarte serios. Să fiu sincer, aş prefera să ai tu acces la dosarele lor şi nimeni altcineva dintre cei de faţă.

Alex a căscat gura.

— Mă simt ofensată.

Am ridicat din umeri.

— Eu, unul, nu sunt deloc surprins că n-ai vrea să am informaţiile.

— De fapt, sunt surprins că nu ai încredere în mine, a spus Aiden, iar eu mi-am dat ochii peste cap.

Un zâmbet discret a apărut pe buzele lui Marcus.

— Toată lumea, cu excepţia lui Josie, a avut un soi de experienţă cu Ares. Simt că e nevoie de cineva care n-a făcut parte din planul lui, dar nici nu pot să dau mai departe asemenea informaţii.

Alex a deschis gura, dar a tăcut când Marcus a ridicat mâna.

— Ce pot să fac este să contactez câteva persoane care ne pot ajuta.

Era mai bine decât nimic.

— Ce facem dacă aflăm cine e făptaşul? a întrebat Alex, când Marcus a lăsat mâna jos. Dacă punem capăt lucrurilor aici nu înseamnă că le oprim peste tot.

— Dacă profilul merge aici şi găsim făptaşii, atunci de ce n-ar merge şi altundeva? a întrebat

Aiden. Ar putea fi implementat în oricare dintre comunităţile sau şcolile care se confruntă cu aceste probleme.

— Dar ce vor păţi? Ca muritoare, eram pe cât de liberală posibil, a zis Josie. Dar dacă cineva sau un grup de persoane ucide pentru cantitatea de eter din sângele altora, simt că şi-au pierdut dreptul de a-şi duce viaţa într-o celulă de închisoare.

Toată lumea s-a întors şi a privit-o, inclusiv Alexander.

— Ce? a zis ea. Nu zic că oamenii nu sunt capabili de schimbare, dar dacă ucizi pe cineva… nu.

— Eşti însetată de sânge, i-am zis. Asta mă excită.

— Pe toţi zeii! a gemut Alex. Nu era nevoie, Seth.

Am ridicat din umeri, iar Josie s-a înroşit.

— Nu avem aceleaşi proceduri ca un tribunal de muritori, a zis Marcus. Suntem mai…

— De modă veche, a completat Aiden. Ochi pentru ochi, gen.

— Ah! a şoptit Josie. Atunci am răspunsul.

Marcus a oftat.

— De îndată ce plecaţi de aici, trec la lucru cu dosarele personalului.

Cel puţin partea aceea fusese discutată şi simţeam că se face ceva în privinţa nenorociţilor de puri de aici, dar nu era singura problemă.

— Trebuie să vorbim despre semizeul rămas.

Alex a încuviinţat.

— Nu am apucat să-ţi povestim ieri, dar există o şansă ca semizeul să fie… fiul lui Ares.

Pentru o clipă, am crezut că Marcus va înjura. A deschis gura. A închis-o.

— *Pe toţi zeii*! s-a decis să spună.

— Exact! a mormăit Aiden. Ares îşi scoate capul hidos de peste tot.

Marcus s-a aplecat în faţă, cu braţele pe masă.

— Aşa se pare, a oftat el, scârbit. De ce credem asta?

Alex i-a explicat unchiului ei şi am simţit cum se schimbă dispoziţia din încăpere. Fără să-i spunem lui Marcus de ce era atât de important să găsim nenorocitul de semizeu, şi încă urgent, a înţeles.

— Titanii l-ar putea folosi în moduri neînchipuite, a zis Marcus, strângând din buze. Abilităţile sale n-ar afecta la fel purii şi semipurii, dar, în mâini nepotrivite, ar putea cauza probleme mai mari. Întrebarea rămâne: cum îl veţi găsi?

— Deacon insistă să mergem acolo. Aiden a oftat, sprijinindu-se de scaunul lui Alex, apoi a continuat: Detest ideea, dar el şi Luke au fler la găsit semizei. Trebuie să ajungem acolo cât mai repede posibil, ca să-l găsim.

— Bănuiesc că, fiind fiul lui Ares, l-aş recunoaşte, a zis Alex, care a început să-şi facă de lucru cu părul,

aşa cum făcea Josie. Ştiu că pare o nebunie, dar cred… că l-aş recunoaşte.

Tatăl ei nu părea prea fericit.

Dar am înţeles ce spunea Alex.

— Da, şi eu!

Când s-a uitat la mine, a încuviinţat uşor. Amândoi am fi ştiut în secunda doi cine era tipul.

— Pot să ne duc eu. Economisim timp şi costul zborului.

Marcus a ridicat o sprânceană.

— Ar fi înţelept să se afle atât de mulţi semizei şi un zeu acolo? Titanii n-or fi găsit încă locul, dar cu atât de mulţi dintre voi prezenţi, vor fi atraşi.

— Eu voi rămâne aici, a zis Josie. Nu că n-aş vrea să merg în Pluckley şi poate să văd o fantomă, dar nu cred că e înţelept.

— De acord, a zis Aiden.

— Şi eu cred la fel.

Marcus a încuviinţat, deşi nu cunoştea motivul pentru care nu voia Josie să plece.

Am privit-o, şi cred că mi-a citit întrebarea din priviri, căci a ridicat subtil colţurile gurii şi a încuviinţat.

Apropiindu-mă de ea, am ridicat privirea spre Marcus.

— Nu ştii încă, am zis, apoi m-am uitat la tatăl lui Alex. Nici tu, dar vei afla curând.

Marcus a ridicat din sprâncene, în timp ce Alex şi-a dus mâna la gură, ca să-şi ascundă zâmbetul.

Apoi, am zis cuvintele despre care-mi dădeam seama că adoram să le rostesc. Cuvinte de care eram ciudat de mândru.

— Josie şi cu mine aşteptăm un copil.

Dacă mi se păruse că Marcus fusese luat prin surprindere de povestea cu Ares, nu-l văzusem cu adevărat şocat. La naiba, nu-mi aminteam să-l fi văzut vreodată aşa! Nici măcar când m-am afişat prima dată cu Josie sau când am apărut în biroul lui pe nepusă masă, căutând-o.

S-a uitat la noi de parcă n-ar fi înţeles cum se făceau copiii.

Alex s-a înecat, chicotind.

— Este chiar atât de şocant? am întrebat.

— Da! Nu! a zis Marcus, clătinând din cap, gest pe care nu ştiam cum să îl interpretez, apoi s-a uitat la Josie. Copilul unui zeu şi al unei semizeiţe, a îngăimat el. Nu s-a…

— Mai întâmplat, a completat, zâmbind, Josie. Da, ştim. Ni s-a zis.

— Va fi… absolut uimitor!

Rar îl vedeam pe decan zâmbind. Nu făcea asta des şi de obicei semăna mai degrabă a strâmbătură, dar surâsul acesta era real şi îi încălzea ochii verzi, de obicei reci.

— Acum înţeleg de ce vrei să rămâi. Cred că este o decizie matură şi înţeleaptă. În câte săptămâni eşti?

— Cam şase săptămâni.

I-am dat uşor peste ureche.

Josie mi-a aruncat o privire, dar rânjea.

— Cred că termenul ar fi ianuarie, dar vom şti mai multe după ce mergem la un doctor specializat.

— Felicitări! a zis Marcus, ridicându-se. Sincer!

Cred că a făcut apoi cel mai şocant gest de când îl ştiam. S-a apropiat de mine şi mi-a întins mâna.

Mi s-a părut că a trecut un minut până ce am ieşit din şoc. I-am strâns mâna ca prin vis. Marcus nu-mi strânsese niciodată mâna. Încă stăteam acolo, privindu-l ca un idiot, când s-a aplecat să o sărute pe Josie pe obraz.

Aiden a ridicat o sprânceană, privindu-mă. Când ni s-au întâlnit privirile, a zâmbit şi apoi s-a uitat în altă parte, cu o mână pe după gâtul lui Alex.

Marcus s-a sprijinit de birou.

— Astăzi a fost plină de revelaţii neaşteptate. Una dintre ele foarte bună. S-a uitat la mine scurt, de parcă nu m-ar mai fi văzut înainte, apoi prin cameră, şi a adăugat: Şi unele nu atât de bune.

— Începe să pară o zi obişnuită, a comentat Alex. Sau, măcar…

A fost întreruptă de un ciocănit. M-am întors când uşa s-a deschis. Un Gardian şi-a vârât capul înăuntru.

— Îmi pare rău că vă întrerup, dar nu mai poate aştepta!

— Este în regulă, Banks. Ce s-a întâmplat?

Banks a intrat în cameră, cu spatele drept şi umerii rigizi. Am avut senzaţia că partea „nu atât de bună” a zilei era pe cale să devină mai rea.

— Am primit un apel de la una dintre comunităţile din Chicago. Au spus că s-a întâmplat ceva şi că au pierdut legătura cu unii dintre cei aflaţi în diverse părţi ale oraşului.

M-am încruntat. Alex s-a răsucit spre Aiden. Marcus a rămas nemişcat.

— Alte informaţii?

Banks a încuviinţat.

— Cred că trebuie să vedeţi. E la ştiri.

Marcus a tras un sertar şi din el a scos o telecomandă subţire. Cu o apăsare de buton, uşile de sus ale dulăpiorului de mahon din stânga biroului s-au deschis în tăcere, dezvăluind un TV despre care nu ştiusem că era acolo. S-a deschis pe un canal de ştiri.

— Rahat! a murmurat Alex, când a văzut burtiera pe care scria *Breaking News*.

Suspiciune de atac terorist aproape de South Wacker Drive. Mai mulţi morţi şi răniţi.

Nu era necesar să citim burtiera ca să ne dăm seama ce se întâmpla. Scena de pe ecran reprezenta haosul. Oamenii inundau trotuarele, grăbindu-se

afară din clădiri şi în traficul congestionat, care se oprise complet. Vedeam oameni plini de praf. Camera s-a răsucit şi am văzut persoane care stăteau pur şi simplu printre cei care fugeau şi priveau în sus.

Camera s-a ridicat.

Din câţiva zgârie-nori se ridica fum, întunecând cerul şi acoperind soarele.

Cu maxilarul încleştat, am clătinat din cap, privind ecranul. Reporterul nevăzut nara peste imaginile filmate. Era o suspiciune de bombă, posibil un atentat sinucigaş. Muritorii! Uneori uitam cât de violenţi puteau fi şi pe cont propriu.

— E groaznic, a murmurat Alex. Erau atâţia oameni în clădirile acelea!

Camera s-a îndreptat iar spre mulţime, la baza uneia dintre clădirile în flăcări. A aşteptat o clipă şi s-a apropiat de fumul care ieşea din zgârie-nori.

— Doamne! a exclamat Josie şi a sărit de pe scaun atât de repede, că era să-l răstoarne. Rahat!

— Ce este? m-am întors eu spre ea.

— Bărbatul ăla… din mulţime, a zis şi s-a apropiat de TV. Era *Cronos*.

10

Josie

Simţeam că mi se lichefiase stomacul şi mi se scurgea pe picioare, stând în faţa ecranului. Nu-mi venea să cred pe cine văzusem.

— Eşti sigură? a întrebat Seth, de lângă mine.

— Da! am încuviinţat, privindu-l cu ochi mari. N-o să uit cum arată nici într-un milion de ani.

Seth şi-a încleştat maxilarul.

— Te cred!

Camera era fixată pe clădire.

— Putem da înapoi?

— Cred că da!

Marcus era în picioare şi se uita la telecomandă, uşor încruntat.

— Cred că unul dintre butoane…

— Doamne! a bombănit Alex şi s-a ridicat de pe scaun. Să văd telecomanda!

Marcus i-a întins-o şi, peste câteva secunde, imaginile s-au derulat înapoi.

— Acolo! am zis, cu respiraţia tăiată. Stai!

Alex a pus pauză. L-am văzut imediat în mulţime. Un fior îngheţat îmi cuprinsese pielea.

— El este! Nu arăta aşa când l-am văzut eu. Era mai slab. Dar este el.

Toată lumea s-a înghesuit în spatele meu, privindu-l pe bărbatul pe care-l ştiam drept Cronos.

— Era mult mai fragil, atunci. Dar *el* este.

Cronos stătea pe un trotuar, cu umerii mai laţi şi cu muşchii întinzându-i cămaşa bleu pe care o purta, acoperind ce fusese cândva un piept pricăjit. Pielea i se netezise. Barba era acum tunsă într-un cioc elegant, iar părul lui alb era tuns mai scurt şi dat pe spate, accentuându-i pometii proeminenţi.

Cel mai ciudat lucru era poziţia lui.

— E oare impresia mea sau se uită direct în cameră?

— La naiba! a exclamat Aiden, care s-a apropiat, privind pieziş. Aşa pare.

— Apasă *play*, Alex! a zis Marcus.

Ratasem asta prima dată, pentru că mă şocase să îl văd, iar camera se mişcase repede, însă acum nu mi-a mai scăpat.

Cronos zâmbea.

— Pe toţi zeii! a mârâit Marcus, dându-se înapoi. Ei sunt răspunzători pentru asta.

Alex a apăsat pe derulare, oprindu-se din nou la imaginea lui Cronos. Ochii lui erau aproape normali, dar irisurile erau atât de negre, că păreau din abanos.

Seth s-a întors spre Banks.

— Ce au mai zis cei din comunitatea de lângă Chicago?

Banks a înghiţit în sec.

— Doar ce vedeţi la TV şi că nu i-au putut contacta pe niciunul dintre ai noştri din oraş.

— Dacă Titanii sunt în Chicago, iar comunitatea nu dă de puri, asta înseamnă că Titanii i-au luat deja, am zis, amintindu-mi de... cadavrele celor cu sânge pur, împrăştiate lângă casa aceea. Se vor hrăni din ei. Am văzut cum se întâmplă. Trebuie să-i scoateţi de acolo, acum! am spus, răsucindu-mă spre Marcus.

Seth a înjurat în barbă.

— Unde e comunitatea asta?

— Lângă Lincoln Park, într-un cartier rezidenţial, a răspuns Banks. E ca o enclavă.

— Deci i-am putea scoate de acolo fără să atragem atenţia nimănui? a întrebat Seth.

— Aşa cred! Banks l-a privit pe Marcus, apoi a continuat: Am putea să-i sunăm şi să-i prevenim.

— Va trebui să trimitem autocare după ei. Cu ce se întâmplă în oraş, ar putea fi o problemă, a zis Marcus, cu ochii verzi scânteind.

— Se vor aştepta la asta, am zis, iar Marcus s-a uitat la mine. Ştiu că nu sunt în lumea asta de multă vreme, dar am văzut ce le fac purilor. Pot să îi consume ca pe nişte gustări. Dacă nu dau de cei din oraş, sunt deja pierduţi. Îmi pare rău, dar s-au dus.

Banks s-a albit la faţă.

— Josie are dreptate. Trebuie să verificăm înainte să trimitem oameni. Ar putea fi o capcană, şi am trimite miei la abator, a zis Seth. Mă duc eu să dau o raită prin comunitate. Să mă asigur că este în regulă

să aducem autocare. Trebuie doar să vă daţi seama cum.

Mi-a stat inima. Seth în acelaşi loc cu Titanii? Ştiam că fusese zguduit de ce-i arătase Zeus în Long Beach, dar îşi asuma un risc uriaş.

Un risc care putea aduce sfârşitul lumii.

— Va fi un coşmar din punct de vedere strategic, dar cred că e posibil, a comentat Marcus.

— Vreau să vin cu tine, a anunţat Aiden.

Seth s-a uitat la el peste umăr.

— Încerci să fii prietenul meu cel mai bun?

Aiden a rânjit.

— Credeam că suntem deja.

— Cred că este o idee bună, am sugerat, atrăgându-mi o privire piezişă de la Seth. N-am idee în ce te bagi, Seth. Ar putea fi OK sau nu… Strângând din buze, am clătinat din cap, adăugând: Sau ar putea fi oribil.

Seth n-a răspuns o vreme, apoi a încuviinţat.

— Pentru tine, a zis, cu privirea aţintită la mine. S-a uitat apoi peste umăr la Aiden şi i-a zis: Poţi veni cu mine.

— Dacă-l iei pe el, trebuie să vin şi eu! s-a vârât în vorbă Alex, care s-a strecurat pe lângă scaun şi pe lângă Aiden. Nu sunt…

— Îl iau doar pe Aiden. Şi înainte să zici orice, n-are legătură cu faptul că eşti femeie.

Ochii ei s-au aprins în nuanţa whisky-ului.

— Nu voiam să zic asta. Voiam să zic că nu mă iei pentru că eşti un ticălos.

Am căscat ochii.

Seth, pe de altă parte, nu s-a clintit. Era obişnuit să-i arunce Alex chestii de genul ăsta.

— Este un risc prea mare.

— Dar să merg în Pluckley nu ar fi? s-a răstit ea. N-aveai o problemă cu ideea de a fi şi eu acolo.

Aiden s-a întors spre ea.

— Alex…

— Nu mă lua cu „Alex”! s-a răstit ea.

Mi-am ţinut gura, dar m-am uitat la Marcus. Amândoi voiam să păstrăm tăcerea.

A încercat iar:

— Nu avem niciun motiv să bănuim că Titanii sunt în apropiere de Pluckley. Ştim că Cronos este în Chicago.

— Mă descurc, a zis Alex.

Avea obrajii aprinşi de mânie.

— Ştim asta! a spus Aiden şi s-a întors spre ea. Nimeni nu o pune la îndoială.

— Nu îţi contest abilităţile. Titanii mă vor simţi şi îl vor simţi şi pe Aiden. Nu avem nevoie de încă o semizeiţă acolo, i-a explicat Seth. Va fi deja suficient de greu să stăm noi la cutie.

Pentru o clipă, am crezut că Alex îl va contrazice din nou, dar a cedat, deşi înciudată. Când ea şi Aiden au ieşit din biroul lui Marcus ca să ia armele lui Aiden, eram sigură că îi va reproşa multe.

Planurile de plecare spre Pluckley au fost amânate pentru când ştiam ce să facem cu privire la Chicago, iar eu am fost de acord să le dau de veste lui Deacon şi lui Luke. Când ne-am întors în cameră, m-am oprit chiar în faţa lui Seth.

— Sunt îngrijorată, am recunoscut.

— Iubito! a spus el şi m-a prins de mâini. Ştii că voi fi bine.

Nu era tocmai aşa.

— Cronos te poate ucide.

— Nu se va apropia de mine.

A lăsat bărbia în jos, ca să ne privim ochi în ochi.

— Îl poţi ucide pe Cronos, i-am amintit.

Pe chipul lui se vedea clar că înţelegea asta.

— Nu îl voi căuta. Ştiu că nu e înţelept.

O mare parte din mine îl credea, dar Seth ştia că Cronos se hrănise cu mine, iar Seth era… ei bine, Seth era *Seth*.

— Promite-mi! l-am implorat şi i-am căutat privirea. Promite-mi că vei pleca de acolo înainte să se ajungă la luptă!

Seth şi-a sprijinit fruntea de a mea şi mi-a dat drumul mâinilor ca să-mi cuprindă obrajii.

— Îţi promit!

Seth

Teama lui Josie mă rodea când m-am întâlnit cu Aiden şi ne-am dus în Chicago. Nu o puteam condamna nicio clipă fiindcă se îngrijora că aş putea să o iau razna şi să îl ucid pe Cronos.

Pe toţi zeii, ca să fiu complet sincer, nu-mi doream decât să-i văd viaţa scurgându-i-se din priviri. Se hrănise din Josie, la fel ca Hyperion. Aşa că voiam să-l omor *lent*.

Dar nu aveam să o fac.

Era împotriva firii mele, dar voiam să respect promisiunea făcută lui Josie.

Aiden şi cu mine am ajuns înăuntrul porţilor comunităţii. Un fior rece mi-a trecut imediat pe şira spinării. Nu avea nicio legătură cu vântul care tulbura frunzele de pe străzile străjuite de copaci.

Ceva nu era în regulă.

Dincolo de gardul de piatră de trei metri, auzeam sirene şi claxoane, alături de murmurul îndepărtat al conversaţiilor. Dar înăuntru?

— E linişte! a remarcat Aiden, la fel ca mine, în timp ce cerceta din priviri parcul în faţa căruia ne aflam. E prea multă linişte.

Nu doar atât, dar vântul aducea mirosul de plastic şi de metal arse, iar dincolo de acestea mai era ceva. Un miros greu, înţepător.

— Banks a primit apelul de aici, am zis, apropiindu-mă de capătul parcului, dincolo de terenul de joacă, acum gol. Nu se poate să fi trecut mai mult de 20–30 de minute de atunci.

Aiden nu a răspuns, ci urmărea cu atenţie orice mişcare. Am ajuns pe strada principală.

— Am un sentiment neplăcut, a murmurat el, cu ochii îndreptându-se spre o cafenea cu geamuri opace.

Am păşit în mijlocul străzii.

— Priveşte!

Aiden m-a urmat. La intersecţie erau maşini oprite. Cu portierele deschise.

— Ce naiba?

Am pornit înainte, trecând de câteva case de cărămidă care păreau complet pustii. Ajungând pe partea şoferului la ultima maşină, am tras cu ochiul înăuntru.

— Gol.

— De parcă s-ar fi întâmplat nenorocita de Răpire.

Aiden s-a dus de cealaltă parte, cu mâna pe pumnalul de la coapsă. S-a apropiat de următoarea maşină şi s-a aplecat din talie. S-a dat repede înapoi.

— Rahat!

— Ce e?

Am ridicat privirea.

— Un cadavru.

Am privit şi eu înăuntru şi am icnit scurt. Pe scaunul pasagerului se afla un pur cu gâtul sfâşiat, cu ţesuturile expuse şi cu sângele închegat.

O parte din mine bănuia deja ce se întâmplase, de când ajunseserăm. Acum nu mai aveam dubii.

Titanii fuseseră aici.

Am privit peste umăr. În faţă, la următoarea intersecţie, am văzut pe trotuar o siluetă întunecată, pe jumătate ascunsă de mese şi scaune goale.

— Şi celelalte maşini?

Aiden a avansat.

— Nimic! Sunt goale!

Am înconjurat un SUV abandonat, trecând pe lângă o motocicletă răsturnată. Simţeam o nelinişte tot mai mare, odată cu intensificarea mirosului greu, de sânge.

Forma de pe trotuar era ce mă temeam: un trup. Alt bărbat, zăcând pe spate, cu un braţ întins parcă spre ceva sau spre cineva. Avea burta sfâşiată, de parcă l-ar fi atacat un animal sălbatic.

Palid, cu maxilarul încleştat, Aiden a continuat să meargă, făcând colţul. S-a oprit brusc, cu braţele pe lângă corp şi pumnii încleştaţi.

— Pe toţi zeii!

Instinctul mi-a spus ce urma să văd înainte să dau cu ochii de asta.

Aiden a rămas mut, privind trupurile care umpleau strada şi trotuarele. Gura i se mişca, parcă în căutarea cuvintelor.

Mai văzusem aşa ceva.

Trupuri împrăştiate, de parcă vieţile lor nu însemnaseră nimic şi nu meritau nici cea mai mică urmă de respect, după moarte.

Doar că, ultima dată când văzusem aşa ceva, eu fusesem răspunzător. În timp ce făceam *Reparaţii*, îi lăsasem aşa pe cei care îl susţinuseră pe Ares. Şi ce mă întrebase Apollo în seara în care mă trimisese să o găsesc pe Josie?

„Chiar trebuie să fii atât de lipsit de respect?”

Nu trebuia. N-ar fi trebuit să fiu.

Cu maxilarul încordat, m-am uitat la trupul unei tinere. Atârna de o latură a unei case, cu braţele întinse. Îi trecuseră ţepuşe prin palme. Partea din faţă a corpului ei era plină de sânge. Sub cadavru, scris cu sângele ei, probabil, era un mesaj în greacă.

Η μετακίνησή σας στη συνέχεια

„Este mutarea ta”.

Mă îndoiam că e o coincidenţă că tânăra femeie avea părul lung şi blond.

O furie roşie ca sângele îmi pulsa prin vene. M-am întors spre stradă. Atâta moarte!

Titanii nu veniseră aici doar ca să se hrănească.

— Au venit aici să ucidă, am zis. Să ucidă şi să ne lase un mesaj.

11

Seth

Aiden s-a uitat la trupul femeii.

— Cum pot… să facă aşa ceva cuiva?

Am făcut un pas în faţă, cu braţul ridicat. Nu o puteam lăsa aşa.

— Trebuie să o coborâm.

— De acord!

— Scot ţepuşele, însă o să cadă, l-am avertizat.

Cu umerii încordaţi, Aiden a încuviinţat.

— Sunt gata când eşti şi tu.

Am chemat elementul aer şi am scos ţepuşele. Corpul ei s-a prăvălit imediat, dar i-am încetinit coborârea. Aiden i-a prins trupul moale în braţe şi l-a aşezat cu grijă pe pământ. Acum îi vedeam faţa mai bine.

Era tânără. Mai tânără decât Josie.

Aiden i-a încrucişat braţele pe piept şi s-a ridicat.

— Aici sunt cel puţin 50 de trupuri, iar comunităţile astea au câteva sute de membri, dacă nu mai mulţi.

M-am uitat la case şi m-am temut că aveam să găsim lucruri la fel de rele şi în spatele uşilor închise.

— Cred că au luat câţiva când…

Un miros moscat, greu şi umed a pătruns aerul. Aiden şi cu mine ne-am întors simultan.

Două Santinele se aflau în mijlocul străzii, printre cadavre.

Fuseseră Santinele.

După întunecimea ca de cerneală care li se scurgea în albul ochilor, acum erau morţi.

— Umbre, a mârâit în barbă Aiden, scoţându-şi pumnalele de titaniu.

— De ce miros atât de urât?

Aiden a zâmbit.

— Nu cred că vreau să aflu răspunsul.

— Corect!

Una dintre umbre a zâmbit.

— Nu v-a plăcut lucrătura noastră? Cred că nici ei nu i-a plăcut.

Am privit-o pieziş.

— Ah, ai de gând să vorbeşti? Minunat!

Aiden s-a aruncat în faţă, lovind umbra. Şi-a înfipt pumnalele în zona taliei. Umbra a răcnit, azvârlindu-l într-o parte. Aiden s-a izbit de zidul unei librării. Bucăţi de ciment au cedat la impact.

Am ridicat o sprânceană, în timp ce el se ridica încet.

— N-a mers prea bine, nu?

Aiden mi-a dat cu tifla în timp ce se ridica.

Am rânjit şi mi-am scos pumnalele, pe care, de data asta, nu le uitasem. Voiam să mă mişc ca să scap de furia violentă dinăuntrul meu, aşa că am pornit spre umbra vorbăreaţă. Adrenalina îmi trezise simţurile şi, când s-a întors spre mine, cu capul înclinat, adulmecând aerul, am remarcat când şi-a dat seama cine şi ce eram.

— N-o să mă arunci şi pe mine, amice, am zis.

Am atacat şi am tras o înjurătură când, pur şi simplu, a dispărut şi a reapărut în spatele meu. M-am răsucit rapid. Sângele curgea prin două găuri din tricoul Santinelei.

— Ce naiba?

Nu mai văzusem niciodată o umbră care să facă asta. Dar ştiam că, pe măsură ce se învechea, umbra devenea tot mai puternică şi manipula corpul posedat şi mediul înconjurător cu mai multă pricepere.

M-am năpustit. Umbra a dispărut şi a reapărut câţiva paşi la stânga mea. M-am lăsat în jos şi i-am atacat picioarele, dar, înainte ca lovitura mea să o poată atinge, a dispărut iar.

Zgomotul chicotitului său răguşit m-a avertizat unde se afla. Am sărit în picioare şi am dat să lovesc iar. Peste umărul umbrei l-am văzut pe Aiden alergând spre noi.

Mişcându-se tulburător de repede, s-a răsucit şi i-a prins pumnalul, rupându-l. L-a prins apoi pe Aiden de gât şi l-a ridicat de la pământ. Corpul umbrei vibra.

— Ştiţi ce le facem băieţilor ca tine în adâncuri? Le…

Apucând încheieturile cărnoase, Aiden şi-a ridicat picioarele şi s-a folosit de pieptul umbrei ca de o trambulină. Acţiunea l-a ajutat să se desprindă şi să se rostogolească, apoi să sară în picioare.

Am ţâşnit înainte, sărind peste un rastel pentru biciclete. Am lovit umbra uluită în spate, trântind-o la pământ. Am lovit amândoi trotuarul dur, de ciment, şi ne-am rostogolit, ajungând aproape de pârâul aflat cu un nivel mai jos.

Aş fi putut folosi *akasha* ca să termin totul, dar voiam, *aveam nevoie* să simt sălbăticia brutală a luptei. Aveam nevoie să-mi murdăresc mâinile, după ce văzusem ce făcuseră din locul ăsta, ce le făcuseră acestor oameni.

Trântind umbra pe spate, am lovit-o cu pumnul în maxilar. Am pocnit-o apoi cu mâna cealaltă, în care ţineam pumnalul, gata să-l vâr adânc în craniu.

Umbra a dispărut, iar eu am lovit pământul.

— Chestia asta devine enervantă.

Reapărând deasupra mea, umbra m-a apucat de ceafă şi m-a ridicat, aşa greu cum eram, dând dovadă de o forţă surprinzătoare.

Umbra asta se credea grozavă.

Arcuindu-mi spinarea, am lovit cu picioarele în spate, am prins-o de talie şi mi-am folosit ambele braţe să mă desprind de ea. Am sărit, cu ambele palme pe jos. Folosindu-mă de greutatea umbrei, am aruncat-o peste cap.

Am sărit iar în picioare şi l-am văzut pe Aiden atacând cealaltă umbră, probabil plictisită să stea şi să se uite.

M-am întors şi m-am concentrat la umbra „mea”.

— Ce-ai spune să stai potolită cinci secunde?

— Eşti *zeu*, a zis, cu o voce guturală. De ce nu mă dobori?

— Ai dreptate!

M-am aplecat pe sub braţul ei şi am apucat-o de gât.

— Cred că-mi place, am zis şi am strâns, în zgomotele de claxon din depărtare.

Umbra a râs.

— Ştii ce mi-a plăcut mie?

— Nu! am icnit, în timp ce se zbătea în mâinile mele. Şi nici nu îmi pasă!

— Ah, dar eu cred că-ţi va păsa, a răspuns şi a râs iar. L-am privit pe Hyperion târându-ţi căţeaua peste un câmp semănat cu cadavre. Ce spui?

Asta m-a luat prin surprindere.

Umbra s-a lăsat în jos şi m-a aruncat peste umăr.

— Tâmpitule! a sâsâit.

Am lovit marginea unui zid scund, de cărămidă, cu şoldul. Durerea a explodat în mine, făcându-mă să încremenesc. Într-o clipă, umbra se ridicase deasupra mea. Piciorul ei terminat în copită m-a lovit în vintre şi, înainte să mă pot prinde de ceva, am căzut.

N-a fost mai mult de un metru, dar tot a durut ca naiba. Nu m-am mişcat, pe moment. Mă bazasem prea mult pe abilităţile mele zeieşti şi îi permisesem să capete un avantaj.

Dar gata cu asta!

Sărind în picioare, am ignorat durerea. Zburând prin aer, am aterizat pe zid.

— Unde crezi că pleci?

Umbra se îndrepta spre Aiden.

— Credeam că ne jucăm.

L-am văzut pe Aiden mişcându-se în spatele celeilalte umbre şi vârându-i pumnalul în spate. Sânge negru şi uleios a ţâşnit din pieptul ei, iar în locul inimii s-a căscat o gaură.

Răcnetul de agonie al umbrei mi-a spus că duruse.

Aiden a tras pumnalul afară, iar Santinela şi-a dat capul pe spate. Gura i s-a deschis şi din ea a ieşit fum negru. Corpul i s-a prăbuşit într-o grămadă de muşchi şi oase, lăsând în urmă doar un miros de pământ reavăn.

Unde naiba erau Furiile când aveai nevoie de ele? Le plăcea să mănânce chestiile astea.

Aiden a ridicat capul şi m-a văzut.

— Tot te mai joci cu aia?

— Da! am răspuns, ridicând din umeri şi sărind de pe zid. Clarificăm câteva aspecte.

Umbra s-a uitat de la unul la altul.

— Tocmai îi spuneam cum o bătea pe căţeaua de prietenă-sa Hyperion.

Strângând pumnalul în mână, am pornit spre ea.

— Chiar nu ştii când să îţi ţii gura.

— Ştii ce se va întâmpla?

Umbra s-a întors cu spatele la Aiden.

— Vei pierde războiul, iar Cronos se va asigura că rămâi în viaţă cât să îl vezi scoţându-i ăleia maţele.

Umbra a dispărut.

— În spate! a strigat Aiden.

M-am răsucit şi am lovit, fiindcă eram sătul de remarcile sale. O furie de nestăpânit îmi clocotea în trup, în valuri otrăvitoare.

— Du-te pe pustii!

Nu mai gândeam.

Aruncându-mă în faţă, am apucat-o de umăr. M-am îndoit din talie, trăgând-o mai aproape, şi am lovit. Bocancul meu a nimerit-o sub bărbie. Gâtul i-a trosnit scârbos. M-am răsucit, simţindu-mi faţa deformată de

mânie, şi i-am înfipt lama prin gât, ca să-i aud strigătul gutural, şi apoi în piept.

A deschis gura, dar n-aveam de gând să o las să scape ca să acapareze alt corp nevinovat. M-am folosit de *akasha* şi am lovit norul negru cu cea mai nimicitoare energie de care dispuneam.

— Umbră nenorocită! am mormăit.

— Crezi că…

Cuvintele lui Aiden au fost întrerupte de un icnet.

L-am văzut zburând în spate, de parcă-l lovise Hulk. A zburat *prin* parbrizul unui SUV.

Rahat!

M-am răsucit în spate, cercetând strada. N-am văzut nimic şi nici n-am aşteptat. Ţâşnind spre SUV, am smuls portiera de pe partea pasagerului şi l-am găsit pe Aiden prăvălit peste locurile din faţă.

Nu se mişca.

Dublu rahat!

Apucându-l de subsuori, l-am ridicat din SUV şi l-am târât în stradă. Voiam să o tai de acolo când un val de putere mi-a străbătut pielea. Mi-au apărut simboluri pe ea şi am întors capul.

Aerul se mişca în faţa mea, apoi cineva a apărut brusc, în trosnet de energie. Era un ticălos înalt şi zvelt, cu o creastă punk albastră şi pantaloni de piele. Atât.

L-am lăsat jos pe Aiden.

Avea să fie bine.

În cele din urmă.

Titanul se uita la mine. N-a zis nimic. Privirile ni s-au întâlnit. Ştiam cine e; felul în care arăta mă lămurise. Oceanus. Nu se hrănise din Josie, dar îi făcuse lucruri mai rele celeilalte semizeiţe pe care o capturaseră.

Mult, mult mai rele.

— Drăguţ păr!

Oceanus a zâmbit.

— Nu credeam c-o să vii, dar Cronos a avut dreptate.

— De ce să crezi aşa ceva?

Ochii lui de smoală au sclipit.

— Ştii cât le-a luat Olimpienilor să aibă tupeul să ne înfrunte?

— Nu, şi nici nu-mi pasă!

— O să-ţi pese!

— Serios?

— N-o să câştigi.

— Pari încrezător, am zis, surprinzând mişcare cu coada ochiului.

O ceaţă neagră se strecura printre clădiri din ambele părţi ale străzii. Se ondula deasupra trotuarului, subţire, în fuioare care pluteau de după colţ.

Umbre!

Multe umbre!

— Olimpienii sunt slăbiţi, a zis Oceanus. N-au şanse fără Ares.

— Nu avem nevoie de ei.

Oceanus a chicotit.

— Tinerii semizei n-au nicio şansă împotriva noastră.

Umbrele puneau ceva la cale.

Lingeau trupurile, strecurându-se pe deasupra lor. Erau ca o ceaţă care se rostogolea şi se vâra în corpuri, prin gurile deschise, încă încremenite de groază.

— Aşa cum am zis, nu poţi câştiga războiul.

— Încerci să ne convingi pe mine sau pe tine?

Am văzut degetul celui mai apropiat corp tresărind. Un picior, al altui cadavru, s-a mişcat.

— Nu încerc să te conving de nimic.

Nenorocitul nici măcar nu clipea.

— Sunt aici pentru un târg!

12

Seth

Unul cate unul, cadavrele căzute ale purilor s-au ridicat în picioare – un haos de sânge şi oroare. S-au

întors cu toţii ca la un semn, o armată de puri înviaţi, între Titan şi mine.

Văzusem multe rahaturi la viaţa mea, dar asta era din cale afară de ciudat.

Am intrat în alertă.

— Un târg?

Oceanus şi-a mişcat bărbia, probabil încuviinţând.

— Ne aduci capul lui Zeus şi n-ai de ce să te temi!

— Serios?

Am râs scurt şi aspru.

— Par să glumesc? a zis, încruntat. Ne aduci capul lui Zeus şi te lăsăm în pace.

În spatele meu, îl auzeam pe Aiden revenindu-şi. Creierul meu s-a străduit să proceseze ce auzeam.

— De ce să îl ucid pe Zeus ar fi suficient?

Titanului i s-a lăţit un zâmbet pe faţă.

— Chiar nu ştii nimic?

— Urât din partea ta să spui asta!

— Dacă Zeus moare, Cronos preia Olimpul. Conducem iar, aşa cum ar trebui.

— Şi apoi îi eliberaţi pe ceilalţi Titani şi îi ucideţi pe zeii rămaşi?

— Le vom da de ales. Îşi vor decide soarta.

— De ce nu îl atacă chiar Cronos pe Zeus? Se teme cumva?

Pământul mi-a tremurat uşor sub picioare. Probabil că nesuferitul de Cronos era pe undeva, pe aproape. Auzise şi nu-i plăcuse.

Am rânjit.

— Vrem să-ţi alegi soarta, Seth! Vino cu noi! Nu îl poţi învinge pe Cronos, a răspuns Oceanus, cu răceală.

Da, ceva era putred.

— Ştii ce? Cred că există un motiv pentru care vreţi să fac asta. Cronos nu vrea să mă înfrunte. Oare pentru că l-am ucis pe Perseu?

Nările lui au fremătat. Umbrele s-au agitat.

— Sau pentru că l-am ucis cu uşurinţă pe Hyperion? am întrebat, lăsându-mi din putere să mi se strecoare pe sub piele. Câmpul vizual mi s-a albit, aşa că am continuat: Şi se teme că-l voi ucide şi pe el?

— Ştii ce se va întâmpla dacă-l ucizi pe Cronos.

Da, ştiam, dar el nu ştia că-mi pasă.

— Ţi se pare că sunt o persoană care-şi face griji?

— Ar trebui! Vom aduce un nou început. O lume *mai bună*.

Un fior rece mi-a dansat peste umeri când m-am gândit la profeţia pe care o făcuse Ewan, nimfa.

„Sfârşitul vechii ere se apropie, iar viitorul bate la uşă”.

Profeţia era despre mine, nu? Sau era mai mult decât atât?

— Vom repara tot ce-au făcut greşit Olimpienii, a continuat.

— E o listă foarte lungă, am răspuns, sec.

Oceanus a lăsat bărbia în piept.

— Ne aduci capul lui sau facem oraşul una cu pământul, şi apoi tot ce ne iese în cale! Ai timp până la *Kronia*! Aşteptăm!

*

După aceea, Oceanus a dispărut, dar încă îl simţeam prin preajmă.

Aşadar, m-am asigurat că distrug toate nenorocitele de umbre. Erau 50. Apoi m-am dus la Aiden şi ne-am cărat naibii. M-am concentrat la Alex şi am dat peste ea în camera ei.

A scos un ţipăt scurt când Aiden şi cu mine am apărut brusc în faţa ei. Ţipătul a devenit icnet.

— Aiden? a zis şi s-a năpustit din dormitor, ţopăind cu un singur pantof în picior. Ce s-a întâmplat?

— Mă simt bine, i-a răspuns el şi a ridicat capul; avea o vânătaie mov pe bărbie. Trebuie doar să mă aşez.

Privirea lui Alex a găsit-o pe a mea. Şi-a strecurat braţul în jurul taliei lui şi l-a susţinut.

— Titani?

— Şi umbre pe steroizi, i-am răspuns. Îţi explică el! Eu trebuie să merg la Marcus.

— Bine! Îngrijorată, l-a condus pe Aiden în dormitor, oprindu-se cât să spună peste umăr: Mulţumesc, Seth!

Nu aveam idee pentru ce-mi mulţumea. Concentrându-mă la Marcus, m-am lăsat să alunec în gol. O secundă mai târziu apăream în biroul lui.

— Pe toţi zeii! a icnit el, încremenind în timp ce dădea să se aşeze.

— Scuze! am spus. De data asta n-am bătut la uşă.

Şi-a îndreptat cravata, clătinând din cap. S-a aşezat. Nu era singur. Laadan şi Alexander erau cu el, iar televizorul era încă pornit. Pe ecran rulau scene din Chicago.

— Ar trebui să mă îngrijorez că ai revenit atât de repede?

— Da, ar trebui! M-am postat între scaunele ocupate de Laadan şi de Alexander şi am continuat: Nu ştiu cum să o spun altfel, aşa că-i dau drumul: comunitatea din Chicago nu mai există.

— Poftim?

Înspăimântată, Laadan şi-a dus mâna la piept.

— Nu pricep! Banks tocmai ce-a vorbit cu ei. N-a trecut nici jumătate de oră de când a primit apelul până ce-aţi ajuns tu şi Aiden, a zis Marcus încruntat şi privindu-mă fix. Ce s-a întâmplat?

— Am găsit o comunitate de… puri morţi. Titanii n-au atacat ca să se hrănească, Marcus. I-au măcelărit.

Laadan a pălit, privind în pământ.

— Pe toţi zeii!

— Erau umbre acolo. Aiden şi cu mine ne-am luptat cu ele, şi nu erau obişnuite.

— Este posibil să mai fie în viaţă dintre puri? a întrebat Laadan.

— Da, însă dacă trimiteţi oameni acolo, să îi salveze, îi trimiteţi la moarte sigură. Am văzut umbre posedând peste 50 de puri morţi.

Alexander a mijit ochii.

— Da, a fost ca scos din *Urzeala tronurilor*, am spus. Dar nu vorbim despre umbre normale. Dacă există puri încă în viaţă, există şi şansa ca ei să fie morţi până să strângeţi suficiente Santinele şi destui Gardieni să ajungă acolo. Să nu mai zic că, dacă i-aş duce eu, mi-ar simţi prezenţa şi ar şti că se întâmplă ceva.

— Dar să îi lăsăm acolo? Să fie ucişi şi folosiţi ca sursă de hrană? l-a întrebat Laadan pe Marcus. Nu putem!

Marcus a tăcut un moment.

— Ce crezi că s-ar întâmpla dacă am trimite întăriri în Chicago?

— Sincer? Ar muri.

— Chiar dacă ai merge şi tu? a insistat.

— Dacă m-aş întoarce, şansele de a ucide alt Titan ar creşte. Crede-mă! Îmi cunosc limitele şi răbdarea. Ştiu şi că... am o mică problemă de control când vine vorba despre ticăloşii ăia.

Pe chipul lui Marcus am citit surprindere şi m-am gândit că poate avea legătură cu ce recunoscusem.

— Crezi că sunt Titani acolo, chiar acum?

— Ştiu că sunt. Aşteaptă.

— Ce? s-a răsucit Laadan spre mine.

— Aici intervine partea cea mai ciudată. Oceanus a apărut şi mi-a propus un târg.

Palmele lui Marcus au izbit biroul.

— Un târg?

— Vor să le aduc capul lui Zeus.

Laadan a inspirat brusc şi, pentru o clipă, am crezut că va leşina. Marcus a răspuns mult mai potolit:

— Serios?

— Da! A zis că, dacă le aduc capul lui Zeus, ne vor lăsa în pace. Fireşte că înseamnă că, dacă-l ucid pe Zeus, Cronos urcă pe tronul Olimpului. Titanii pretind că le vor oferi celorlalţi zei libertatea de a alege. Să se supună sau să moară.

— Dacă Titanii ar prelua controlul asupra Olimpului, n-ar rămâne ascunşi de muritori. Ar arunca lumea înapoi în vremea sacrificiilor şi a fricii.

Nu era prea diferit de vremea când Olimpienii interacţionau cu oamenii, dar m-am gândit că Marcus era conştient de asta.

— Ce le-ai zis, Seth? a întrebat Markus.

— Tu ce crezi?

N-a zis nimic. Simţeam privirea lui Alexander pironindu-mă.

Încrucişându-mi braţele, a trebuit să-mi amintesc că nu aveam cel mai grozav trecut cu oamenii ăştia.

— N-am fost de acord să mă duc să-l ucid pe Zeus.

— Ce bine! a murmurat Laadan.

— Voi fi sincer cu voi. N-are legătură cu Zeus, ci cu faptul că nu sunt idiot. Nu cred nici pentru o clipă că Titanii sunt o alegere mai inspirată. Că oricare dintre noi ar fi în siguranţă.

Marcus şi-a mângâiat buza inferioară cu un deget.

— Nu, n-am fi. Este însă o evoluţie interesantă. Ce-a zis că se va întâmpla dacă nu?

— Că vor distruge oraşul şi nu se vor opri acolo.

Laadan a închis ochii. Cred că se ruga.

— Ţi-au dat un termen?

— Da! Până la ceva care se cheamă *Kronia*. N-am idee ce naiba e.

Laadan şi-a lăsat mâinile în poală.

— *Kronia* era un vechi festival atenian, care-l celebra pe Cronos. Era foarte frumos, din câte am citit.

Toată lumea se bucura şi îşi servea slujitorii, uitând de diferenţele de clasă.

— Distractiv! am murmurat. Ai idee când se ţinea?

Ea a ridicat privirea.

— Cred că de la finele lui iulie până în primele săptămâni din august.

— Avem timp.

Mai mult de o lună.

— Trebuie să punem mâna cât de repede pe semizeul rămas, a insistat Marcus.

— Mergem de dimineaţă! Am vrut să plec, dar m-am întors spre Marcus şi l-am întrebat: O să trimiţi Santinele în comunitate, nu?

Marcus m-a privit.

— Trebuie să încerc.

— Le trimiţi la moarte, Marcus.

— Dacă le-aş da de ales, ce crezi c-ar face?

Ştiam deja.

— S-ar duce.

Era adevărul. Santinelele nu făceau parte dintre sinucigaşi, ci dintre cei periculos de curajoşi. Nu mă îndoiam că, dacă Marcus le oferea opţiunea, s-ar fi dus şi ar fi murit încercând să-i salveze pe alţii.

Josie

Trebuia să fac duş.

Aproape fiecare centimetru pătrat de corp mi-era acoperit de praf. Era naşpa, fiindcă asta însemna că trebuia să mă spăl *iar* pe cap.

Asta căpătam dacă exersam cu elementele afară, într-o zi vântoasă. Tot praful desprins fusese ridicat de vânt şi îmi năclăise pielea şi părul.

Nu stătusem afară nici 30 de minute.

Ce mi-ar fi plăcut era să fac o baie. Fireşte că ar fi fost scârbos, la cât de murdară eram, şi cada asta nu era pentru lâncezeală, dar cea din casa lui Seth, de pe insule?

M-aş fi căsătorit cu ea!

Am deschis robinetul până când aburul a umplut aerul şi mi-am scos hainele murdare. Am luat un prosop şi l-am pus pe chiuvetă, ca să ajung uşor la el. Nu am putut scăpa de golul din stomac.

Seth nu se întorsese încă.

Nu fuseseră cutremure, aşa că mi se părea un semn bun. Nu că n-aş fi crezut că nu avea să-şi respecte promisiunea, dar dacă apărea un Titan şi-l ataca?

Ar fi făcut tot posibilul să-şi respecte cuvântul dat, dar oare Seth ştia cât de puternic e? Putea scăpa lucrurile de sub control înainte să-şi dea seama.

Închizând ochii, am rămas sub apa fierbinte şi am lăsat-o să-mi spele toate grijile, împreună cu praful şi

cu sudoarea. Voiam să mă pierd în Seth. Îl voiam aici, unde ştiam că e în siguranţă, şi…

Am oftat.

Eram uluită că mi-era dor de el, deşi abia ce plecase de vreo oră, dar nu puteam… nu mă puteam sătura de el. Când eram departe unul de celălalt, îmi era dor de el cu disperare, şi cu cât se lungea despărţirea, cu atât mai tare o detestam.

Cred că asta însemna să fii îndrăgostit.

Un zâmbet mi s-a iţit pe buze când m-am gândit cum m-ar ţine în braţe şi am vorbi despre viitor şi despre copilul nostru. Când făcea asta, mă simţeam… normală.

De parcă eram obişnuiţi şi aveam un viitor.

M-am întors şi am luat gelul de duş. Pielea mea era ciudat de sensibilă, cel puţin de câteva zile. Probabil din cauza hormonilor din timpul sarcinii. Nu era de glumit cu ei, pentru că trupul meu îl dorea pe Seth aproape dureros. De parcă m-ar fi însemnat cumva şi doar el ar fi putut ostoi arsura.

Pe toţi zeii!

Mi se părea ridicol. Dădeam vina pe hormoni pentru gândul ăsta. Dar mi se părea adevărat.

Mi-am lăsat capul pe spate şi mi-am muşcat buza de jos, aşezând buretele pe raft. Mâna mi-a alunecat pe abdomen, apoi mai jos. Mi s-a tăiat respiraţia.

Atingerea propriilor degete nu se compara cu ce putea face Seth, mai ales chestia aia cu degetul mare…

Gândul la cum îşi folosea degetele mi-a dat ameţeli. Mi-am trecut cealaltă mână peste un sân. Înghiţindu-mi un geamăt, mi-am împins şoldurile. Tensiunea creştea. Era atât de…

— Te gândeşti tot timpul la mine, aşa-i?

Ţipând, am deschis ochii şi mi-am tras mâna.

Seth se afla chiar lângă cabina de duş. Părul lui auriu îi cădea în jurul pometţilor sculptaţi, până la umeri. Buzele lui pline zâmbeau amuzate, dar privirea lui era foc lichid, concentrându-se mult mai jos decât nivelul ochilor mei.

— Trebuie să încetezi! am icnit, regăsindu-mi vocea. Sau îţi pun clopoţel!

— Cred c-a fost cel mai sexy lucru pe care l-am văzut, de când mă ştiu.

Seth mi-a dat mâna la o parte şi a intrat în duş, complet îmbrăcat.

— N-ai idee cât de multă nevoie aveam să văd asta.

Am tresărit la ce spusese, iar inima mi-a stat în loc, în timp ce privirea mea îi cerceta faţa. Avea sânge la tâmplă?

— Aşa de rău a fost?

— Mai rău! a murmurat el.

Inima mi-o luase razna de dorinţă amestecată cu ruşine şi cu grija care revenise, dar privirea lui a coborât spre a mea. Trebuia să ştiu ce se întâmplase. Instinctul mi-a zis însă că avea nevoie de altceva, pe moment. Am lăsat ruşinea la o parte şi mi-am alungat grijile.

— Frumoasă! a şoptit el.

Apa îl stropea, dar nu părea să remarce. Era concentrat la mine.

— Dar asta?

Mi-a luat mâna şi mi-a supt un deget.

— Oh, Doamne…

Mi s-au înmuiat genunchii. Sângele îmi fierbea.

— Sunt gelos! Mi-a lăsat mâna şi m-a cuprins de talie cu braţul, ridicându-mă şi spunându-mi: Aş da orice să văd cum a început.

Abia dacă puteam respira, darămite să mai şi gândesc. Simţurile mele explodau, iar senzaţia de a fi lipită de hainele lui ude mă făcea să ard.

— N-a fost atât de senzaţional!

— Ai înnebunit? Cred că mi-ar fi provocat un infarct.

Mi-a atins buzele cu ale lui.

Am deschis gura şi l-am invitat înăuntru, mângâindu-i pieptul, apoi cuprinzându-i ceafa uşor. De gustul lui nu puteam să mă satur.

Sărutul lui a devenit tot mai adânc. Nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru intensitatea îmbrăţişării sale. Asta mă speria puţin. Nu din cauza lui sau a ceea ce simţeam, ci de ceea ce se întâmplase la Chicago. Mă săruta de parcă i se interzisese asta, iar simţurile mele o luau razna când limba lui o atingea pe a mea. Când a ridicat capul, eram ameţită.

Zâmbetul lui de lup i-a însoţit ochii, când i-au pătruns pe ai mei. M-a ridicat cu spatele sprijinit de cabină. Mi-a despărţit coapsele cu genunchii. Materialul ud al blugilor lui m-a făcut să icnesc.

— Mi-a fost dor de tine! am recunoscut, cu degetele prin părul lui ud şi mătăsos.

M-a sărutat sub bărbie.

— Nu am lipsit atâta vreme.

— Ştiu!

Buzele lui fierbinţi şi ferme îmi sărutau scobitura gâtului.

— Ce-ai făcut cât am fost plecat?

— Am exersat cu elementele, am spus şi mi-am lăsat capul pe spate, cu ochii închişi. M-am umplut de praf.

O clipă nu s-a mişcat, apoi buzele lui m-au sărutat uşor. Mi-a presărat din nou sărutări pe gât, pe claviculă. Se apropia de un sfârc, alunecând peste curbura sânului. Am început să respir mai repede

când limba lui a trecut peste pielea întărită. Tremuram din tot trupul.

— Te-ai gândit la mine? m-a tachinat. Stai! Sigur că da!

Voiam să-i spun că e o întrebare complet idioată, dar el mi-a luat sfârcul în gură, şi nu mi-a mai păsat. Am icnit, cuprinsă de plăcere. Mâna cealaltă şi-a strecurat-o între coapsele mele, cu degetele atingându-mi pielea udă. Icnetul a devenit geamăt.

A ridicat capul, muşcându-mă de gât, sub ureche.

— Eşti atât de frumoasă! Atât de frumoasă!

Tot trupul mi s-a cutremurat. Fiori fierbinţi mă scuturau. Degetele lui abia dacă mă atingeau, iar eu eram pe cale să mă pierd. Nu era *plăcut* – nu, era plin de o nevoie dureroasă.

Şoldurile mele s-au împins în faţă, frecându-se de coapsa şi de mâna lui. Plăcerea mă ameţea şi îmi tăia respiraţia.

Seth a gemut adânc când m-a apucat de şolduri, oprindu-mă. Nu şi-a mai mişcat mâna.

— Vrei mai mult?

De frustrare, am deschis ochii. Era serios? Da! Era! M-am împins în umerii lui, dar el s-a uitat la mine. Privirea lui îmi spunea ce voia să fac. O parte din mine voia să-l plesnească. Cealaltă… ei bine, voia să se înece în el.

Avea un rânjet arogant, când degetul lui mare a trecut peste o parte foarte sensibilă, făcându-mi trupul să tresară.

— Aştept, iubito!

— Da! am şoptit, privindu-l pieziş. Bine, *da*.

Un zâmbet mulţumit i s-a iţit pe buze. Mă aşteptam ca mâna lui să reia ce făcea înainte, dar gura a pornit iar de sub bărbia mea, coborând lent. A luat-o de la capăt. Părul lui mi-a mângâiat sânii, iar buzele lui mi-au sărutat clavicula. Un sunet feminin, care-mi părea străin, mi s-a oprit în gât.

Seth a îngenuncheat în faţa mea, desfăcându-mi picioarele. Vulnerabilă – eram complet vulnerabilă în faţa lui. Fulgerul îmi străbătea venele când mi-a desfăcut mai larg picioarele, apucându-mă de şolduri. Limba lui mi-a alunecat de pe buric mai jos.

Mi-am amintit când făcuse asta prima dată şi trebuise să mă convingă. Acum nu mai aveam nevoie de convingere. Mi-am desfăcut şi mai mult picioarele, oferindu-i acces complet.

Mi-a sărutat interiorul coapsei. Aerul mi-a părăsit plămânii când s-a mişcat un centimetru. Mi-a prins carnea în gură, şi am ţipat. Pierdută în senzaţiile brute, l-am apucat de păr şi mi-am legănat şoldurile. A gemut, lipit de mine, şi spatele mi s-a arcuit. Apa îmi curgea pe piept. Căldura cumplită creştea şi creştea, până ce m-am temut că mă va consuma, apoi trupul

parcă mi s-a lichefiat. Nu puteam respira şi aveam toţi muşchii încleştaţi, gata de ce urma să fie un orgasm răsunător.

— Seth, da…

Am terminat cu o asemenea forţă, că aproape am alunecat. M-a prins, cu gura încă lipită de mine, în timp ce corpul îmi era traversat de spasme dulci.

Înainte ca fiorii să dispară, Seth s-a ridicat dintr-o mişcare şi m-a luat în braţe. Nu eram sigură cum reuşise să oprească apa. Cred că printr-un truc de zeu. Mă aşeza deja pe pat. L-am privit ameţită. Eram captivată de privirea lui topită.

Şi-a scos tricoul şi l-a lăsat să cadă pe podea. Privirea mea s-a lipit de firele de păr blond care-i dispăreau sub talia blugilor.

M-am sprijinit în cot, rânjind.

— Eşti superb! am zis. Dar cred că ştii asta.

A păşit afară din blugii uzi şi s-a aplecat peste mine, capturându-mă între braţele sale.

— Tu vorbeşti?

Mi-am dat capul pe spate.

— Te iubesc, Seth!

A scos un icnet profund.

— Ştiu!

Mi-am pus mâinile pe pieptul lui, coborându-le peste muşchii de pe abdomen. S-a apăsat în coapsa mea, tare şi cald.

— Ar trebui să răspunzi cu „Şi eu te iubesc”.

Seth m-a apucat de şolduri şi m-a tras deasupra lui.

— Cred că am făcut-o deja, în duş.

I-am sărutat maxilarul şi l-am cuprins în palmă. Inima îmi bătea din nou cu putere.

— N-a fost destul.

M-a luat de ceafă. Ochii lui străluceau în camera întunecoasă, consumându-mă. Dorinţa îi înăsprea tonul.

— Te iubesc!

— Aşa mai merge!

Ridicându-se în şezut dintr-o mişcare, a alunecat în mine şi mi-a cuprins gura cu a lui, înăbuşindu-mi strigătul surprins. M-a prins de talie şi m-a ţinut bine, în timp ce-şi împingea şoldurile în sus şi mă trăgea în jos. Cu degetele încârligate la picioare, i-am apucat umerii, în timp ce surprinderea devenea plăcere.

— Te iubesc acum, a zis el, şi te voi iubi întotdeauna!

Mi-am lipit fruntea de a lui. Piepturile noastre se ridicau spasmodic.

— Întotdeauna? Îmi place cum sună!

Ne-am privit în ochi.

M-a apucat de fese, făcându-mă să mă mişc mai repede. Fără să pot privi în altă parte, m-am înecat în ochii lui aprinşi. Corpul mi-era cuprins de un vârtej

de furnicături. Sub mine, îşi mişca trupul magnific în ritm alert. Am avut din nou orgasm, cu tot trupul încremenit.

Seth mi-a cuprins faţa cu mâinile şi m-a sărutat profund, îmi curgea electricitate prin vene. Muşchii mi s-au strâns în jurul lui când a terminat şi el. Strigătul meu s-a amestecat cu al lui, iar el a continuat să împingă cu furie din şolduri, aruncându-mă direct într-un alt orgasm.

Mai târziu, mi-am ridicat capul de pe pieptul lui, dar m-a strâns mai tare în braţe. Mi-am dres glasul.

— Ce s-a întâmplat în Chicago?

N-a răspuns o vreme, iar când a făcut-o, o parte din mine şi-a dorit să nu fi fost cazul. Aproape că nu am putut procesa ce mi-a zis sau groaza pe care probabil că o simţiseră şi o trăiseră oamenii aceia. Dacă Seth nu făcea ce i se ceruse, alţi nevinovaţi mureau. Muritori. Puri. Semipuri. Toţi.

— E de rău! am şoptit.

Pentru prima dată, Seth nu mi-a zis că va fi bine.

13

Josie

Stând printre ulmi înalţi și atât de deşi, că permiteau doar unor raze subţiri de lumină să treacă

printre ramurile lor stufoase, simţeam viaţa scurgându-se din mine.

Totul fusese perfect, şi acum…

Muream.

Se întâmplase atât de repede. Stăteam în faţa lui Seth, privind în ochii lui aurii, uluitori, ţinându-i mâinile, şi apoi, nimic, doar o durere teribilă. Neaşteptată. Brutală.

Aerul rece mi-a trimis furnicături de-a lungul braţelor goale. Am încercat să inspir, dar aerul n-a intrat, şi mi-am privit rochia albă, care-mi atingea vârfurile degetelor de la picioare. Rochia pe care abia aşteptam şi eram atât de *pregătită* să o port.

Din piept îmi curgea sânge, pătându-mi pieptarul şi distrugând rochia.

Distrugând totul.

În jurul nostru se auzeau ţipete. Haos. Crengile foarte groase ale copacilor păreau să se zgâlţâie şi să se zguduie. Seth se întindea după mine, iar confuzia de pe chipul lui ceda locul unui amestec de teamă şi furie.

Prea târziu! Prea târziu!

Cu mâinile tremurând la piept, n-am reuşit să împiedic sângele care mi se scurgea printre degete.

Pe toţi zeii! Urma să mor.

Mi-au cedat genunchii, dar nu am căzut. Braţe calde şi puternice m-au cuprins, ajutându-mă să mă

aşez şi ţinându-mă aproape. Am clipit, încercând să mă concentrez, lipită de pieptul tare şi cald. Ochii de culoarea ambrei m-au privit, ochi plini de iubire şi de fericire cu câteva clipe în urmă, care acum scânteiau de groază.

Cu fiecare respiraţie întretăiată, ştiam că mă apropii de sfârşit, că una dintre ele va fi ultima şi că se va termina totul.

— Seth! am şoptit. Nu mă lăsa!

— Nu!

Faţa i s-a schimonosit. Ochii i s-au umplut de lacrimi. Mi-a ridicat capul, sărutându-mă pe frunte.

— Nu te-aş lăsa niciodată, Josie! *Niciodată*.

Mâinile mele au alunecat. Am încercat să mai spun ceva, să-i spun că îl iubesc, că îl voi iubi mereu, dar n-am reuşit.

— Josie!

Vocea i s-a frânt. Seth se legăna în faţă şi în spate.

— Te iubesc! Te iubesc şi nu îţi voi da drumul! Niciodată…

M-am trezit cu un strigăt mut arzându-mi gâtul şi am sărit în sus. Cearşaful mi-a alunecat şi mi-am dus mâna la piept. Inima îmi bătea nebuneşte.

Fusese doar un vis.

Asta îmi tot repetam, în timp ce încercam să-mi conving inima să se liniştească, şi am privit prin bezna dormitorului. Doar un vis.

Dându-mi părul ud de sudoare de pe faţă, m-am răsucit. Ochii mi s-au obişnuit cu întunericul, aşa că am întrezărit profilul lui Seth. Zăcea pe o parte, cu faţa spre mine. Un braţ încă îmi acapara şoldurile. Dormea dus. O şuviţă de păr blond îi atârna pe obraz, până în colţul buzelor.

Voiam să îl trezesc, să îl aud rostindu-mi numele şi să-i simt atingerea. Să îmi şterg amintirea visului cu lucrurile minunate pe care mă făcea să le simt.

Dar n-am făcut-o.

M-am întins pe o parte, iar feţele noastre au ajuns la doar câţiva centimetri. Mi-am muşcat buza. Şi dacă…

Dacă nu fusese vis?

Mi s-a tăiat respiraţia. Dacă era o profeţie, cum fuseseră şi altele? Dacă nu visam, ci îmi vedeam propria moarte?

*

Stând în mijlocul patului, încercam să mă concentrez să îmi împletesc părul, dar era dificil.

Seth era aproape gol.

Tocmai ieşise de la duş şi tot ce purta era un prosop în jurul şoldurilor zvelte. Un prosop! Abia dacă acoperea ceva. Nu ştiam cum de rămânea pe el, când s-a îndreptat spre dulap. Bicepşii lui s-au încordat

când şi-a ridicat mâinile, dându-şi pe spate părul ud, care se întunecase. Prosopul atârna foarte jos, arătând tot ce era mai interesant.

Să mă uit la el făcea visul să pară că se întâmplase cu un secol în urmă.

Degetele mi s-au oprit în păr, în timp ce mă uitam cum scoate un tricou negru. Cum să fiu atentă, când salivam?

Seth m-a privit peste umăr.

— Vezi ceva ce-ţi place?

— Multe! i-am zis, apucându-mă iar de împletit. Văd multe pe care le iubesc.

A zâmbit uşor, aruncând tricoul pe pat. Au urmat o pereche de boxeri negri şi una de pantaloni de camuflaj.

O uniformă de Santinelă.

Miam!

Mi-am încheiat împletitura, am strâns-o cu un elastic şi mi-am aruncat-o peste umăr.

— Mi-aş dori să merg azi cu voi.

Ar fi plecat spre Pluckley imediat după ce se văzuse cu Marcus, dar se întâmplase povestea de la Chicago. Cu o noapte în urmă, târziu, veniseră Alex şi Aiden ca să discute despre plecare. Aiden era cam boţit, dar OK. Nu le prea dădusem atenţie. Ce se întâmplase la Chicago îmi ocupa mintea.

Ce naiba era să facem? Cora sau Gable nu puteau fi nici pe departe gata într-o lună pentru o înfruntare cu Titanii, chiar dacă aveau abilităţile descătuşate. Eu exersasem cu elementele de când mi se deblocaseră, şi tot n-aveam control complet asupra lor.

Titanii ştiau asta.

Seth s-a întors spre mine.

— Ăsta-i planul! Sunt şocat că Aiden a cedat la ideea ca Deacon să vină cu noi.

— Şi eu sunt surprinsă, am zis şi mi-am lăsat mâinile în poală. Sper să fie atenţi! Adică, ştiu că Luke este dur şi că Deacon este şi el, în felul său, dar are… o inimă bună.

— Tu ai o inimă bună.

Seth se juca distrat cu prosopul.

— Da, însă ai spus că aş fi însetată de sânge.

I-am rânjit.

— Aşa este! Eşti! Mă excită la maximum.

— Numai pe tine te poate excita aşa ceva.

— Numai eu contez.

Mi-am dat ochii peste cap şi aproape că au continuat să se rostogolească, pentru că Seth a lăsat prosopul jos, *şi frate*!

Vârfurile urechilor îmi ardeau, în timp ce ochii mei i-au mângâiat pieptul, stomacul şi ce era mai jos. Uau! Mi-am muşcat buza.

— N-o să fiu plecat atât de mult, a zis, şi să fiu a naibii dacă ştiam despre ce vorbea. Plănuiesc să-i duc, să dispar din oraş, apoi Aiden mă va suna când termină. Nu plănuiesc să te las singură aici.

Ha?

Seth a chicotit.

— Nu eşti deloc atentă la ce zic.

Clipind, m-am silit să mă uit la faţa lui.

— Da, sunt… bine, am îngăimat şi mi-am ridicat neajutorată mâinile. La ce te aşteptai? Stai aici dezbrăcat şi eşti atât de plăcut privirii!

— Tu eşti.

— Dar eu sunt îmbrăcată.

— Păcat!

Înfigându-şi pumnii în pat, s-a aplecat să mă sărute, atât de dulce şi de blând că mi-a făcut stomacul să se lichefieze. Când s-a tras înapoi, a repetat ce spusese deja:

— Nu lipsesc mult.

Am închis ochii şi mi-am lipit fruntea de a lui.

— Ştii că aici sunt în siguranţă, nu?

— Doar dacă zidurile nu sunt sparte, iar asta s-a întâmplat deja de prea multe ori, ca să mă simt încrezător că ar fi sigure cu adevărat, mi-a amintit el. Deci nu ştiu dacă vei fi în siguranţă aici.

Am zâmbit uşor. Pentru mulţi, înclinaţia lui exagerată spre protecţie ar fi fost iritantă, dar mie mi se părea simpatică.

— Dar *ei* sunt mai puţin protejaţi decât mine, am zis, deschizând ochii. Dacă Titanii sunt aproape de a găsi acest semizeu, aţi putea fi în pericol. Eu nu sunt, acum.

Seth nu a răspuns. A ridicat genele şi s-a uitat la mine. A trecut o clipă, care mi s-a părut nesfârşită.

— Nu cred că Titanii vor pleca departe de Chicago.

— Nu putem şti. Oricum, nu vreau să-ţi mai faci griji pentru mine. Mi-am apăsat un deget pe despicătura din bărbia lui şi am continuat: Şi nici nu trebuie să te grăbeşti înapoi, din cauza mea.

M-a muşcat de deget.

— Ce faci azi?

— Mă duc la bibliotecă, să văd dacă o găsesc pe Medusa. Dacă ştie cineva cum încep să îşi manifeste semizeii abilităţile sau cum pot fi acestea descătuşate, atunci ea e aceea. Mi-am desprins degetul din săruturile lui şi l-am avertizat: Şi să nu crezi că n-am observat că nu mi-ai răspuns.

— La naiba! a murmurat el, aşezându-se lângă mine complet gol. Credeam că n-ai observat.

Am ridicat o sprânceană.

— Bine! N-o să mă grăbesc înapoi, dar nu rămân cu ei, şi nu fiindcă aş fi îngrijorat pentru tine, ci fiindcă m-aş plictisi şi mi-ai lipsi. Apoi, voi începe să mă întreb dacă faci duş… şi te atingi.

— Termină!

Am privit în altă parte şi m-am înroşit.

— Cum poţi să te plictiseşti într-un oraş despre care se spune că ar fi cel mai bântuit din lume? l-am întrebat.

— Probabil fiindcă nu este.

M-a sărutat pe obraz, s-a ridicat şi a început să se îmbrace.

Nu ştiam dacă să fiu sau nu supărată.

— Ar fi bine să fie, altfel Deacon va fi tare dezamăgit. Încheindu-şi pantalonii, a rânjit peste umărul gol.

— Sunt dispus să fac pariu că va fi, a zis şi s-a întins după tricou. Crezi că poţi aştepta cu găsirea Medusei până ce revin?

— Seth! Ultima dată când am verificat, Medusa detesta bărbaţii. Şi mai ales pe cei ca tine.

A încremenit, cu braţele în mâneci.

— Ca mine?

— Da! Ca tine. N-ar vorbi niciodată cu mine, dacă ai fi şi tu prezent. Sincer, nu cred că te place.

— Nici măcar nu mă cunoaşte, a bombănit el şi şi-a tras tricoul peste cap. Cât de nepoliticos!

Am râs încet.

— Suferi?

A părut să se gândească.

— Nu!

— Nici nu credeam asta.

Un zâmbet i s-a iţit din nou pe buze. S-a aplecat iar în faţă, cu braţele de o parte şi de alta a picioarelor mele.

— Am o întrebare pentru tine.

— S-ar putea să am un răspuns.

Şuviţele umede de păr i-au căzut în faţă, peste obraji.

— Te-ai trezit în miez de noapte?

Nu mă aşteptam să mă întrebe asta.

— Te-am trezit?

— Puţin! Eram pe jumătate adormit, dar am avut impresia că te-ai ridicat şi te-ai culcat iar. S-a retras, cu mâinile alunecând de pe pilotă, şi a adăugat: Cred că te-ai uitat la mine.

— Doamne! am mormăit. De ce n-ai zis nimic?

— De ce te-ai trezit?

Am ridicat din umeri.

— Am visat.

— Un coşmar? Ca înainte?

După ce fusesem prizoniera lui Hyperion, avusesem multe coşmaruri. Nu recent, dar nu mă surprindea că Seth se gândea că aceea era cauza.

Ştiam că-i puteam mărturisi adevărul. Aş fi putut să-mi iau o piatră de pe inimă, să mă scutur de teama care mă urmărea ca o tuse de care nu puteam să scap. Dar nu asta am făcut.

— Da! am încuviinţat şi mi-am lăsat privirea în jos. A fost doar un coşmar.

Două degete m-au apăsat sub bărbie, ridicându-mi faţa. Privirea lui Seth era blândă.

— Data viitoare să mă trezeşti, iubito! Nu trebuie să treci singură prin asta, bine?

— Bine! am şoptit.

Nu ştiu de ce am ales să nu îi spun. Poate fiindcă ştiam că o va lua razna şi nu voiam să se întâmple aşa. Nu când pleca într-un loc de care Titanii s-ar fi putut apropia deja. Şi poate… poate şi pentru că mă temeam că să vorbesc despre coşmar cu voce tare l-ar fi făcut mai real.

Să vorbesc despre el l-ar fi făcut posibil.

Probabil.

Seth

— Nu cred că am mai fost vreodată atât de încântat de ceva.

Deacon chiar arăta cât pe ce să leşine.

— Sunt atâât de pregătit!

M-am uitat la Aiden.

Vânătaia de pe falca lui se vindecase complet, iar când a clătinat din cap, afecţiunea pentru fratele său era evidentă. La fel şi exasperarea. Aiden părea gata să-şi îmbrăţişeze fratele, dar şi să-l sufoce.

— Vei fi atât de dezamăgit când îţi vei da seama că nu este decât un sătuc plicticos şi nimic mai mult, am zis.

— Să nu îndrăzneşti să spui asta! a icnit Deacon, iar, lângă el, Luke a plecat capul. O să strici totul.

Josie s-a sprijinit de mine.

— Nu cobi, Seth!

Privind-o, am luat-o de după umeri. S-a strâmbat la mine. Am oftat şi m-am întors spre Deacon.

— Vei vedea atât de multe fantome, c-o să te crezi în Lumea de Dincolo.

— Exact!

Deacon a rânjit, încuviinţând.

Alex s-a ridicat de pe canapea.

— Bine! Cred că suntem gata de plecare.

Alex.

Mereu nerăbdătoare.

— Cora şi Gable ştiu unde mergem, a zis Luke şi s-a întors spre Josie. Nu ştim cât va dura, dar mai ştiu şi că eşti tu aici.

— Grozav! Colin e cu ei acum, nu?

Colin? Câh! Tipul ăla!

Luke a încuviinţat.

— Da, o să le ţină de urât.

— Cu alte cuvinte, o să-i ferească de încurcături.

Aiden şi-a vârât un pumnal în teaca de la piept, ajustată spre a fi purtată pe sub cămaşă, ascunsă. S-a întins după celălalt pumnal, iar eu am rânjit. De data asta mi le luasem şi eu.

— Cred c-ar fi înţelept din partea lor să rămână în cămine, a continuat Aiden.

Am deschis gura ca să spun că mi se părea înţelept să facă şi Josie acelaşi lucru, dar cred că mi-a citit gândurile, pentru că degetele ei mi s-au înfipt în piele. Am mijit ochii spre ea.

— Mă asigur că vor fi bine, am zis, dar Josie m-a ignorat. Între timp, încerc să dau de Medusa şi să obţin nişte informaţii de la ea.

Deacon s-a bosumflat.

— Asta s-ar putea să mă convingă să rămân.

— Serios? a întrebat Aiden, care nu avea de gând să rateze aşa o şansă. Sunt sigur…

— Că Medusei nu-i plac tipii, a intervenit Alex. Nu putem scăpa de Deacon.

— Sau eu nu pot scăpa de voi, a corectat-o Deacon. Pare o descriere mai potrivită.

— Bine! a făcut un pas în faţă Luke. Cred că e timpul!

Chiar era.

Şi nu eram sigur cum mă simţeam.

Josie avea dreptate. Noi, cei care ne îndreptam spre Pluckley, eram într-un pericol mai mare decât ea, dar tot nu-mi plăcea ideea să rămână aici. Nici măcar nu-mi plăcuse când trebuise să mă reîncarc, pe insulă.

Mâna lui Josie mi-a mângâiat spatele. Când a vorbit, vocea ei era joasă, numai pentru mine.

— Aminteşte-ţi ce am zis şi nu îţi face griji pentru mine!

M-am întors spre ea.

— Ştii că nu este posibil.

— Dar poţi încerca, am spus şi am tras-o de coada împletită, în glumă. La fel cum voi încerca şi eu. Mi-am atins nasul de al ei şi am adăugat: Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine, *psychí mou!* Orice ar fi, mă întorc la tine. Mereu!

Buzele ei le-au atins pe ale mele. Am luat-o de mână.

— Ştiu.

— Vreţi să plecăm din cameră sau… a întrebat Aiden.

— Mai taci! i-am tăiat-o, iar Deacon a râs.

Am mângâiat-o pe Josie pe obraz. Voiam să-i spun că mă voi întoarce înainte ca ea să se culce, în seara asta, dar adevărul era că nu ştiam ce vom găsi acolo. Putea fi un sat plicticos sau, mai rău, Titanii ar fi putut să fi ajuns deja.

Vorbind să mă audă numai ea, am zis:

— Dacă sunt Titani acolo, nu-i voi ucide. Voiam să o asigur că… învăţasem ceva din cele întâmplate în Long Beach, aşa că am adăugat: Îi voi răni, dar nu-i voi ucide.

— Da, ştiu! a repetat ea, strângându-mă de mână.

La naiba!

Chiar *ştia*!

O adoram pe femeia asta.

Ridicându-se pe vârful picioarelor, şi-a pus mâna pe pieptul meu şi m-a sărutat.

— Ai grijă!

— Mereu!

14

Josie

Să îl privesc pe Seth şi restul trupei dispărând sub ochii mei a fost mai mult decât ciudat.

Acum erau acolo, şi privirea lui pătrunzătoare era aţintită asupra mea, de parcă s-ar fi asigurat că eram ultimul lucru pe care-l vedea în univers, şi în secunda următoare se făcuseră nevăzuţi.

Era de parcă priveam o fotografie pălind sub ochii mei, şi a durat doar câteva secunde.

Am ieşit pe uşa căminului, închizând-o repede după mine, şi m-am gândit la viaţa mea de dinainte

să-l întâlnesc pe Seth pe scări. Dacă aş fi văzut pe cineva dispărând sub ochii mei, aş fi fost convinsă că am aceleaşi simptome ca mama.

Cu inima strânsă, am expirat adânc. Săraca mama! Fusese bolnavă. Nu exista îndoială, dar cât din boala ei fusese pricinuit de tulburarea mintală şi cât de ce-i făcuse Apollo?

Era o întrebare la care nu primisem răspuns, pentru că-mi pierdusem mama încă dinainte să îmi dau seama. Apollo mă minţise. Îmi spusese că era în siguranţă. Nu fusese.

Nici măcar nu ştiam cum murise.

Poate că era mai bine. N-am idee!

Tristeţea care m-a cuprins odată cu gândurile la ea m-a însoţit până la uşa Corei. Au trecut câteva secunde înainte să se deschidă. Se vedea doar o aşchie din faţa ei. Ce fată deşteaptă!

— Salut! am zis. Pot intra câteva minute?

A deschis uşa şi s-a dat la o parte.

— Normal!

După cum mă aşteptam, nu era singură. Colin şedea pe scaunul cel mai apropiat de uşă, iar Gable, pe canapea. Televizorul era pornit pe un canal care transmitea ştiri despre atacul de la Chicago. Muritorii n-aveau idee că fuseseră Titanii, iar eu nu ştiam dacă era bine sau rău.

M-am uitat la măsuţa de cafea şi am văzut o carte imensă.

— *Mituri şi legende*?

— M-am gândit că le poate fi de folos o lectură uşoară, mi-a explicat Colin şi a zâmbit. Ei citesc, iar eu încerc să le răspund la întrebări.

— Lectură uşoară? a pufnit Cora, trecând pe lângă mine şi trântindu-se pe canapea. Cântăreşte cât un nou-născut.

— Da, ştiu! Ar putea fi o armă letală, folosită aşa cum trebuie, am zis.

Gable a încuviinţat.

— O citim. Învăţăm multe… chestii ţăcănite, pe care nu le-am fi crezut adevărate înainte de… toate astea.

— Mie-mi spui! am zis şi m-am sprijinit de perete. Până să-l întâlnesc pe Seth şi să ajung aici, credeam că sunt doar nişte legende aiurite.

— Şi nici măcar nu ştiaţi că există fiinţe ca mine.

Colin şi-a sprijinit un picior de măsuţă, cu bocanc cu tot.

— Nu-mi dau seama cum de s-a putut ţine secret, a zis Cora, clătinând din cap şi privind cartea. Pare imposibil!

Era incredibil, dacă te gândeai bine.

— Au plecat toţi? a întrebat Colin.

— Da! am zis. Acum câteva minute. Voiam să văd ce mai faceţi.

— Bine! a zis Gable. Cred!

Cora l-a privit, apoi s-a uitat iar la mine.

— Aţi mai aflat ceva despre ce-a păţit fata aia?

— Le-ai explicat despre simbol? l-am întrebat pe Colin.

— Da! M-am gândit că e cel mai bine să ştie totul.

Asta era şi părerea mea. Cunoaşterea chiar însemna putere. I-am pus la curent cu cele discutate cu Marcus.

— Sperăm să ne dăm seama cine este responsabil, ca să îl oprim.

— Ce isteţ! a exclamat Cora, iar ochii ei întunecaţi sclipeau de interes. Trebuie să fie mult mai uşor aşa, decât să iei la întrebări jumătate de campus.

— Aşa-i? am zis, mândră de mine.

Am mai rămas o vreme, vorbind despre planurile mele de a vedea dacă pot stoarce informaţii despre descătuşarea completă a abilităţilor lor. Nici Gable şi nici Cora nu ştiau că ale mele se descătuşaseră când Apollo îmi aruncase un pumnal în inimă, încheindu-mi viaţa de muritoare. Mă gândeam că le voi destăinui asta când era cazul, pentru că o fi însemnând cunoaşterea putere, dar genul ăla de cunoaştere nu era tocmai necesar acum.

După ce am promis să revin, i-am cerut lui Colin să vorbim între patru ochi. M-a urmat pe hol.

— Ce este? m-a întrebat.

— Ai aflat ce s-a întâmplat în Chicago?

Trecându-şi degetele prin păr, s-a încruntat.

— Atacul terorist?

Nu ştia. M-am uitat pe hol, asigurându-mă că era pustiu, dar tot am vorbit încet.

— Au fost Titanii.

— Poftim?

Ochii lui s-au mărit.

— Eşti sigură?

— Da! Au cucerit comunitatea de puri. Nu cred că Marcus vrea să ştie toţi şi… Am inspirat adânc, apoi am continuat: Mă simt prost să sugerez asta, dar nu cred că ar trebui să ştie Cora sau Gable.

— Nu ştiu ce să zic, Josie! Trebuie să ştie cu ce au de-a face.

— Da, însă nu să fie îngroziţi, am spus. Sunt, practic, muritori. Şi-au petrecut vieţile fiind muritori, iar noi aruncăm atât de multe în braţele lor! Dacă ar afla că Titanii sunt răspunzători pentru ce s-a întâmplat la Chicago, ar fi prea mult pentru ei.

Colin a încuviinţat.

— Ai dreptate! Nu vrem să se închidă în ei sau să fugă.

— Întocmai!

— Mersi că mi-ai zis! Dar, la naiba... Şi-a sprijinit capul de perete şi a continuat: Titanii ăştia nu-s de glumă.

— Deloc!

— Mă gândeam să exersez mai târziu nişte mişcări de luptă de bază, cu ei doi. Ce zici?

— Cred că este o idee bună.

— Grozav! Ne vedem mai târziu?

— Da!

Odată lămurite lucrurile, l-am lăsat să se întoarcă la sesiunea de întrebări şi răspunsuri.

Aveam un plan pentru azi.

Coridorul era gol, dar holul de la intrare gemea mereu de lume, chiar şi vara. Am ocolit Furiile îngropate. Pentru mine, arătau ca nişte îngeri frumoşi, cu mâinile sub bărbiile curbate delicat, cu aripile strânse şi cu expresii calme, săpate în piatră. Dar mi se spusese că prezenţa lor servea drept avertisment. Zeii erau supăraţi, şi toată lumea îmi spusese că nu voiam să le văd dezlănţuite.

Seth se gândea că prezenţa lor avea legătură cu animozitatea dintre puri şi semipuri, dar zeilor nu păruse să le pese vreodată de asta. Deci cine ştia, de fapt? Dar, ţinând cont de simbolul lui Ares de pe mască, poate că Seth avea dreptate.

Seth insistase şi că aceste Furii nu erau precum prietena mea, Erin. Că, odată dezlănţuite, ar fi urmărit

orice le stătea în cale, inclusiv pe mine. Nu mi-am putut împiedica un fior când am trecut pe lângă ele, îndreptându-mă spre uşile de sticlă.

Nimeni nu mi-a zis nimic. Nu-mi zicea niciodată. De când eram aici, Colin fusese unicul care-mi vorbise, dar le simţeam privirile.

Era amuzant, dar aşa cum numai ironia putea fi.

Când ajunsesem la Universitate, studenţii mă ignoraseră. Eram invizibilă pentru ei. O stafie. Înainte, le păsase doar de Seth, şi asta mă irita groaznic. Dar acum? Ştiau că sunt semizeiţă şi fiica lui Apollo, aşa că primeam aceleaşi priviri uimite ca Seth.

Sincer, îmi doream, cumva, ca ei să mă ignore iar, pentru că mă tulbura. Am ieşit afară şi mi-am dorit imediat să-mi fi luat ochelarii de soare. Pun pariu că, dacă era Seth cu mine, m-ar fi lăsat în pace.

El era cel special.

Primind cu braţele deschise aerul plăcut şi cald, am mers încet pe drumul spre bibliotecă. Era minunat să am parte de căldură, fără o umezeală sufocantă.

M-a făcut să-mi doresc zile liniştite, în care să zac la soare. Zile cu Seth şi cu… copilul nostru. Noi trei, pe o pătură, moţăind peste zi. Când mi-a apărut imaginea aceea în minte, un dor dulce-amar m-a cuprins şi mi-a tăiat picioarele.

Cum de o idee atât de simplă precum o zi în care să nu fac nimic putea avea un asemenea efect? Dar

avea. Chiar avea, şi mi-o doream atât de mult, că aproape îi simţeam contururile.

Într-o zi, mi-am promis. Într-o zi voi avea parte de asta, şi ca să am, trebuia să-mi dau seama cum mama naibii să îngrop Titanii.

Singura persoană pe care o cunoşteam, în afara tatălui meu absent, care putea avea idee cum să fac asta sau dacă exista altă cale era Medusa.

Am avut un sentiment puternic de déjà-vu când am urcat scările masive către bibliotecă. Mi-am amintit că făcusem la fel când o căutasem prima dată.

Mai lipsea doar Deacon.

Aerul răcoros, moscat, m-a întâmpinat când am intrat în biblioteca imensă. Tot ce se afla în acest campus era al naibii de mare.

Să văd rafturile masive, ticsite, care se întindeau până în tavan, m-a făcut să mă gândesc la Universitatea Radford şi la multele seri petrecute în biblioteca sa, învăţând pentru examene. Un zâmbet mic mi-a arcuit buzele, iar nostalgia mea s-a accentuat.

Ciudat era că nu-mi era dor de Radford!

Asta m-a făcut să mă opresc. Îmi era dor de Erin şi de cei câţiva prieteni apropiaţi, dar, dacă aş fi putut alege, nu m-aş fi întors. Viaţa mea era extrem de diferită acum şi putea deveni foarte periculoasă, dar era *mai bună*. Poate că, într-o zi, aveam să mă întorc la

facultate. Semizeii îşi puteau lua diploma, şi deja cunoşteam persoane din comunitate cărora ar fi putut să le facă bine câteva sesiuni de consiliere, dar viaţa mea nu era incompletă fiindcă nu eram la facultate. Să-mi dau seama de asta a fost o adevărată revelaţie.

Adevărul era că aşa mă simţeam de ceva vreme, dar era aproape *greşit* s-o recunosc. La naiba cu asta! Nu voiam să petrec timp într-o carapace în care nu mă mai potriveam.

Paşii mei erau mai uşori când am reînceput să merg.

Ultima dată când o căutasem pe Medusa, mă găsise rătăcind fără sens printre rafturi, dar de data asta ştiam încotro mă îndreptam.

Trecând pe lângă mesele goale, am privit în jur şi am remarcat că nu prea erau studenţi. Era adevărat că vara nu veneau mulţi, dar nu-mi imaginasem că erau aşa puţini. Ce spusese Deacon despre biblioteci? Că semipurii erau stresaţi de ele, însă purii nu se oboseau? Cam aşa.

Ce ciudat!

M-am îndreptat spre un raft şi am făcut ce fac mereu în preajma cărţilor.

Rânjind ca o idioată, mi-am trecut vârfurile degetelor de-a lungul cotoarelor, până la capătul şirului. Am cotit la dreapta, către un spaţiu de sub scara mare, ornamentală. Am încetinit şi m-am oprit.

Am clipit o dată, apoi încă o dată, pentru că ştiam că nu se putea să văd ce vedeam.

— Ce mama naibii? am icnit.

— Ssst! m-a admonestat cineva.

Am cercetat spaţiul întunecos. N-avea sens. Uşile… *dispăruseră*. Cum era posibil? M-am grăbit înainte şi am privit peretele pustiu. Fuseseră trei, înainte. Trei! Era o nebunie.

M-am răsucit şi am pornit spre spaţiul îngust dintre rafturi şi peretele din spate, privind printre rânduri şi căutând persoana care mă admonestase. Am găsit-o folosind elementul aer pentru a pune cărţile înapoi pe raftul de sus.

— Scuze! am zis. Ce s-a întâmplat cu uşile de sub scară?

— Uşi sub scară?

A ridicat o carte care părea să cântărească zece kilograme. Aceasta a plutit ca o pană pe raftul de sus.

— Da! M-am întors, arătând spre perete, şi am explicat: Erau trei uşi acolo. Nu mai sunt.

Doamna în vârstă s-a încruntat, luând altă carte.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. N-au fost niciodată uşi acolo.

15

Seth

Biserica parohială de piatră în spatele căreia am apărut noi cinci era veche de sute de ani, probabil. Era încă în uz, în mod evident, şi părea foarte bine întreţinută, dar era veche.

— Trebuia să ne aduci fix aici?

Privirea lui Alex era aţintită asupra pietrelor de mormânt străvechi, răspândite în jurul bisericii, care se ridicau prin iarba deasă ca nişte dinţi strâmbi. Majoritatea aveau texte ilizibile, iar cuvintele şi datele se şterseseră ca urmare a trecerii timpului.

— M-am gândit că ar fi cel mai sigur loc în care să ne facem apariţia, am explicat. Satul nu este mare. După ce părăsim terenul bisericii, suntem în spaţiul public şi n-avem nevoie să apărem aşa, dintr-odată, sub nasul muritorilor.

— E atât de ciudat că te gândeşti la chestiile astea! a zis Aiden. Sunt obişnuit să nu…

— Să mă doară în cot? am sugerat.

— Da!

Am ridicat din umeri. Adevărul era că, în trecut, m-ar fi amuzat să sperii un muritor sau doi, dar acum? Posibilele efecte nu meritau distracţia trecătoare.

— Dar este cel mai ciudat lucru pe care l-am văzut vreodată, a zis Alex.

— Serios?

Aiden a ridicat din sprâncene şi s-a întors spre ea.

— Eram convins că păianjenii gigantici din Lumea de Dincolo ocupă primul loc.

— Ah, da, am uitat de ăia!

Aiden s-a uitat lung la ea.

— Cum de ai uitat? a întrebat Luke, şi apoi s-a întors. Unde se duce?

Deacon era deja la jumătatea şirurilor inegale. S-a uitat peste umăr când l-a strigat Luke.

— Este cel mai grozav lucru, a strigat el, iar eu m-am încruntat. Trebuie să vedeţi unele dintre pietre!

Luke a oftat adânc, privindu-l pe Aiden.

— Ăsta-i frate-tău!

— Iubitul tău! i-a întors-o Aiden.

— Aşa este! a zis Luke şi a oftat iar. Mă duc să-l culeg.

I-a luat câteva minute să îl aducă pe Deacon şi să mergem mai departe.

— Ia-o înainte! i-am zis lui Luke, căci ştiam că făcuse cercetări despre sat, cercetări *preţioase*, nu ca Deacon.

La o adică, Luke putea enumera stafiile despre care se credea că bântuie Pluckley.

Bărbatul urlător.

Oamenii-umbră.

Directorul de şcoală care se spânzurase.

Doamna Roşie.

Doamna Albă.

Luke ştia drumul.

— Cred că ar fi cel mai indicat să începem de la crâşmă. Este în centrul lucrurilor.

Aşa că într-acolo am mers, în timp ce Deacon înnebunea grupul cu poveştile cu stafii.

Prima mea impresie despre Pluckley a fost că era cum mi-l imaginasem. Pajişti verzi. Case aproape la fel de bătrâne ca unii copaci. Drumuri înguste. Era un loc pe placul lui Josie.

Cred că i-ar fi plăcut şi să asculte poveştile lui Deacon.

Am rămas în urmă, umblând cu ochii în patru. Nu simţeam energie de niciun fel, dar era bine să fiu precaut.

— Casele par scoase din *Hobbitul*, a zis Deacon, iar eu am rânjit – chiar aşa păreau. Şi credeam că în Anglia plouă şi e înnourat.

Luke l-a bătut pe umăr.

— Soarele răsare şi aici.

Alex a răspuns unei mormăieli de-ale lui Deacon, iar eu am fost imediat recunoscător să văd că păreau să fie mulţi turişti care făceau poze în zonă, aşa că nu ieşeam în evidenţă. Altfel, aş fi fost îngrijorat de atenţia pe care Deacon o atrăgea asupra lui.

Pe toţi zeii!

M-am strâmbat.

Această idee de „responsabilitate” era teribil de obositoare.

Aiden a încetinit, păşind alături de mine.

— Simţi ceva? m-a întrebat. Aşa, ca ieri?

— Nimic, deocamdată.

Am cotit la dreapta, unde clădirile de cărămidă aglomerau drumul. M-am uitat la Aiden şi am văzut că şi el cerceta totul cu atenţie.

— Dar lucrurile se pot schimba.

— Da, aşa e! Aş vrea să-ţi spun ceva.

Zeii ştiau ce avea de gând!

— Ceva ce vreau să ştiu?

A surâs uşor.

— Sunt mândru de tine!

Aproape că m-am oprit din mers când l-am privit. Nu aveam cuvinte. Niciunul.

A chicotit încet.

— Eşti prea şocat să spui ceva? Voi profita de asta, înainte să-mi zici să tac. Nu ai încercat să-l ucizi ieri pe Oceanus. Vechiul Seth ar fi făcut-o. Vechiul Seth s-ar fi luptat cu Zeus, indiferent de urmări. Poate l-ar fi ucis. Cel puţin, l-ar fi rănit. Se pare că doar ai *vorbit* cu el şi asta-mi arată cât de mult te-ai schimbat şi cât de greşit te-am judecat.

Aiden să greşească?

Cred că Tartarul tocmai îngheţase.

— Am greşit când am zis că păreai neafectat şi nepăsător, a continuat. Aşa că iată: sunt mândru de tine!

Am cugetat o vreme asupra celor ce îmi spusese, apoi am zis doar atât:

— Mai taci!

Aiden a zâmbit şi a privit în altă parte.

Josie

Chiar nu fuseseră niciodată uşi acolo?

Nu!

N-avea cum!

Am căscat gura. Nu doar eu le văzusem. Deacon fusese cu mine prima dată şi amândoi le văzuserăm. Trecusem prin ele cu Medusa.

Mi-am revenit.

— Mai este o bibliotecară aici. E atât de înaltă, am zis şi am ridicat mâna cât ajungea deasupra capului meu. Şi are părul… foarte creţ. Poartă ochelari de soare. Lucrează azi?

Bibliotecara a ridicat din sprâncene.

— Mai există o bibliotecară cu normă întreagă, dar nu pare a fi Lilly. Mai este şi Janice, care e aici în weekenduri, marţea şi joia, dar are părul drept şi e mai scundă decât mine.

Nu o descria pe Medusa, cu siguranţă – asta dacă aceasta nu-şi schimba cumva înfăţişarea. Ce ştiam eu? Poate că putea.

Altă carte a zburat pe penultimul raft.

— Eşti convinsă că lucrează aici?

Nu ştiam dacă Medusa chiar lucra acolo.

— Poate că nu! am zis. Mulţumesc!

Întorcându-mă, am luat-o spre stânga şi am trecut iar pe lângă mesele goale. Ce naiba se întâmpla? Plecase Medusa cu tot cu uşi?

Dacă da, era de rahat!

Cu ce rămâneam? Cu nimic, pentru că, fără Medusa, rămânea doar tata, care putea să apară brusc şi să îmi ofere o informaţie utilă. Iar asta era la fel de probabil ca decizia mea de a nu mai mânca bacon.

Şi asta chiar era o chestie importantă.

Efigiile semizeilor, de care aveau nevoie când li se descătuşau puterile, erau acolo unde mă dusese Medusa.

Iar locul acela se afla sub bibliotecă… şi totuşi, cumva, în afara ei.

Fusese una dintre porţile spre Olimp.

Frustrată, aproape că am tropăit în drum spre cămin. Când am intrat, m-am îndreptat spre mijlocul camerei de zi şi m-am uitat în tavan.

— Apollo? am strigat, tresărind, fiindcă mă simţeam aiurea.

Privirea mea a trecut peste tavan. Am aşteptat. Nimic.

— Tată?

Apucându-mi coada, mi-am trecut degetele peste ea şi am încercat iar.

— Apollo? Dacă mă auzi, mi-ar fi de mare folos să vorbesc cu tine!

Tăcere.

M-am apropiat de uşa spre dormitor, de parcă aş fi putut, nu ştiu, să mă aud mai bine în Olimp sau aşa ceva.

— Trebuie să vorbesc cu tine despre semizei şi Titani. N-avem idee cum să îi îngropăm sau cum să descătuşăm puteri.

Tot nimic.

Frustrarea mi se transforma în furie.

— Uşile din bibliotecă au dispărut. Cum pot semizeii să îşi acceseze efigiile, dacă Medusa nu e aici? Cum ne putem lupta cu Titanii? Ce să facem? Nu îi putem pregăti să lupte. Ar dura luni întregi, poate ani, ca să ajungă în punctul de a înfrunta un Titan. Să nu mai zic că sunt oameni. Nu ne putem aştepta să lupte aşa cum ne dorim.

Niciun răspuns.

Mi-am lăsat coada şi am strâns pumnii, privind în sus, până când arsura nenorocită de sub pleoape m-a făcut să închid ochii.

— Ştii că sunt însărcinată? Voi fi mamă, iar Seth, tată. Şi tu…

Mi s-a frânt vocea. Aveam un nod în gât.

— Tu vei fi *bunic*. Îţi pasă?

Deschizând ochii, am rămas acolo, în tăcere. Îmi simţeam lacrimile în gât. Ce prostie! Nici măcar nu eram sigură de ce mă supăra atât de tare lipsa unui răspuns. Da, era tatăl meu, dar nu mă crescuse şi nu îmi oferise niciun indiciu că ar fi fost măcar vag interesat de crearea unei relaţii între tată şi fiică.

La naiba, tot durea!

Expirând întretăiat, mi-am şters obrajii umezi.

— Adună-te! am zis ca pentru mine. N-ai timp de lacrimi.

După ce-am mai inspirat o dată adânc, mi-am aruncat coada peste umăr şi am ieşit. Ştiind că Gable şi Cora erau în regulă cu Colin, voiam să fac următorul cel mai bun lucru, dacă Medusa se dovedise o păcăleală, iar tata făcea cine ştie ce.

Să exersez cu elementele.

Norii începeau să se adune pe cer când am ieşit din nou afară. Blocau soarele. Făceau temperatura să scadă. De vreme ce mergeam pe un câmp vântos chiar şi într-o zi calmă, mi-aş fi dorit să iau un hanorac sau ceva. Dar am continuat. Poate că norii fugeau.

Aproape de cabinet şi de cantină, am făcut colţul şi am trecut pe lângă un grup de studenţi strânşi

laolaltă, într-o parte a peluzei. Am ajuns la marginea porticului care înconjura intrarea în cantină.

Dintre coloanele groase de marmură a zburat un scaun greu, metalic, de exterior. S-a izbit într-un copac.

— Rahat!

Ceva mare s-a năpustit spre mine. Am sărit într-o parte, sprijinindu-mă de clădire, şi aproape că am fost doborâtă de… o *persoană*. M-am răsucit când făptura s-a izbit de alee, cu un trosnet teribil. Marmura s-a crăpat dedesubt.

Am icnit scurt când am privit curtea din faţa cantinei. Oamenii erau peste tot: semipuri, puri, Santinele şi Gardieni, dând ordine. Era haos.

Iar eu păşisem în mijlocul lui.

Seth

Soarele apusese, iar flăcările dansau în şemineul de cărămidă, cu toate că era vară. Dacă mai vedeam încă un coşuleţ cu peşte şi cartofi prăjiţi apărând din bucătărie, dădeam foc clădirii.

Excursia noastră la Pluckley nu avusese niciun rezultat. Clienţii cârciumii erau atât de… muritori, că mă plictiseau până la lacrimi. Nu se băteau. Nici măcar nu strigau. Era un meci la TV care pricinuise

nişte ţipete, dar nimic deosebit. Nici măcar o fantomă, spre dezamăgirea lui Deacon.

Alex şi Aiden plecaseră o vreme şi cercetaseră cele câteva afaceri locale. Nimic dubios.

Eram gata să plec şi să mă întorc la Josie, dar…

Simţeam ceva ciudat între omoplaţi. Aşa era de vreo două ore. Şedeam pe scaunul de lemn, bând bere amăruie, iar furnicătura aceea nu dispărea. Îmi amintea de cum te simţi când cineva se holbează la tine.

Exceptând privirile localnicilor, nu ne dădea nimeni atenţie. Mă tot uitam peste umăr şi nu vedeam nimic. Singurul lucru pe care am reuşit să-l fac a fost să-mi întipăresc în minte feţele clienţilor.

Dacă semizeul era aici, era bine ascuns, iar dacă nu voiam să mergem din uşă-n uşă, aveam nevoie de un plan.

— Care-i treaba? am întrebat, când s-a întors Alex de la toaletă.

Aiden s-a lăsat pe spate, cu un braţ înconjurând spătarul scaunului ei.

— Cred că mai putem sta câteva ore, dar nu văd de ce am petrece noaptea aici.

Deacon a ridicat privirea de pe meniul pentru desert.

— Ba asta intenţionez să fac.

— Deacon…

— Va trebui să-mi târâţi de aici leşul rece, dacă credeţi că voi rata şansa de a sta la pensiunea de vizavi. Ştiţi că…

— Chiar nu cred că vor să mai audă despre vreo stafie care poate bântuie locul ăsta, l-a întrerupt Luke, în timp ce furnicăturile dintre omoplaţii mei s-au intensificat. A ignorat privirea urâtă a lui Deacon şi a continuat: Putem pleca. Mai verificăm o dată orăşelul! Poate…

Un trosnet brusc ne-a atras atenţia. Am privit peste umăr, chiar când un scaun de bar s-a rostogolit pe scândurile inegale. Privirea mi-a zburat spre bar. Câţiva bărbaţi erau cu spatele la noi.

Aiden şi-a retras braţul de pe spătarul scaunul lui Alex, iar ea s-a răsucit.

— Poate e doar un beţiv.

— Poate, a murmurat Alex.

Un bărbat în cămaşă închisă la culoare s-a dat înapoi un pas, când un tip mai scund şi mai în vârstă, cărunt, şi-a ridicat halba înaltă, plină cu lichid înspumat, chihlimbariu.

— Care-i faza, Kent? a întrebat tânărul. Te porţi ca un căcat.

— Au! a făcut Deacon. Dur!

Zisul căcat s-a întors, cu halba în mână.

— Practic, te pişi pe mine.

— Poftim? a şoptit Alex. Cineva a făcut pe el?

— Nu asta înseamnă expresia.

Aiden i-a aruncat un rânjet şi s-a întors spre bar.

Orice a spus tipul mai tânăr s-a pierdut printre râsetele şi strigătele galeriei de la bar. Nimic neobişnuit. Părea doar o ceartă de beţivi.

— Ticăloşii curului!

Tânărul a făcut un semn universal semnificând masturbarea, apoi s-a întors cu spatele.

Fără o vorbă, tipul în vârstă, suficient de în vârstă *să ştie* să se abţină, a aruncat băutura şi paharul în capul celui mai tânăr.

Tipul a tresărit, cu genunchii lovind podeaua şi apucându-se de ceafă.

— Rahat pe biscuiţi! a icnit Alex, ţâşnind de pe scaun.

— De ce ai făcut asta? a întrebat cineva de la bar, dându-se înapoi.

Tipul avea o claie de păr blond, de parcă ieşise dintr-un tunel vântos.

Bătrânul, care mă făcea să mă gândesc la Moş Crăciun, a făcut un semn de lehamite.

— Nu-ţi băga tu nasul, inutilule!

Blondul a ţâşnit în faţă, lovindu-l pe Moşu' cu pumnul în plină figură. Bătrânul s-a dus ca un titirez. Cădea. Probabil avea să îşi fractureze şoldul.

Mi-am pus picioarele pe scaunul eliberat de Alex şi mi-am încrucişat braţele la piept.

Aiden a fost rapid, zburând de pe scaun şi prinzându-l pe Moşu' de umeri, înainte să cadă.

— Ai grijă!

Aiden l-a ridicat şi i-a dat drumul doar când a fost sigur că nu se va prăbuşi.

Moşu' s-a răsucit; avea faţa umflată.

— Cine eşti? a întrebat el şi s-a uitat la Aiden din cap până-n picioare cu un nivel de dispreţ pe care numai un britanic îl putea atinge. Doar o pu…

— Te sfătuiesc să nu închei propoziţia, a zis Aiden. Serios!

— Zău? a făcut Moşu', pe un ton certăreţ.

Aiden s-a uitat la tipul îndesat şi a zis, calm:

— Zău!

Cineva a scos un ţipăt demn de o banshee1. Luke s-a ridicat chiar când tipul care primise un pahar în cap a atacat barul, cu un scaun deasupra capului.

Alex a ţâşnit, apucând scaunul din mâinile lui. Tipului îi curgea sângele pe gât.

— Nu e OK! Ai putea răni pe cineva.

Tipul s-a întors spre Alex şi a privit-o.

— Hei, da' tu nu eşti de-a noastră.

---

[1] O banshee este un spirit feminin din mitologia irlandeză care anunţă moartea unui membru al familiei, de obicei strigând sau bocind (n. red.).

N-aveam idee ce însemna asta, însă lui Aiden nu i-a plăcut cum sună. A ajuns lângă Alex într-o nanosecundă. O mişcare greşită, pentru că Moşu' a luat el scaunul.

— Rahat!

Ochii lui Luke s-au mărit, iar Deacon s-a întins, mi-a luat un cartof rece din farfurie şi l-a mâncat.

Moşu' a aruncat scaunul spre bar, mobila zburând prin aer ca un frisbee. Barmanul s-a ferit la mustaţă, iar scaunul s-a izbit de raftul cu alcool. Sticla s-a spart, iar lichidul a ţâşnit în aer.

Se complicase repede situaţia.

Barmanul a apărut la loc şi a sărit peste bar. A *sărit*. L-a trântit jos pe Moşu', izbindu-l de o masă de lângă a noastră.

Farfuriile s-au spart, iar un roşcat neîngrijit şi-a apucat berea de pe masă, înainte să fie pierdută.

Luke s-a ferit de o sticlă care i-a zburat peste cap. S-a întors spre mine.

— Ai de gând să ajuţi?

— Nu încă.

Privirea mea a trecut peste bar, căutând chipuri noi. Eram sigur că văzusem când intrase toată lumea, dar fireşte că-mi scăpase cineva.

Pentru că, dacă aveau dreptate în privinţa acelui semizeu, era acolo.

Deacon s-a întins peste masa noastră şi mi-a luat farfuria cu mâncare abia atinsă.

— O ţin în siguranţă.

— Aha, am mârâit, cercetând din priviri barul.

S-a dat înapoi, cu farfuria la piept.

— Pe toţi zeii!

Alex a prins de ceafă un tip înalt şi slab care se îndrepta aţă spre Deacon. L-a aruncat în spate, iar el s-a dus sanie pe podeaua acum alunecoasă.

— Seth, te distrezi?

— La culme! am murmurat.

Atunci l-am văzut.

Adică i-am văzut *spatele*.

Era înalt, iar părul lui brunet îi ajungea la gulerul tricoului alb. Se ferise cu uşurinţă de un pumn care-l nimerise pe altul în faţă. Avea o halbă în care părea să fie bere.

Toate instinctele zeieşti îmi spuneau că pe el îl căutam.

Un zâmbet leneş mi s-a întins pe faţă, şi în sfârşit mi-am ridicat fundul de pe scaun.

— Oameni buni, avem un câştigător!

16

Josie

Am privit uluită cum un semipur a sărit de pe portic şi a trântit un pur pe aleea de marmură, crăpând piatra. Practic, l-a ridicat deasupra umerilor şi l-a izbit ca într-un meci de wrestling profi.

— Rahat! am şoptit.

Voiam să mă uit în altă parte, dar ceva ciudat mi-a atras atenţia. Purul de la pământ purta o mască.

Era aceeaşi pe care o văzusem lângă trupul fetei semipure. Înainte să mă pot gândi mai bine la asta, totul s-a schimbat în jurul meu.

O căldură intensă a ţâşnit în aer. Cu coada ochiului am văzut o nenorocită de minge de foc îndreptându-se spre spatele semipurului. Am reacţionat fără să mă gândesc.

Ridicând mâna, am chemat elementul apă. Puterea m-a străbătut, iar aerul din jurul meu s-a umezit şi s-a strâns. Parcă ar fi erupt o mică furtună tropicală, inundând mingea de foc înainte să-l lovească pe semipur.

Apă!

Rahat!

În sfârşit, foloseam corect elementul.

Voiam să mă bucur, dar n-aveam timp.

Purul înflăcărat s-a întors spre mine, în timp ce semipurul s-a răsucit. Ridicând mâna, purul s-a oprit în clipa în care a văzut *cine* sunt şi a încremenit. Şi el purta masca *aceea*.

Aceeaşi mască de bronz, care acoperea toată faţa şi avea doar două fante înguste pentru ochi. Obrajii erau exagerat de rotunzi, iar gura închisă forma un zâmbet grotesc. În centrul frunţii era cercul ăla nenorocit, tăiat de o săgeată.

Să o văd separat era una, dar pe faţa cuiva era altă poveste.

— Ce mască de coşmar! am zis.

Mascatul s-a dat înapoi un pas, apoi a fugit, cu coada-ntre picioare, evitând deopotrivă purii şi semipurii.

Am periat cu privirea împrejurimile şi mi-am dat seama că mulţi dintre cei care se luptau erau mascaţi. Zeci.

— Mulţumesc! a zis semipurul, ştergându-şi fruntea cu mâna şi privind pata umedă de pe alee. M-ar fi ucis.

Am vrut să-l întreb ce se petrecea, dar am văzut o semipură zburând pe lângă noi, aplecată de spate, de parcă un fir invizibil i-ar fi fost ataşat de talie şi ar fi tras-o înapoi către intrarea în cantină. Era o Gardiană, îmbrăcată în alb, şi plutea atât de repede prin aer, încât am ştiut că, dacă lovea clădirea, şi-ar fi rupt toate oasele.

Trebuia să fac ceva.

Am pivotat şi am chemat elementul aer, dar era prea târziu. Gardiana a lovit zidul. Sângele a ţâşnit din locul în care ceafa ei se lovise de cărămidă.

Am tresărit.

Cineva a ţipat, dar nu mai aveam cuvinte. Gardiana a căzut într-o grămadă însângerată.

— Pe toţi zeii!

Furia îmi pompa în vene când m-am răsucit iar.

O parte din mine s-a închis când am trecut pe lângă semipuri. Furia îmi ardea prin piele când m-am apropiat de un semipur care se lupta cu un pur mascat. Purul era deasupra celuilalt. Norii de deasupra s-au separat. Soarele s-a reflectat de pe o lamă – *un cuţit* – când purul a ridicat braţul.

Nu era o luptă.

Încercau să ucidă semipuri. Îi ucideau, aşa cum o omorâseră pe fata aceea şi cum pricinuiseră moartea celuilalt semipur, când ajunsesem aici.

Seth avusese dreptate cu o zi în urmă, în biroul lui Marcus. Chiar eram *însetată de sânge*.

Nu am stat pe gânduri şi am apucat umărul purului mascat. Eram atât de *furioasă*! Titanii umblau pe acolo, hotărâţi să preia Olimpul şi lumea, iar ăştia se luptau? Pentru ce? Pentru că unii aveau mai mult eter în sânge?

Era atât de prostesc, dincolo de tragic!

Atingerea mea l-a speriat. Braţul i s-a oprit când capul i s-a întors în direcţia mea, şi m-am trezit privind în fantele acelea ciudate.

— Ticălosule! am zis şi am chemat elementul aer.

Purul mascat a zburat în spate, lovind pământul şi rostogolindu-se câţiva metri. Cuţitul s-a rătăcit prin iarbă.

Am continuat să merg, prinzând pe nepregătite alt pur mascat. L-am azvârlit în spate, spre mijlocul aleii. A rămas uluit când m-am ghemuit şi am apucat marginile măştii. A icnit când i-am smuls-o de pe chip.

M-am uitat în ochii verde smarald ai unui pur care nu era mai în vârstă decât mine. Asta m-a impresionat, m-a tulburat profund. Era atât de tânăr!

— Care-i problema ta?

Purul a pălit, căpătând o culoare bolnăvicioasă.

Metalul s-a încălzit din pricina focului nefiresc chemat de mine. Flăcările au cuprins masca şi în câteva secunde mi s-a scurs printre degete, transformată în praf.

— Rahat!

Purul s-a dat în spate, ca un crab, apoi s-a rostogolit. A sărit în picioare şi a luat-o la fugă.

Am zâmbit, ştergându-mi mâinile de blugi.

Eram o dură. Eram Maggie din *The Walking Dead*. Conduceam…

În umeri mi s-au înfipt nişte mâini care mă trăgeau înapoi. Mi-am pierdut echilibrul şi am căzut rău, în fund. Soarele a fost acoperit de o siluetă, apoi am văzut un bocanc mare ţintind spre burta mea. M-a cuprins panica – pentru copil.

Rostogolindu-mă într-o parte, am icnit când m-a lovit în şold. Durerea nici nu s-a comparat cu cât de rău ar fi putut să fie. M-am ridicat în patru labe şi am sărit în picioare. Am simţit ceva ciudat în stomac. Nu durere, ci mai degrabă ca şi cum mă trăgea ceva. Dar nu aveam timp să mă gândesc. Am ţâşnit într-o parte. Ştiind că trebuia să evit lupta corp la corp, am chemat elementul aer.

Purul mascat a tresărit şi s-a chircit, de parcă i-ar fi fost tăiate picioarele. A lovit pământul, chiar acolo unde tocmai mă aflasem. Ridicând privirea, am dat de Colin.

— Mersi! am spus, cu o mână pe burtă.

— Eşti bine? m-a întrebat, îngrijorat.

— Da!

Respirând greu, mi-am coborât mâna. Dacă nu-i spuseseră Alex sau Deacon, nu ştia că sunt însărcinată. Privindu-l iar, am văzut că avea pete pe tricou. Era sânge.

— Unde sunt Cora şi Gable? am întrebat.

— În camera Corei. Sau ar face bine să fie acolo. Încercam să le iau ceva de mâncare. Clătinând din

cap, şi-a trecut mâna prin părul negru, apoi a continuat: E o nebunie. Au atacat la cantină. Cam 50, toţi purtând măştile alea nenorocite. Au început să înjunghie semipuri şi Gardieni.

— Vai, 50?

M-a cuprins iar groaza.

— Unde-s Seth şi ceilalţi? a întrebat Colin, răsucindu-se.

O Santinelă culcase la pământ un pur mascat.

Mi-a luat o clipă să îl recunosc. Era tatăl lui Alex, Alexander.

— Nu s-au întors încă.

Dacă Seth s-ar fi întors, şi-ar fi pierdut deja răbdarea şi ar fi făcut prăpăd printre puri.

— Putem să ne ocupăm noi de asta. Trebuie!

Colin s-a întors iar spre mine.

— Sigur că putem. Să…

— Toată lumea înăuntru!

Răsucindu-mă, am văzut o Santinelă care alerga. Pentru o clipă, m-am simţit cuprinsă de uşurare.

— Vin! striga Santinela, cu vocea încărcată de panică. Vin!

Inima mi-a tresărit la groaza care îi răzbătea din glas. Am luat-o la goană spre Santinelă. Colin era chiar în urma mea.

— Cine vine?

Teama umpluse ochii Santinelei când a ajung lângă mine şi m-a luat de mână. Era genul de teamă care mă făcea să simt fiori pe şira spinării.

— Nu pe acolo! Nu vrei să mergi într-acolo.

— Ce vrei să…

Zgomotul mi-a amintit de un animal rănit. A sfâşiat aerul. Câteva animale rănite. Ascuţit, tăios.

Ţipete.

Ţipete îngrozite, amestecate cu ceva mai întunecat, inuman. Un chirăit a răsunat prin aer, înecându-le.

Purii mascaţi au început să cadă în genunchi, ţinându-se de capete şi încercând să-şi acopere urechile.

În depărtare, pe cerul cenuşiu, se vedea ceva întunecat. Păsări? Erau trei, cu aripile planând…

— Rahat! am explicat şi m-am împleticit înapoi. Nu sunt păsări, nu?

— Nu! Santinela m-a tras de mână, explicându-mi: Furiile au fost eliberate şi sunt mânioase!

Colin a rămas cu gura căscată.

— Furiile?

— Vor distruge totul în cale. Trebuie să intrăm.

Santinela se mişca şi mă trăgea şi pe mine.

— În bibliotecă! mi-a strigat.

Am reuşit să-mi fac picioarele să se mişte iar, dar a trebuit să privesc peste umăr. Aripile li se mişcau în

tăcere, iar ele se apropiau tot mai mult. Una s-a desprins de grup şi a ţâşnit ca o torpilă.

Ţipetele s-au intensificat.

Am ajuns la trepte, unde ni s-a alăturat Alexander. Firele de păr de pe braţe mi s-au ridicat şi am simţit o furnicătură la ceafă. Instinctul m-a ghidat şi am prins mai tare mâna Santinelei.

— Opreşte-te! am strigat.

O umbră neagră s-a lăsat deasupra noastră. Colin era în capul treptelor când a încremenit. A trecut o secundă cumplită. O Furie a aterizat în faţa uşilor închise ale bibliotecii, şi nu era deloc cum mă aşteptam. Deloc!

Furia era frumoasă, cu păr auriu şi piele precum piersica. Superbă, uluitoare, într-o rochie albă, diafană. Avea graţia care părea să o caracterizeze pe Erin. Aripile ei păreau fragile şi transparente, iar ea avea o expresie calmă.

S-a uitat la Colin, cu capul înclinat, parcă măsurându-l. A… adulmecat aerul. Părul lung şi blond i se revărsa pe umeri.

— Viclean! Viclean! Viclean!

A râs – un sunet care îmi amintea de clopoţeii de vânt.

— Înapoi! a zis Santinela, încet. Colin, *înapoi!*

Trebuia să fiu de acord. Văzusem cât de dură putea fi Erin, iar ea era prietena mea. Însă aceste

Furii? Nu ştiam de ce erau capabile, dar tocmai fuseseră eliberate din morminte, aşa că îmi închipuiam că vor fi… agresive.

Colin a făcut un pas calculat înapoi, iar Alexander s-a ghemuit în spatele meu. Nu eram singurii de pe trepte sau de pe verandă cu aceeaşi idee. Eram singurii care stăteau nemişcaţi, însă.

— Nu vă mişcaţi! ne-a sfătuit Santinela, cu ochii la Furie, şi începeam să cred că avea experienţă cu ele. Să nu mişte nimeni…

O semipură a ţâşnit de lângă zidul bibliotecii, spre trepte.

Buclele blonde, dese, s-au ridicat de pe umerii Furiei, iar ea a ţâşnit înainte, la fel de repede cum îl văzusem pe Seth mişcându-se. Picioarele ei goale au părăsit veranda, creatura avântându-se în zbor, cu aripile masive întinse de ambele părţi.

S-a preschimbat într-o clipă.

Pielea de culoarea piersicii a devenit cenuşie, iar aripile s-au îngroşat, devenind şi ele plumburii. Degetele subţiri s-au transformat în gheare ascuţite. Părul blond s-a întunecat, iar buclele… rahat, erau ca ale Medusei! Erau şerpi!

Furia a apucat-o pe semipură de cap. Ghearele s-au înfipt în scalpul fetei. Sânge roşu-aprins a început să-i curgă pe faţă. Ţipătul fetei s-a întrerupt când Furia a răsucit brusc.

Parcă fără efort, Furia îi frânsese gâtul.

— Doamne! am şoptit, simţind un val de greaţă.

Toată lumea s-a mişcat în acelaşi timp, dar Furia a fost mai rapidă. A apucat pe altcineva, un pur mascat. L-a ridicat în aer şi l-a rupt în două.

Furia se îndrepta aţă spre Colin.

Nişte mâini m-au prins de umeri, iar privirea mea s-a întâlnit cu a lui Alexander. Nu putea vorbi, dar am înţeles mesajul. *Fugi*! Toţi patru ne-am întors, şi n-aveam idee încotro fugeam, dar eram de acord cu planul lui.

Ce văzusem…

Am ajuns la jumătatea treptelor când am auzit un sunet ciudat, care curând a devenit ţipăt. M-am uitat în spate şi mi-a stat inima. Furia îl prinsese pe Colin.

— Nu! am urlat.

Santinela a dat să mă oprească, dar când voiam să fiu rapidă, eram. Am ţâşnit în timp ce Furia îl ridica în aer, de piept. Colin se zbătea, apucând mâinile osoase ale Furiei, dar degeaba. Pe braţe îi curgea sânge, care picura pe veranda de piatră.

Nu! Nu! Nu!

Colin era un om bun. Nu făcea rău nimănui. Era un *protector*. Bun. Şi fusese amabil cu mine de la început, chiar dacă Seth îi făcuse viaţa amară.

— Josie, nu! a urlat Santinela, dar eu am năvălit pe scări.

Furia a ridicat capul când am chemat cel mai periculos element dinăuntrul meu: *akasha*. Puterea a crescut în mine, până când a erupt. Am strigat, lovind. O lumină albă a ţâşnit din palma mea şi a nimerit, arcuindu-se, în umărul Furiei.

Strigând de durere, l-a lăsat pe Colin, dar nu i-am dat drumul ei, pentru că mânia şi teama se amestecau cu energia puternică. Mi-am dat seama că Alexander şi Santinela se grăbeau să-l prindă pe Colin, dar el… nu se mişca.

Furia m-a atacat răcnind, dar energia albă a curs peste ea, oprind-o. Puterea m-a tras înapoi, lovindu-mă. Am făcut un pas în spate, iar Furia s-a izbit de piatră şi a căzut într-o grămadă de braţe subţiri şi aripi rupte. Nu m-am mişcat.

O omorâsem.

Omorâsem o Furie.

Era nasol?

Ţipetele celorlalte două mi-au trimis fiori de-a lungul spinării. Una căzuse, dar mai erau două. Ştiam că vor fi supărate.

Cu inima bubuind, m-am întors, dar ele s-au oprit în zbor. Erau la câţiva metri, iar eu m-am încordat, pentru că nu ştiam dacă pot lovi două deodată.

Nu mă atacau însă.

Cu aripile bătând silenţios, şi-au ridicat capetele, parcă auzind ceva. Cu gura uscată, aşteptam să atace.

Au urmat două fulgere de lumină orbitoare, şi…

Au dispărut.

Fără să-mi dau seama ce se întâmplase, am decis să nu caut nod în papură. M-am grăbit pe scări, unde Santinela şi Alexander îl întinseseră pe Colin. Amândoi erau în genunchi, deci vedeam doar picioarele lui Colin. Fireşte că nu era atât de rănit cum credeam, dacă nu îl duceau la cabinet. Doar stăteau.

— Ce face? am întrebat, ştergându-mi palmele ude de şolduri; mă simţeam ciudat şi tremuram. Este…

Santinela m-a privit peste umăr, cu chipul palid, şi a clătinat din cap. M-am împiedicat. Am văzut mai întâi roşu. Prea mult roşu. Pe piept, pe burtă, pe pantaloni. Atât de mult sânge, că băltea sub el, iar Alexander îngenunchease şi avea încă mâinile pe pieptul lui Colin. Apăsa, de parcă ar fi putut opri râul de sânge. Dar nu putea.

Am dus mâinile la gură. Dar mi-au încremenit la jumătate, pentru că am văzut faţa lui Colin. I-am văzut ochii. Erau mari şi ficşi, îndreptaţi spre cer, şi am ştiut că era prea târziu.

Ajunsesem prea târziu.

17

Seth

— Fă ceva cu oamenii ăştia! am zis, păşind peste silueta unui tip care tocmai leşinase.

Alex s-a răsucit.

— Poftim?

Am mers mai departe, strecurându-mă pe uşă, în noapte. Trecuseră doar câteva secunde de când îl văzusem pe tip plecând, dar drumul din faţa barului era pustiu.

Încruntându-mă, am privit trotuarul acoperit cu dale vechi.

La stânga şi la dreapta nu se vedea nimic, şi…

— Rahat!

O ceaţă subţire se strecura domol peste drum, iar tentaculele ei mi se răsuceau în jurul gleznelor. Nu avea nimic supranatural, dar îmi dădea fiori.

Uşa s-a deschis în spatele meu, iar Deacon a ieşit brusc, cu farfuria cu mâncare încă la piept.

— Am fost trimis să văd ce… Uau, ia uite la ceaţă!

— Este doar ceaţă, Deacon.

Frustrat, am încercat să văd prin ea, dar, din câte se părea, viziunea cu raze X nu se număra printre abilităţile zeieşti. Unde naiba dispăruse?

— Nu ştiu ce să zic.

Deacon s-a îndreptat spre stâncă, rozând tacticos un fileu de peşte prăjit.

— E ciudat! E atmosfera perfectă pentru o apariţie, dacă mă întrebi. Pariez că *umblătorul* e prin zonă…

Clătinând din cap, am lăsat instinctul să mă ghideze, în timp ce Deacon continua să meliţe despre o stafie care se plimba şi cred că striga la oameni.

Am pătruns mai adânc în ceaţă, ajungând la un soi de piaţă care fusese deschisă când intrasem în cârciumă, dar ale cărei ferestre mari şi pătrate erau acum întunecate. Am trecut pe lângă o bancă şi m-am oprit în colţul aleii. Furnicăturile stranii încă-mi dansau între omoplaţi, dar tot nu vedeam pe nimeni. Era atât de linişte aici, încât începeam să mă întreb dacă n-avusesem o halucinaţie!

Rahat! Poate că *era* o stafie.

O stafie care intra în baruri şi fura băuturi.

Mi se părea mai şmecheră decât cele care strigau la oameni. M-am întors spre cârciumă. Poate că intrase în…

— Pe mine mă cauţi, omule?

Am încremenit. Ticălosul era chiar în spatele meu, şi nici nu-l auzisem. Am pivotat, şi iată-l lângă banca de care trecusem!

Am ştiut de cum l-am văzut.

Rahat!

Chiar şi în lumina slabă am ştiut că e fiul lui Ares. Chiar şi fără să se fi întâmplat ce se întâmplase în

cârciumă, aş fi ştiut din clipa în care dădeam cu ochii de el.

Tipul arăta ca o versiune mai tânără a lui Ares. Păr negru.

Ochi negri. Chip rece.

Rahat!

Nenorocitele de Sorţi îşi vârâseră nasul. Ştiam asta. Doar ele s-ar fi asigurat că, dintre toţi semizeii, tocmai fiul lui Ares supravieţuia.

Cred că aşteptase în capătul aleii. Avea încă bere în mână.

— Poate, am zis, cu mâinile pe lângă corp.

Tipul a luat o gură de bere.

— Cine eşti?

N-am zis nimic. Privindu-l şi dându-mi seama cine era tatăl lui m-a făcut să simt o mare amărăciune, amestecată cu furie, dar, în acelaşi timp… atât. Nimic mai mult.

A pus halba goală pe bancă, dar nu şi-a luat ochii de la mine.

— Sau, mai bine zis, ce eşti?

Interesant!

— Ce întrebare ciudată!

— Da? Nu prea cred.

Tipul a ocolit banca, dar nu s-a apropiat.

Deci ne jucam?

— Ce te face să crezi asta?

Tipul a ridicat bărbia.

— Cam din martie, de câte ori ajung în preajma oamenilor, mai devreme sau mai târziu, aceştia încep să se ucidă între ei, însă tu şi grupul care te însoţeşte nu păreţi afectaţi.

Din martie? Atunci am făcut legătura. Abilităţile lui Josie fuseseră descătuşate cam pe atunci. Oare faptul că devenise semizeiţă declanşase şi abilităţile celorlalţi? Ar fi avut sens.

Eram sătul de ocolişuri.

— Nu ne-a afectat pentru că nu suntem muritori.

Dacă l-au surprins vorbele mele, n-a arătat-o. Asta însemna că…

— Cum te cheamă? am întrebat.

Un colţ al gurii i s-a ridicat într-un zâmbet atât de familiar, că aproape am ţâşnit în faţă să-l pocnesc.

— Mă cheamă Erik.

— Unde sunt părinţii tăi?

— Morţi.

— Ştii cine e tatăl tău?

Erik n-a răspuns.

— *Eu* ştiu cine e.

Doar atunci am văzut o reacţie pe faţa lui. I-au fremătat nările.

— Cum te cheamă?

— Seth.

Chipul i s-a schimbat şi a expirat adânc.

— Mama naibii!

Josie

Mergeam amorţită în spatele lui Marcus, fără să simt paşii. Fără să simt nimic.

Eram în clădirea principală, înăuntrul holului închis, şi fiecare pur care luase parte la atac şi încă trăia era fără mască şi în genunchi, cu mâinile legate la spate.

Colin spusese că erau vreo 50 care atacaseră. 42 fuseseră prinşi. Aceştia reuşiseră să ucidă nouă semipuri şi doi Gardieni puri. Iar Furiile omorâseră…

Am înghiţit în sec.

Omorâseră mulţi.

— Vreau să fie cu toţii interogaţi, apoi închişi! a comandat Marcus, cu o voce marcată de mânie abia reţinută. Vă voi contacta personal familiile.

Unul dintre puri, un tânăr cu părul brunet, a chicotit, iar răspunsul lui Marcus a venit imediat. L-a lovit în bărbie cu genunchiul, dându-i capul pe spate.

Vechea Josie ar fi icnit, surprinsă de reacţia lui Marcus.

Acum voiam să fac la fel.

Voiam să-i ucid pe toţi.

Degetele lui Marcus s-au înfipt în părul purului, trăgându-i capul în faţă. Zâmbetul i se şterse de pe faţa plină de sânge.

— Te-am amuzat? Nu vei mai fi atât de amuzat la finalul zilei, când vom folosi celulele aflate chiar sub tine.

O fată din capătul şirului tremura. Lacrimile îi curgeau pe obraji.

— Îmi pare rău! Vă rog! Îmi pare…

— Termină! Marcus a dat drumul purului şi s-a îndreptat, zicând: Apreciez remuşcarea, dar acum nu mă interesează.

A pivotat şi mi-a făcut semn să îl urmez. M-am uitat la puri şi m-am dus după el, spre locul în care ne aştepta Alexander.

Nu l-am putut privi.

Dacă-l priveam, îi vedeam sângele uscat de pe mâini şi antebraţe. Aşa că m-am uitat în podea.

— Vezi să se poarte fără indulgenţă cu fata care plânge. Va fi prima care cedează, i-a zis Marcus. Nimeni să nu fie iertat. Ai înţeles?

Am ridicat privirea. Alexander a încuviinţat. S-a uitat în ochii mei şi i-am citit o mie de cuvinte în priviri. Fiecare mi-a străpuns pieptul, dovedindu-mi că încă simţeam. Nu eram amorţită. Strângând din buze, m-am străduit să mă abţin.

Marcus a plecat capul, iar Alexander s-a răsucit pe călcâie.

— Nu am mai lovit niciodată un student.

Am clipit.

— Dar a meritat-o.

— Aşa este! Dar n-ar fi trebuit.

Surprinsă că mi-o spunea mie, m-am uitat la puri, care erau obligaţi să se ridice în picioare.

— Vreau să-i ucid pe toţi. Ştiu că n-ar trebui.

Marcus a tăcut, apoi a zis:

— Nu cred că te-aş opri.

O vreme n-am mai vorbit.

— Ai veşti de la Seth sau de la ceilalţi? m-a întrebat.

Am clătinat din cap. Nu putuseră lua telefoane mobile cu ei. Ce făcea Seth când călătorea aşa le strica şi nu mai puteau fi folosite.

— Semizeii sunt în siguranţă?

— Da!

Fuseserăm la ei după atac. Erau OK, dar a… trebuit să le spun ce se întâmplase.

Colin era…

Colin nu mai era.

Cred că a fost unul dintre cele mai dificile lucruri pe care le făcusem în viaţă.

Corpul lui se afla la… morgă, în cabinet, iar viaţa lui se sfârşise.

— Nu merita, am zis, răguşită. Niciunul nu merita, dar Furiile…

— Ele nu disting binele şi răul. Sunt doar maşinării asasine perfecte. Dreptate oarbă.

Tremurând, mi-am încrucişat braţele la piept. Simţeam o răceală de care nu ştiam cum să scap.

— Erin nu era aşa.

— A fost colega ta de cameră la facultate?

— Da! Era… ca mine, ca toată lumea.

Am simţit ceva ciudat în stomac. Nu era durere. Mai degrabă… disconfort. Mi-am mutat greutatea de pe un picior pe altul.

— Nu omora pe oricine vedea, am adăugat.

Marcus s-a întors spre uşile încuiate. I-am urmărit privirea. Vedeam doar o mare de Gardieni în alb şi Santinele în negru.

— Prietena ta a stat printre muritori. A învăţat empatia. S-a adaptat. Furiile astea sunt departe de a fi oameni, Josie.

Văzusem cu propriii ochi.

— Colin a fost un student fantastic, a zis Marcus, şi mi s-a tăiat respiraţia. Dar, mai important, a fost un om bun, care a cunoscut pierderea şi totuşi a trecut mai departe.

Îmi tremura buza de jos. Familia lui Colin fusese ucisă în războiul cu Ares, iar acum nu mai era nici el,

ucis nu în război, ci de o Furie dezlănţuită din ură şi bigotism.

— Avea un viitor extraordinar în faţă.

Vocea lui Marcus s-a îngroşat şi m-am gândit că văzuse deja prea multe. Câţi studenţi sfârşiseră aşa, în războiul cu Ares? Prea mulţi!

— Va fi răsplătit. Ştiu că moartea este diferită în lumea muritorilor, dar te pot asigura că se va întâlni cu familia lui şi că i se va da…

O durere bruscă, ascuţită, mi-a săgetat burta. Icnind, m-am chircit. Ce naiba? Am aşteptat, cu ochii mari, de parcă mi-ar fi strigat cineva numele. Durerea a dispărut la fel de repede cum… Am ţipat iar, când un alt junghi arzător mi-a străbătut pelvisul.

— Josie!

Marcus era lângă mine, cu mâinile pe umerii mei.

— Ce este? m-a întrebat.

Am expirat, cuprinsă de teamă. Durerea… durerea nu era normală.

— Nu ştiu! Cred… cred că este copilul.

18

Seth

Alex se uita la Erik plină de curiozitate şi şovăială, şi părea foarte tulburată.

Băiatul ne dusese în apartamentul pe care-l închiriase într-una dintre casele de piatră, la câteva străzi de cârciumă. Alex era în spate, lângă un poster alb-negru cu David Bowie, iar Aiden şi ceilalţi se aşezaseră alături de Erik.

— Seamănă cu el, a şoptit Alex. E o nebunie, dar arată ca Ares!

Cu braţele încrucişate, m-am sprijinit de perete.

— Da, şi am o surpriză pentru tine. Am privit-o, spunând încet: A zis că prezenţa lui a început să afecteze oamenii cam în aceeaşi perioadă în care s-au descătuşat abilităţile lui Josie. Nu cred c-a fost o coincidenţă.

— Mă îndoiesc.

— Şi încă o nebunie… M-am uitat la Erik, ai cărui ochi erau la fel de întunecaţi precum cerul, şi l-am îndemnat: Erik, zi-le despre Ares!

Aiden s-a răsucit, cu sprâncenele ridicate, privindu-mă. Am dat din cap.

— Mi-am cunoscut tatăl. Erik s-a lăsat pe spate, cu o gleznă sprijinită de celălalt genunchi, şi a continuat: L-am întâlnit de foarte multe ori. Mi-a zis ce sunt şi cine era. Tata a fost zeu.

Tensiunea s-a revărsat dinspre Alex, când s-a desprins de perete.

— Tatăl tău a fost un psihopat care a comis multe crime şi era hotărât să facă şi genocid.

Erik s-a uitat la ea peste umărul lui Aiden.

— Trebuie să te cred pe cuvânt.

Deacon a ridicat din sprâncene.

— De fapt, chiar a fost tot ce-a zis Alex.

Maxilarul lui Erik s-a încordat.

— Mi-a zis despre câţiva dintre voi, a adăugat şi s-a uitat spre Alex şi spre mine. Despre voi doi. Apollyon?

— Apollyon.

Am chicotit, apoi am dispărut şi am reapărut câteva clipe mai târziu chiar în faţa lui.

— Rahat!

Erik s-a tras înapoi.

— Nu mai sunt Apollyon. I-am luat piciorul şi i l-am lăsat să cadă pe podea, apoi am vorbit din nou: Sunt zeu, cum a fost tatăl tău. Doar că el e mort, şi l-a ucis fata de colo, care e acum semizeiţă. Aşa că nu doar că ne vei crede pe cuvânt.

— Seth! m-a avertizat Aiden, iar Luke a înjurat încet.

— Ai înţeles, *omule*? am întrebat, cu o uşoară urmă de demnitate zeiască.

Ştiam ce vede Erik: ochi complet albi.

Erik a icnit, dar nu şi-a ferit privirea.

— Am înţeles!

— Bine! Am zâmbit şi m-am întors cu ochii din nou normali, continuând: Trebuie să vorbim, dar nu aici.

Erik s-a uitat prin cameră, uşor neliniştit.

— Ce vrei să zici?

— Poate că ar trebui să ne gândim mai întâi, a sugerat Aiden, lovindu-şi genunchii cu palmele.

— Aşa zici? Bine! am răspuns. Dar am stat deja prea mult şi vreau să mă întorc. Dacă voi vreţi să rămâneţi, e treaba voastră!

Alex a făcut un pas în faţă.

— Nu putem rămâne mult aici. Nu toţi. E un risc prea mare!

— De ce? Aţi zis că tata e mort…

— N-are treabă cu tatăl tău, a zis Luke, care îşi sprijinea mâinile de spătarul scaunului lui Deacon. Ci cu Titanii. Ţi-a zis despre ei?

— Da. Mi-a zis cine *au fost*.

Erik şi-a frecat pieptul cu mâna.

— Să ştii că acum sunt liberi şi că vânează semizei ca tine, cu gând să-i folosească drept baterii portabile, i-am explicat, rânjind când Deacon s-a strâmbat. N-avem idee dacă şi-au dat seama unde eşti, dar au fler la găsit semizei şi, în afară de tine, mai există doi. Te vor găsi şi, fiindcă nu mai am voie să îi ucid, te vor lua cu ei. Aşa că fie vii cu noi, fie nu. Eu, unul, plec, cu sau fără tine.

— Ce încearcă Seth să spună, a început Aiden, e că…

Fără niciun avertisment, energia s-a revărsat prin încăpere. Glifele mi-au apărut pe piele, alunecând ameţitor. Se apropia un zeu.

O secundă mai târziu, o coloană de lumină eterică a apărut în faţa uşilor închise, apoi a pălit, dezvăluindu-l pe Apollo, în toată splendoarea zeiască. Un bărbat incredibil de înalt, cu părul de culoarea soarelui şi ochi albi care scuipau energie statică în aer.

Sărmanul Erik! Era cât pe ce să facă infarct. A sărit în picioare, palid, cu ochii ca abanosul larg deschişi. Poate că şi-o fi văzut tatăl de câteva ori, dar nu era obişnuit cu zeii care apăreau în faţa lui, pur şi simplu.

N-am apucat să-i zic nimic lui Apollo.

S-a întors spre locul în care stăteam şi a zis:

— Josie are nevoie de tine. Du-te!

Inima mi s-a oprit în piept. Nu i-am pus spusele la îndoială. Nu i-am răspuns. M-am concentrat la Josie şi am alunecat în vid.

Icnetul uimit pe care l-am auzit nu îi aparţinea lui Josie.

Deschizând ochii, am văzut un tip necunoscut. Era un pur, îmbrăcat în uniformă de asistent bleu. S-a

conturat şi încăperea. Era mică şi albă, cu un dulăpior şi o chiuvetă lângă perete.

— Pe toţi zeii!

Tipul s-a împleticit în spate, strivind ce părea a fi un pahar de plastic.

Camera a căpătat sens. Era cabinetul medical.

— Josie!

Am ţâşnit pe lângă pur şi am văzut-o. Am simţit cea mai acută spaimă din viaţa mea.

— Ce s-a întâmplat?

Era în capul oaselor pe patul îngust, cu o pătură subţire în jurul taliei. Avea obrajii rozalii. Niciun semn vizibil de traumă. Nu ştiam dacă era de bine sau de rău.

Am luat-o de mână.

— Ce s-a întâmplat, Josie? De ce eşti aici?

Ea s-a uitat la pur, înainte să inspire adânc. Lumea s-a oprit în clipa aceea, pentru că întrebarea s-a format chiar dacă nu o puteam rosti cu voce tare.

A păţit ceva copilul?

Purul şi-a dres glasul.

— Păi… vă las. Dr. Morales va reveni cât de repede.

— Mulţumesc! a spus Josie.

Tipul a făcut un semn din cap spre mine, apoi s-a strecurat pe lângă pat şi pe uşă afară, închizând-o în urma lui.

— Iubito!

Mâna îmi tremura când i-am mângâiat obrazul, cu inima bubuind.

— Spune-mi ce se întâmplă, pentru că am mintea în toate direcţiile, şi niciuna bună.

— Seth! a zis ea şi m-a prins de antebraţ cu degete reci. Aţi găsit semizeul?

— Da! Nu e încă aici. Vorbim mai târziu despre asta! Nu despre asta vreau să ştiu acum!

Josie s-a încruntat.

— Dacă n-ai terminat, cum de eşti aici?

— Mi-a spus tatăl tău să vin.

Surprinsă, Josie a căscat ochii mari, iar mâna i-a alunecat.

I-am mângâiat maxilarul cu degetul mare. Inima încă îmi bubuia.

— Spune-mi ce s-a întâmplat!

Ochii ei albaştri i-au întâlnit pe ai mei.

— Nu ştii ce s-a întâmplat aici cât ai fost plecat?

Am pufnit scurt în râs.

— Nu ştiu nimic.

S-a uitat în altă parte.

— A avut loc un atac. Purii! Se pare că au surprins câţiva semipuri în cantină. Au ucis… au ucis nouă semipuri şi doi Gardieni puri, Seth. I-au înjunghiat sau au folosit elementele. Am reuşit să-i opresc pe câţiva.

— Te-ai luptat?

Mi s-a făcut rău. Era rănită? Copilul nostru era rănit?

— *Psychí mou*…

— Trebuia să fac ceva, Seth! M-am băgat. Nu puteam să fug şi să mă ascund.

Bineînţeles!

Josie era curajoasă, iar asta era primejdios, pentru că nici nu îşi dădea seama.

A înghiţit în sec, apoi a strâns din buze, iar senzaţia mea de nelinişte s-a triplat. Mi-a ars venele precum acidul. M-am aşezat pe marginea patului şi i-am luat din nou mâna.

— Mai e ceva? am întrebat.

Josie a încuviinţat şi a închis ochii.

— S-au dezlănţuit Furiile.

Am încremenit.

Era ultimul lucru pe care mă aşteptam să-l spună. Văzusem cu ochii mei de ce erau capabile Furiile când erau slobozite din morminte.

Distrugere absolută.

— Au apărut de nicăieri, şi crunte, mi-a explicat şi şi-a lăsat capul pe o pernă foarte plată. Nu a contat. Au sfâşiat oameni. Am fost prinşi afară, cu ele.

I-am dus mâna la pieptul meu.

— Cu cine erai?

Ochii ei frumoşi s-au deschis şi m-au privit.

— Cu o Santinelă. Nici măcar nu îi ştiu numele. El mă ştia, dar eu… Erau el, Alexander şi… I s-a frânt vocea: Şi Colin.

Atunci am ştiut.

Am ştiut fără ca ea să îmi explice. Se întâmplase ceva foarte rău. Am închis ochii şi i-am sărutat monturile degetelor.

— Furia l-a atacat pe Colin, iar eu am încercat s-o opresc, a şoptit ea. Am ucis-o, Seth. Am ucis-o. Am ucis o Furie.

— Josie, iubito, ai făcut ce a trebuit!

— Da, ştiu! Ochii i s-au umplut de lacrimi când a continuat: Dar a fost prea târziu. Furia îl prinsese pe Colin şi l-a ucis.

I-am dat drumul mâinii şi i-am cuprins faţa, lipindu-mi fruntea de a ei. Nu îmi plăcuse niciodată tipul. Nu din cauza a ceva anume, şi nici nu fusese reciproc. Îi fusese prieten bun lui Josie, şi nu voiam să mai piardă pe cineva, fiindcă deja pierduse multe.

— Îmi pare atât de rău! am spus şi i-am sărutat lacrima care-i curgea pe obraz. Atât de rău!

— Nu merita, Seth! Durerea pe care a simţit-o… Teama? Nu merita asta. I s-a poticnit respiraţia şi m-a apucat de tricou, adăugând: Niciunul n-a meritat.

— Ştiu!

I-am mângâiat maxilarul şi am sărutat-o pe celălalt obraz.

— N-ar fi trebuit să se întâmple, i-am zis.

Şi trebuia să fiu acolo. Nu am spus-o, fiindcă nu asta avea nevoie să audă, dar ori de câte ori avea mai mare nevoie de mine, nu eram prezent. Nu avea nevoie de mine mereu, dar eu voiam să o protejez. Voiam să o protejez de asemenea momente dure, de pericol.

Mai rău, nimic din toate astea nu explica de ce se afla în patul ăla.

O parte din mine nu voia să întrebe, fiindcă nu ştiam cum aş reacţiona, dar, după ce văzusem ce se petrecuse în Long Beach, ştiam cum să nu mă pierd cu firea.

Totuşi, dacă i se întâmpla ceva copilului, nu ştiu ce aş fi făcut. Fiecare acţiune are şi o reacţie, şi ştiam că a mea ar fi zguduit lumea. Nu mai simţisem niciodată teama dinăuntrul meu. Era brutală, mă consuma, şi m-am dat înapoi cât să-i văd faţa. Am încercat să mă pregătesc pentru ce mi-era groază să aud. Am inspirat scurt. Sub genele ei se formau alte lacrimi.

Aveam să fiu curajos. Să fiu acolo pentru ea, dacă erau veşti proaste. Să nu o abandonez, luând-o razna. Nu mai eram aşa.

— Vorbeşte cu mine! Te simţi bine? Copilul nostru este bine?

19

Seth

Mâna lui Josie mi-a tresărit pe tricou.

— Mă simt bine, a şoptit. Copilul e bine.

Nu o auzisem limpede.

Cu siguranţă, nu.

M-am cutremurat.

— Josie…

— Am fost doborâtă de un pur, a continuat ea, cu ochii la mine. N-am fost rănită, dar m-am simţit ciudat. N-am apucat să mă gândesc prea mult, căci au apărut Furiile.

— Purul ăla trăieşte încă?

— Asta nu ştiu.

Aveam să aflu eu.

— Ce s-a întâmplat?

— Povestea cu Furiile. Apoi, eram cu Marcus. Strânsese toţi purii care luaseră parte la atac şi erau conduşi la interogatoriu, când am simţit o durere bruscă în stomac.

Am inspirat mirosul mentolat din cabinet.

Rahat!

— La început, a dispărut. Apoi am simţit-o iar. Şi senzaţia ciudată de tragere. M-am speriat, dar Marcus… s-a descurcat grozav. M-a adus aici şi a

chemat medicul, chiar dacă sunt înnebuniţi, cu toate rănile.

Cred că eram un ticălos, dar mi se rupea de ceilalţi.

— Deci nu e nimic în neregulă cu copilul?

Un zâmbet a început să-i împingă buzele în sus.

— Doctorul nu crede asta. Crede că mi-am întins un muşchi. A râs răguşit când a continuat: Nu ştiam că o semizeiţă îşi poate întinde un muşchi, dar se pare că se poate. Am cam exagerat.

— Nu ai exagerat! i-am spus şi i-am strâns mâna cu o uşurare precaută. Dacă simţi că e ceva în neregulă, te duci la doctor. Cred că ai făcut ce trebuia.

Îmi doream să fie şi medicul aici.

— Eşti sigură că e totul bine cu copilul?

— Ea şi asistenta m-au consultat, mi-au luat sânge şi am făcut încă un test de sarcină. N-a venit niciun rezultat prost, iar sângele şi testul au ieşit pozitive. S-a foit pe pat, încă ţinându-mă de tricou, şi m-a întrebat: Nu mai vezi eterul copilului, nu?

— L-am văzut doar când puterile tale au fost descătuşate. Atât eterul tău, cât şi al copilului au pălit după câteva momente. Am inspirat scurt şi am întrebat: Şi chestia aia cu scanerul, pe care o pot face femeile când sunt gravide? Aparatul cu ultrasunete, parcă?

— De fapt, medicul revine cu el, şi cred că va fi vorba despre o ecografie pelviană, ca să confirme că există… ritm cardiac, a zis şi şi-a muşcat buzele. Ştii că nu e obstetrician, aşa că nu poate decât să se ocupe de elementele de bază, dar a fost foarte prinsă cu tot ce s-a întâmplat.

Staţi aşa. Ce-a spus?

— Ritm cardiac?

Când a încuviinţat, m-am bucurat că stăteam jos, pentru că nenorociţii mei de genunchi erau din nou ciudaţi. I-am dus mâna la buze, din nou, şi i-am sărutat fiecare mont.

Ea mă privea cu atenţie.

— Ar putea fi prea repede să auzim o bătaie a inimii, mi-a spus. Sunt abia în şase săptămâni. Din ce mi-a zis, se detectează la şase sau la şapte.

Am încuviinţat.

S-a auzit un ciocănit, iar în secunda următoare uşa s-a deschis pentru a dezvălui o pură de vârstă mijlocie, care împingea un cărucior. Dr. Morales a tresărit când m-a văzut stând pe pat şi a făcut ochii mari. S-a oprit, cu mâinile pe marginile căruciorului, şi n-a părut să vrea să mai avanseze.

— Bună! Josie mi-a dat drumul tricoului şi s-a aplecat pe după mine, lămurind: Seth tocmai a ajuns.

— Văd! Medicul a lăsat căruciorul şi a adăugat: Îmi pare rău! Când te văd, nu ştiu dacă ar trebui să-ţi strâng mâna sau să-ţi fac o plecăciune.

Am rânjit.

— Nu-mi plac plecăciunile.

Josie mi-a tras una peste spate, şi m-am gândit că dr. Morales va leşina.

— Nu trebuie să faceţi niciuna dintre cele două.

— Dar n-are niciun farmec.

Am rânjit către Josie, întinzând mâna.

— În fine, sunteţi aici să-mi spuneţi că e bine copilul meu, nu? Dacă avem noroc, îi putem auzi şi inima bătând astăzi?

Luându-mi mâna, dr. Morales şi-a dres glasul şi a trecut la treabă.

— Da! Aşa cum îi spuneam lui Josie, totul la această sarcină pare în regulă, dar să vedem dacă putem prinde şi ritmul cardiac astăzi.

— Bun! am murmurat. E foarte bine!

— Seth! a oftat Josie. Dă-i drumul mâinii, ca să-şi facă meseria!

— Desigur!

I-am dat drumul, făcându-i cu ochiul.

Medicul părea pe cale să leşine.

Josie mi-a tras un cot în coastă şi a şoptit:

— Poartă-te frumos! Ce fac restul? a întrebat apoi mai tare.

— Nu am pierdut pe nimeni, aşa că este o veste bună.

— Da, este.

O parte din tensiune a părut să o părăsească pe Josie, dar am văzut tristeţea din ochii ei, şi aş fi dat orice să i-o alung.

Dr. Morales a împins căruciorul de cealaltă parte a patului.

— Te simţi mai bine? a întrebat şi a început să butoneze.

— Da, în regulă.

— Atunci, e bine!

A apăsat câteva taste şi s-a întors, privind scaunul din colţ. L-am împins spre ea, iar ea s-a uitat la mine.

— Mulţumesc!

— Cu plăcere!

M-am ridicat, căci probabil medicul avea nevoie de spaţiu, dar nu m-am îndepărtat prea mult. Doar spre capul patului.

— Deci, ce se va întâmpla?

— Va fi o procedură neinvazivă. Folosesc această baghetă, a explicat ea, arătându-mi instrumentul, şi o rulez pe abdomenul lui Josie. Va transmite imaginea pe acest ecran.

— Ce tare!

Josie m-a privit.

I-am zâmbit larg.

A clătinat din cap.

— Dar s-ar putea să nu arate bătăile inimii, nu?

— În acest stadiu, depinde. Testul ar trebui să ne ajute să înţelegem când aţi conceput copilul, spre deosebire de ultima dată, chiar dacă e posibil să fie prea devreme pentru ritmul cardiac. În fine, aşa cum am discutat înainte, ar trebui să o vadă un obstetrician, a zis dr. Morales, privindu-mă. Nu e mare lucru când sarcina e incipientă, dar cu cât mai repede, cu atât mai bine. Am dat nişte telefoane, aşa cum am promis, şi cred că voi primi curând răspuns.

— Sper să fie curând. Foarte curând.

— Da, şi eu! Zâmbindu-i lui Josie, s-a întins după pătură şi a întrebat: Pot?

— Da, a încuviinţat Josie.

Medicul a tras pătura şi a ridicat tricoul lui Josie, expunându-i abdomenul inferior.

— Este rece. Te anunţ ca să ştii.

Cred că era foarte rece, pentru că Josie a tresărit când lichidul gelatinos i-a atins pielea. Luând bagheta, dr. Morales a mişcat-o circular pe burta ei.

Josie a ridicat privirea şi mi-a zâmbit scurt.

— Mă bucur că ai ajuns pentru asta.

— Da, şi eu, iubito!

Emoţiile mele erau învălmăşite. Un carusel, cap-coadă. Mă speriasem de moarte să o văd pe Josie în

patul acela, iar acum… poate că aveam să aud inima copilului meu bătând.

Era o zi ciudată.

— Ar trebui să văd un sac gestaţional, orice-ar fi, zicea medicul, când o imagine granulată a început să apară pe ecranul aparatului. Veşti bune! Pot spune că, fără îndoială, sarcina este viabilă.

— Da?

Josie a expirat puternic.

— Da… şi uite! A zâmbit şi s-a răsucit, arătând spre nişte mogâldeţe negre şi gri: Aici este sacul, şi vedeţi licărirea de acolo?

Am mijit ochii. Da, ceva era. Dar n-aveam idee ce.

— Da, o văd!

— Şi eu! a zis Josie.

— Aceea este bătaia inimii copilului.

„Bătaia inimii copilului”.

Cred că mi se mişcase podeaua sub picioare. Toată camera se clătina, dar, pe zei, iată! Bătaia inimii… copilului nostru. Sincer, n-aveam idee ce era pe ecran, cu excepţia licăririi, dar imaginea acelui punct mi se întipărea pe creier.

— Serios? a şoptit Josie, găsindu-mi mâna fără să îşi ia ochii de la ecran.

M-a strâns tare.

— Da! a încuviinţat dr. Morales şi a mişcat cursorul. Să văd dacă pot măsura! A trecut ceva

vreme de când am făcut-o ultima dată, dar… cred că eşti cam în şase săptămâni, plus, minus cinci zile.

Josie şi-a muşcat buza, privind ecranul.

— Aşa am calculat şi noi.

— Aţi calculat bine.

Dr. Morales a mişcat bagheta, iar imaginea s-a întors. Nişte litere verzi au apărut pe ecran.

— Ritmul cardiac este de 121 de bătăi pe minut. Este o bătaie a inimii puternică.

Pieptul lui Josie s-a înălţat când a inspirat adânc, iar privirea ei s-a mutat la mine.

— E copilul nostru.

— Da!

Aveam vocea îngroşată.

— Da, este!

Am clipit, căci mi se cam împânzise vederea, pe moment.

Josie mi-a luat mâna şi a închis ochii. M-am aplecat şi i-am dat părul la o parte de pe obraz. Am sărutat-o şi mi-am lipit fruntea de a ei. Dr. Morales zicea ceva despre imprimarea pozei şi repeta că ar trebui să aibă veşti de la obstetrician curând, dar privirea mea era captivă într-a lui Josie. Nimeni nu mai era în cameră, cu noi, iar tot ce se întâmplase în afara ei nu mai conta.

Emoţia mi-a umplut pieptul până ce a devenit aproape dureroasă, şi i-am şoptit:

— Băiat sau fată?

Josie a râs, gâdilindu-mi buzele care o sărutau. Şi-a aruncat braţul în jurul gâtului meu şi şi-a îngropat faţa în scobitura umărului. M-am aşezat pe marginea patului, strângând-o în braţe.

Nu i-am dat drumul mâinii.

Nici ea mie.

20

Josie

Era incredibil cum, într-o singură zi, puteam să trec de la teamă la ură şi la pierdere cumplită, iar de aici la a fi martora unui lucru atât de minunat precum bătăile inimii copilului meu. Nu îmi venea să cred!

Să văd inima copilului bătând nu mi-a vindecat suferinţa după moartea lui Colin, dar a fost un moment de care aveam nevoie pentru a-mi aminti că existau încă miracole.

Că încă mai era viaţă în toate.

Stând pe pat, după ce abia făcusem duş, înfăşurată într-un halat moale şi pufos, în timp ce Seth mersese să vadă cum erau Cora şi Gable, m-am agăţat de asta. Exista încă frumuseţe pe lume.

Copilul meu era în regulă. Mai mult decât în regulă, potrivit dr. Morales. Inimioara sa bătea foarte tare.

Dându-mi părul ud de pe faţă, am ridicat privirea spre tavan. Nu voiam să închid ochii, pentru că, deşi mă agăţam de senzaţia plăcută, imaginea Furiei care-şi vâra ghearele în pieptul lui Colin mă aştepta. Ştiam că, dacă le permiteam gândurilor să rătăcească, voi auzi zgomotul oaselor frânte ale acelei semipure, când se izbise de zid.

Şi, dacă nu eram atentă, ştiam că mă voi gândi la tata.

La cum îl chemasem după-amiaza asta şi nu răspunsese. La cum nu venise să mă ajute când se dezlănţuiseră Furiile. La faptul că probabil mă supraveghease, fiindcă-l adusese pe Seth.

Dar nu apăruse în faţa mea.

Uşa s-a deschis înainte să permit gândurilor să o ia razna, şi, într-o clipă, Seth intra în dormitor. Privirea sa m-a găsit imediat în camera slab luminată.

— Cum sunt? am întrebat.

— Sunt bine, a spus, apoi s-a apropiat de mine, s-a aplecat şi m-a sărutat pe tâmplă. Ştiu că trebuie să rămână în camere pentru restul serii.

Asta era bine.

— Au mâncare? Să…

— Au, iubito, m-a liniştit şi a început să-şi desfacă pumnalele din jurul taliei, cele ascunse sub tricou. Au tot ce au nevoie acum.

Cu excepţia lui Colin. Fusese tare bun cu ei!

Am început să mă joc cu cordonul halatului.

— Cred că vreau să fiu acolo, cu ei.

Am dat să mă ridic de pe pat, dar Seth s-a întors, iar privirea lui m-a oprit.

— Trebuie să fii acolo unde eşti.

— Mă simt bine, Seth. Nu e nimic în neregulă cu mine, doar un muşchi întins.

— Ştiu că eşti bine, dar astăzi a fost o zi de rahat pentru tine. Seth a pus cele două pumnale de titaniu pe dulap, apoi a adăugat: Nu-ţi strică să o iei mai încet câteva minute.

Cred că avea dreptate, dar simţeam că o luam deja încet jumătate din timp. Cu umerii lăsaţi, am oftat.

— Spune-mi despre semizeul ăla!

Seth a pus un pistol pe dulap, lângă pumnale.

— Aşa cum ne-am aşteptat, este fiul lui Ares.

— Mă aşteptam, dar speram să nu fie cazul. L-am privit sprijinindu-se de dulap, în timp ce-şi arunca ghetele, apoi am adăugat: Cum e?

— În afară de faptul c-a făcut un bar plin de oameni să se azvârle reciproc ca la un meci de

wrestling şi apoi s-a dat cocoş? Aplecându-se uşor, Seth şi-a scos şosetele şi a adăugat: Pare OK.

— Simt că urmează un „dar”.

Un colţ al buzelor sale s-a ridicat.

— Ştie cine a fost tatăl lui. L-a întâlnit pe Ares de câteva ori.

— Uau! am exclamat şi am făcut ochii mari, apoi mi-am tras marginile halatului peste genunchi, şi genunchii la piept. Cred că e de rău, nu?

— Chiar nu ştiu.

Seth şi-a scos banda de piele din păr. Şuviţele aurii i-au alunecat în faţă şi i s-au oprit pe obraji, când s-a aplecat.

— Mă ştia – adică ştia cine am fost eu şi Alex. E posibil ca Ares să-i fi spus foarte multe lucruri. O nebunie. Cred că va fi un pariu. Dar nu le putem permite Titanilor să pună laba pe el. Nu cu abilităţile lui.

Muşcându-mi buza, am dat din cap.

— Ai zis… că a apărut Apollo?

Seth a ridicat privirea, trăgând de curea.

— Da! De nicăieri. Mi-a zis să merg la tine. Asta am făcut.

Am deschis gura, am închis-o şi am mai încercat o dată.

— Crezi că a rămas cu ei?

— Aşa sper, pentru că nu mă întorc prea curând acolo, să-i iau. Şi-a lăsat cureaua pe dulap, adăugând: Cred că poate să-i aducă înapoi şi Apollo.

— Şi dacă nu?

— E problema lor.

— Seth!

Mi-a aruncat un zâmbet scurt, care s-a pierdut când şi-a apucat gulerul tricoului, pe care şi l-a scos peste cap.

— Dacă n-am veşti de la ei în câteva ore, mă întorc să văd. Dar mă îndoiesc că Apollo îi va lăsa acolo.

M-am uitat la corpul lui expus, când Seth şi-a aruncat tricoul într-o parte. A aterizat pe podea, lângă pat. Smulgându-mi privirea de la el, m-am uitat la spaţiul în care dispăruse tricoul.

— M-am dus azi la bibliotecă, după ce-aţi plecat voi. Nu doar că nu am găsit-o pe Medusa, dar uşile prin care am trecut împreună cu ea au dispărut.

— Poftim?

— Au dispărut. De parcă n-ar fi fost acolo. Când am întrebat-o pe bibliotecară despre Medusa, mi-a spus că acolo nu lucrează nimeni care să arate ca ea. Mi-am înconjurat genunchii cu braţele şi am continuat: Când am ajuns înapoi aici, am... pfff, mă simt aiurea, dar l-am invocat pe Apollo. I-am cerut ajutorul. Cum putem să îngropăm noi Titanii, dacă nu

avem nici măcar şase semizei rămaşi să-şi descătuşeze abilităţile în mod natural? Ce să facem? Aşa că l-am chemat, iar el n-a răspuns.

Nu l-am auzit pe Seth mişcându-se, dar era brusc lângă mine, pe pat. Degetele i s-au încovoiat sub bărbia mea, ghidându-mi privirea spre a lui.

— Iubito…

— Nu mă aşteptam să răspundă. M-am gândit că nici nu-i va păsa. Dar, de fapt, îi pasă. Ştia că mi s-a întâmplat ceva. S-a dus la tine, în loc să vină la mine. De ce?

Pe chipul lui Seth se citea durerea.

— Nu ştiu! Aş vrea să ştiu.

Închizând ochii, m-am aplecat în faţă, aproape înfigându-mi nasul în umărul lui. Aveam cuvinte grele în piept, şi nu voiam să le dau glas, dar mi-au alunecat pe gât şi afară.

— Îl urăsc.

—*Psychí mou*!

— Ştiu că nu ar trebui. Ştiu că asta mă face o persoană rea, dar îl urăsc.

— Nu te face o persoană rea.

M-a luat în braţe, m-a tras spre el şi totodată m-a ridicat. Am ajuns în poala lui, cu faţa încă lipită de umărul lui şi cu halatul alunecându-mi pe umăr.

— Te face muritoare, a zis el.

— Dar nu sunt.

Buzele lui mi-au atins uşor centimetrul de piele goală de pe umăr.

— Ştii ce vreau să zic.

— Da, ştiu, am spus şi mi-am întors capul, sprijinindu-mi obrazul pe umărul lui. Nu mi-a salvat bunicii. Au murit. M-a minţit despre mama. A murit şi ea. Nici măcar nu ştiu dacă Erin este sau nu bine. Ar putea minţi şi despre ea. Ai zis că Zeus ştie că sunt gravidă. Asta înseamnă că şi Apollo ştie. Chiar nu îi pasă?

Mâna lui Seth mi s-a încâlcit în părul ud.

— Îi pasă. Nu zic asta pentru că încerc să te fac să te simţi mai bine. Dar chiar cred că-i pasă. Doar că o arată într-un mod de-a dreptul stupid.

În ochi îmi ardeau lacrimi.

— Nu îl urăsc, am şoptit.

Braţul lui mi s-a încordat în jurul taliei.

— Da, ştiu!

Am înghiţit în sec.

— Îmbrăţişează-mă! mi-a şoptit Seth.

Am încercat vag să mă lipesc de el.

Seth a chicotit.

— Îmbrăţişează-mă, Josie!

Scoţând un oftat absurd de adânc, mi-am dat drumul halatului şi mi-am eliberat mâinile. Le-am aruncat în jurul lui Seth.

— Bravo!

L-am îmbrăţişat strâns, iar genunchii mi-au alunecat de o parte şi de alta a coapselor lui.

— Ce facem, Seth?

— Este o întrebare grea, a zis, scoţându-mi şuviţe de păr de sub halat.

Da, era, însă m-am gândit să încep cu ce era evident.

— Ce vom face cu Titanii? Îl avem pe fiul lui Ares. Grozav!

Dar nu avem suficient să descătuşăm abilităţi. Planul nu e bun.

Seth s-a tras uşor în spate, ca să mă sărute pe obraz.

— Planul a fost de rahat de la început.

Asta m-a făcut să râd.

— Aşa e!

— Ne dăm noi seama!

Mi-am luat mâinile de pe umerii lui şi i le-am pus pe piept.

Avea pielea caldă sub palmele mele.

— Tot spunem asta, dar nu ajungem nicăieri.

— Este cam greu să contrazici logica asta.

Am zâmbit, dar mi-a pierit zâmbetul. Ridicând mâna, i-am urmărit cu degetul conturul maxilarului. Ochii lui s-au închis, iar genele dese i-au mângâiat pielea netedă de sub ochi.

— Tot spunem pentru că trebuie, a zis el. N-avem de ales.

Seth avea dreptate.

Trebuia să ne dăm seama de atât de multe, încât nu prea aveam timp să mă concentrez la durere şi teamă, şi orice altceva, dar ce spusese Seth când intrase?

Că era cazul să o iau încet?

Nu aveam timp, să fiu sinceră. Toate secundele în care nu dormeam trebuiau să fie folosite pentru găsirea unei căi de a îngropa Titanii şi de a-i opri pe purii care îi atacau pe semipuri.

O durere cruntă mi-a străbătut pieptul, atât de reală, că mi-a luat aerul. Imaginea lui Colin a început să se formeze, cu chipul ca de ceară şi ochii nefocalizaţi…

M-am oprit şi m-am concentrat iar la Seth. Se uita la mine intens, ca de obicei, făcându-mă să simt că îmi putea citi gândurile.

Nu voiam să chibzuiesc la sau să simt suferinţa care mă aştepta, ori teama de necunoscutul care ne aştepta pe amândoi.

Nu acum.

Privirea mea i-a cuprins chipul. Mi-am întipărit în memorie unghiurile şi curbele sale, nu doar cu ochii. I-am urmărit conturul obrazului cu vârfurile degetelor şi sprâncenele cu degetele mari. De acolo,

mi-am coborât un deget spre buza lui de sus şi spre cea de jos, mai plină.

— Îmi place, a zis el, cu o voce aspră, şi şi-a dat capul pe spate, cu ochii închişi. E bine.

Îmi dădeam seama că îi plăcea mult, pentru că se întărise sub curbura fundului meu.

Aveam senzaţia că şi dacă mă uitam într-un anume fel la el, *îi plăcea*, şi adoram asta. Poate că eram o aiurită stângace 90% din timp, dar Seth mă făcea *mereu* să mă simt frumoasă, dorită şi preţuită.

Mângâindu-i gâtul cu degetele, l-am sărutat uşor pe gură. Seth a scos un zgomot scurt, ca un murmur. Mi-am coborât degetele, uluită de felul în care-mi răspundeau muşchii abdomenului său. Palmele mele s-au oprit pe cordonul halatului. Buzele lui Seth s-au despărţit într-o inspiraţie uşoară, iar eu am profitat, vârându-mi limba în gura lui, în timp ce desfăceam cordonul. Halatul s-a deschis şi, cu o mişcare din umeri, l-am făcut să-mi alunece până la coate. M-am grăbit să îi deschei pantalonii.

Seth a gemut în sărutul nostru şi m-a apucat de braţe, trăgându-mi mâinile spre el. A deschis ochii şi a întrerupt sărutul. Ochii lui erau nişte lacuri de ambră.

— Iubito, a murmurat el, cu privirea plutind deasupra sânilor mei goi. Ce faci?

— Ce pare că fac?

— Cred că am o idee, dar nu ar trebui s-o facem acum.

— De ce nu?

Mi-am apăsat gura de a lui, iar el mi-a primit sărutul.

— Trebuie să-ţi amintesc că te-ai accidentat? Dr. Morales a zis…

— Am o întindere, Seth. Zâmbind, m-am balansat în poala lui, răsplătită de un alt geamăt profund, şi am adăugat: Şi putem face totul încet.

— Josie, ştii că te vreau. Întotdeauna. Dar când a venit Apollo la mine, în seara asta, m-am gândit… la ce era mai rău.

Am închis ochii.

— Secundele de care am avut nevoie ca să ajung înapoi aici au fost cele mai rele. M-am temut că nu vom mai avea asemenea momente, a continuat el, oprindu-se ca să geamă când m-am mişcat. Au fost doar câteva secunde, Josie, dar mi s-au părut o veşnicie.

— Seth! am şoptit, în ciuda nodului din gât. Hai să facem secundele acelea să fie ale noastre.

A vrut să răspundă, însă i-am redus temerile la tăcere, şi ne-am sărutat de parcă era ultima dată când ne bucuram de acest lux.

— Nu vreau să mă gândesc la nimic, acum, i-am zis, muşcându-i pielea delicată a gâtului. Vreau să ne

simţim bine, cât putem. Te vreau doar pe tine, Seth! Vreau clipele astea!

Seth s-a cutremurat.

— Cum aş putea să te refuz?

— Nu poţi! am zis şi m-am întins iar după capsa pantalonilor. Pentru că mă iubeşti.

— Asta da!

Mâna lui mi-a cuprins ceafa, iar cealaltă, talia, pe sub halat.

— Te iubesc atât de mult, că uneori mă omoară! a zis.

M-am înfiorat şi aproape că am uitat ce făceam, dar am reuşit să îi deschei capsa şi să-i trag fermoarul. Braţul lui s-a încordat în jurul meu, când s-a ridicat cât să-i trag pantalonii în jos, până la coapse. Tot trupul i s-a cutremurat când l-am luat în mână.

— Josie! mi-a gemut el numele.

M-am ridicat. Respiraţia lui îmi dezmierda gâtul, în timp ce l-am condus unde-l voiam. Cealaltă mână a lui Seth şi-a găsit drum printre reverele halatului şi mi s-a încordat pe şold, în timp ce alunecam deasupra lui, centimetru cu centimetru. Am ajuns la jumătate şi am luat-o de la capăt. Trebuia.

— Pe toţi zeii, mă ucizi!

M-am uitat la el.

— Fac… fac bine ce fac?

— Nu există să faci asta rău.

— Serios?

Buzele lui le-au atins pe ale mele.

— Păi, dacă m-ai muşca, şi n-ar fi în joacă…

— Seth! am râs.

— Nu, iubito. Nu poţi greşi cu nimic.

Am rânjit, dar mi-a alunecat rânjetul de pe faţă când am icnit la apăsare, la plinătate, şi m-am relaxat, alunecând şi restul distanţei.

Seth s-a înfiorat în jurul meu, iar mâinile i s-au închis şi i s-au deschis pe şoldurile mele. Pentru o clipă, nu m-am putut mişca. Îmi curgea căldură lichidă prin vene.

Apoi, a trebuit să mă mişc.

Nu eram tocmai pricepută şi nici nu prea luam astfel iniţiativa, dar am trecut dincolo de nesiguranţă şi m-am bazat pe instinct şi pe ce dorea corpul meu să fac.

Şi ştia precis ce voia.

Pe el.

Mereu pe el.

M-am înălţat şi am coborât iar, icnind la mişcarea delicioasă, cu pieptul strivit de al lui. Degetele mele i-au trecut prin păr, iar frunţile ni s-au lipit.

— Eşti minunată! a şoptit el, în spaţiul dintre gurile noastre. De fiecare dată, Josie.

Am luat-o încet.

Nu ne-am grăbit.

Şi Seth… *pe toţi zeii*, Seth m-a ţinut, în timp ce mă mişcăm deasupra lui, ridicându-mi şi rotindu-mi şoldurile, luând-o încet şi primindu-l adânc în mine. Cumva, totul a devenit mai intens, mai aprins, şi cel mai dulce foc şi-a ars drum prin mine. Când mi-am pierdut uzul raţiunii, m-am spart în mii de bucăţi. Fiecare parte a corpului meu a trăit eliberarea. Chiar şi o parte a sufletului meu şi-a regăsit pacea.

Cândva, mai târziu, Seth era pe spate şi nu-mi amintesc cum îşi scosese pantalonii, dar erau într-o grămadă, la picioarele patului. Halatul meu era încă strâns în jurul coatelor, dar mi-era prea lene să îl dezbrac.

Eram întinsă deasupra lui, trasându-i cerculeţe pe braţ, iar gândurile au început să-mi rătăcească. Nici măcar n-am încercat să le opresc, nici când am început să mă gândesc la Titani.

Singurul lucru bun era că nu toţi Titanii fuseseră dezlănţuiţi. Aveam parte de Tethys, de Oceanus şi de Cronos. Trei. Aveam şi o groază de umbre, dar când Olimpienii se luptaseră înainte cu Titanii îi înfruntaseră pe toţi.

Cum îi învinseseră?

Ştiam ce citisem în *Mituri şi legende* şi ce mi se spusese. Că fusese nevoie de toţi să îi doboare, dar…

Am încercat să-mi amintesc legendele citite cu multă vreme în urmă, înainte să fi ştiut că zeii există.

Nu-mi aminteam detaliile, dar ceva nu ieşea la socoteală. Era ca un cuvânt pe vârful limbii.

— Seth?

— Da?

— Cum i-au înfrânt Olimpienii pe Titani?

— Asta da întrebare din senin!

— Da, aşa e!

— S-au luptat cu toţii cu Titanii şi au reuşit să îi îngroape, a zis Seth, cu degetele pe coapsa mea.

— Simt că am citit sau am auzit altceva. Cu mult înainte… să înceapă totul.

— Probabil. Multe legende pe care le cunosc muritorii se bazează pe adevăr, dar au fost exagerate în timp, a zis el şi a căscat. Am uitat să-ţi zic, dar fiul lui Ares, Erik, a început să aibă abilităţi cam când au fost descătuşate ale tale.

— Serios? Ce ciudat!

Era, pentru că Apollo nu pomenise despre asta. Spusese că ar fi nevoie de şase semizei şi că ar trebui să fie împreună, aşa că de ce abilităţile mele îi afectau pe alţi semizei?

Erik nu avea parte de un târg corect. Prezenţa lui genera violenţă, dar…

— Tocmai mi-a venit o idee.

Mâna lui Seth mi s-a oprit pe coapsă.

— Implică să facem ce tocmai am făcut? Dacă da, mai am nevoie de câteva momente să-mi revin.

— Nu!

Sprijinindu-mă de pieptul lui, i-am ignorat geamătul şi m-am ridicat. Eram entuziasmată şi vibram, pe măsură ce ideea creştea.

— N-are legătură cu semizeul. Nu tocmai, ci mai degrabă cu ce se întâmplă aici.

Mi-a aruncat o privire leneşă, pe sub gene.

— Bine…

Am inspirat adânc.

— Fiul lui Ares influenţează comportamentul oamenilor şi îi face să fie violenţi, asta se întâmplă, nu? Dacă ceva de genul ăsta îi influenţează pe puri şi îi face să se poarte aşa?

21

Seth

Josie a scos volumul imens de *Mituri şi legende* de sub pat şi l-a trântit lângă mine.

— Cum a ajuns cartea asta sub pat? am întrebat, privind-o pe Josie.

Ea îşi prinsese halatul, dar numai legând cordonul, aşa că se tot desfăcea în moduri interesante, care mă distrăgeau.

— Nu ştiu! S-a târât pe pat, aşezându-se cu picioarele încrucişate lângă mine, adăugând: A căzut din pat într-o zi şi mi-a fost lene să o ridic.

Am rânjit.

— Ce? E foarte grea! a zis ea şi a început să o răsfoiască.

Aş fi putut să-i spun că avea la dispoziţie elementul aer, dar m-am gândit că s-ar putea să-mi iau una peste ceafă dacă o făceam.

M-am sprijinit de capătul patului.

— Ce cauţi?

— Asta! a zis şi mi-a trântit cartea pe burtă.

Icnind, am luat-o, înainte să-mi alunece pe o parte foarte sensibilă. M-am încruntat când am văzut că era deschisă la nişte paragrafe despre Ares.

— Josie! am zis şi am privit-o. Fiul lui Ares n-a fost niciodată în campus.

— Da, ştiu, dar nu e singurul lui fiu. Când Deacon mi-a povestit despre Alex şi Aiden şi despre… tine, mi-a zis ce a păţit Alex când s-a luptat prima dată cu Ares. Că a fost, să zic aşa, infectată de doi dintre fiii lui.

Aplecându-se, a citit pagina şi apoi mi-a arătat secţiunea despre copiii lui Ares.

— Phobos şi Deimos, nu?

Încordarea mi-a cuprins umerii când m-am uitat cu atenţie la numele lor.

— Ar putea trece o mie de ani şi tot nu-i voi uita pe ticăloşi.

O aranjaseră pe Alex, hrănindu-se cu fricile ei şi amplificându-i-le. Mai rău, o făcuseră să creadă că era însărcinată. Fusese… la naiba, fusese oribil! O încercare grea pentru Alex şi Aiden.

— Apollo a scăpat-o, nu? S-a uitat la Alex şi-a ştiut că era infectată.

— Da! Artemis a văzut ceva în Alex, dar Apollo i-a identificat.

— Crezi că e posibil ca ei să fie aici, infectând pe cineva şi influenţându-i pe alţii?

Clătinând din cap, m-am uitat la pagini. Ares avea o groază de copii, la fel ca majoritatea zeilor. Când trăieşti atât, acumulezi!

— Se poate, dar au infectat-o doar pe Alex. Nu zic că n-ar putea avea un impact mai mare, dacă ar vrea.

— Dar nu e imposibil, nu?

Ochii lui Josie sclipeau de entuziasm.

— Ar putea fi vorba despre oricare copil. Phobos induce frică. Deimos, teroare, deşi cred că sunt acelaşi lucru, dar în fine. Mai e şi Enyo, sau cum i s-o fi pronunţând numele. A fost sora şi iubita lui, deci *câh*, dar aduce discordie. Discordie, Seth!

Voiam să cred că Josie chiar descoperise ceva. Că tot ce aveam de făcut era să găsim această persoană sau entitate, şi totul avea să se rezolve ca prin farmec.

Dar rareori funcţiona aşa.

Mi-a luat cartea de pe burtă şi a ţinut-o în poală, cu degetele încleştate pe marginile ei.

— Dacă am putea determina un zeu să vină aici şi să cheme ştiu eu ce, am putea împiedica tot ce se petrece aici şi toate aceste morţi. Moartea lui Colin n-ar fi în zadar.

La naiba!

Mi-am dat seama atunci de ce îi sclipeau ochii şi de ce era atât de disperată să creadă că primise răspunsul pentru a repara situaţia. Voia răzbunare pentru moartea lui Colin. Îşi dorea ca moartea lui să nu fi fost în van.

Şi voia să fie ea cea care-i făcea dreptate.

Înţelegeam.

Chiar înţelegeam.

Trăgându-i cartea din poală, am închis-o şi am pus-o deoparte. M-am apropiat de ea, aplecându-mă şi sprijinindu-mă într-o mână.

— De ce ai făcut asta? m-a întrebat.

Am privit-o în ochi.

— Ştiu că vrei să găseşti oamenii, persoana sau zeul care se fac vinovaţi de moartea lui Colin. Înţeleg perfect!

Mi-am strecurat mâna prin părul ei şi i-am cuprins ceafa.

— Vreau şi eu să îi găsesc!

Josie s-a încordat.

— Ţie nici măcar nu îţi plăcea Colin!

Aşa era.

— Dar tot vreau să găsesc vinovatul. Doar că nu cred că în cartea aceea este răspunsul, iubito!

Umerii i-au căzut şi a privit în altă parte. Detestam să văd tristeţea care-i cuprindea expresia.

— De ce nu poate fi unul dintre ei? a zis după câteva momente.

— Ar putea, dar… Josie, istoria violenţelor şi a urii îndreptate împotriva semipurilor este lungă. Sunt secole de bigotism şi discriminare. O parte a fost alimentată de zei, iar altă parte există pentru că mulţi puri sunt nişte ticăloşi notorii. Nu îi face nimeni să fie aşa. Aşa aleg să fie.

Josie a clătinat încet din cap.

— Cum poate alege cineva să fie atât de plin de ură, încât să ucidă oameni?

— Nu ştiu, am zis şi am sărutat-o pe obraz. Adică, probabil ştiu ceva.

— Poftim?

Josie s-a retras, căutându-mi privirea.

— Ce vrei să spui?

Am ridicat din umeri.

— Când eram cu Ares am făcut lucruri oribile. Am ucis oameni. Pot da vina pe el, dar nu mă controla. Am fost convins să cred lucruri şi să mă port ca atare.

Unii dintre puri au fost convinşi la rândul lor să creadă lucruri. Pot fi învăţaţi diferit. Am fost şi eu, dar învăţarea şi schimbarea ne şterg crimele?

Josie a deschis gura, dar ştiam deja ce vrea să spună.

— Ştiu că, în cazul meu, crezi că da, am spus. Dar mai ştiu şi că am un drum extrem de lung în faţa mea, când vine vorba despre revanşa pentru tot ce am făcut.

Nu a zis nimic, ci s-a apropiat de mine. Mi-a prins obrajii în palmă şi m-a sărutat. Atingerea moale a buzelor ei a dus la una mai profundă, care a dus, mai departe, la ceva mai mult.

Câteva ore mai târziu, stăteam întins lângă ea, în timp ce dormea. Aveam mintea prea turată ca să închid un ochi, aşa că eram treaz când a bătut cineva la uşă.

Mi-am tras un braţ de sub ea şi nu m-a surprins că tot ce-a făcut a fost să se aşeze mai bine, foindu-şi şoldurile într-un fel care făcea foarte dificilă ridicarea din pat.

Dar am reuşit.

Fiindcă mă purtam ca un adult.

Găsindu-mi pantalonii pe jos, mi i-am tras pe mine şi apoi am ieşit în camera de zi. Am deschis uşa şi am dat de Aiden.

— Se pare că v-aţi întors.

— Evident, a zis, când am ieşit pe hol, închizând uşa după minte. Totul OK cu Josie?

— Este bine, i-am spus şi mi-am trecut o mână prin păr, dându-mi-l la o parte de pe faţă. S-a întâmplat ceva aici.

I-am povestit lui Aiden despre ce se petrecuse cu purii şi ce păţise Colin.

— Din fericire, Josie este bine. A fost doar o întindere.

— La naiba! a exclamat Aiden şi şi-a plecat capul, cu mâinile în şolduri. Colin părea un tip de treabă.

Am scos un sunet care exprima acordul.

— Rahatul cu purii e ultimul lucru de care aveam nevoie.

— Fără îndoială. Deci v-a adus Apollo înapoi?

Aiden a încuviinţat.

— Da, a reuşit să îl *convingă* pe Erik că ar fi o alegere înţeleaptă să vină cu noi.

M-am sprijinit de perete şi mi-am încrucişat braţele la piept.

— Nu ştiu ce părere am despre faptul că-i aici. Ştiu că nu-l putem lăsa în lume, nu câtă vreme Titanii îl pot găsi, dar nici nu-mi place ideea că bântuie prin zonă. Avem suficiente probleme şi fără un semizeu care s-ar putea să fie supărat fiindcă-i aici.

— Aşa este. E la etajul al doilea acum, sub ochii lui Luke. L-am cazat aproape de el şi de Deacon. Alex s-a

dus să vadă dacă Marcus e încă treaz, dar cred că, ţinând cont de tot ce s-a întâmplat, va lipsi o vreme.

— Probabil.

— Nu doar de asta sunt aici.

Mă sprijineam mai departe de perete, însă m-am încordat.

— Apollo vrea să te vadă.

Am strâns din dinţi şi a trecut o clipă înainte să am încredere să răspund.

— Serios?

— Mda!

— Nu e aici. Nu îl simt.

— Cred că se va întoarce. A zis că vă vedeţi în camera mea.

Începeau să mă doară măselele.

— Mi se pare foarte ciudat. N-a avut niciodată probleme cu apariţia bruscă oriunde mă aflam, indiferent ce făceam. De obicei, e mare amator de asemenea senzaţii.

— Da, şi mie mi se pare ciudat.

Am clătinat din cap. Nenorocitul o evita pe Josie. M-am desprins de perete.

— Să mergem!

— O să fie amuzant! a oftat Aiden.

Ah, da, sigur, numai lapte şi miere. După ce am străbătut holul, Aiden a deschis uşa. Când am păşit în cameră, o fisură de energie mi s-a rostogolit pe

spinare. Glifele au apărut la suprafaţă, rotindu-mi-se pe piele.

Apollo a apărut în faţa mea, în mijlocul unor lumini pâlpâitoare, în toată splendoarea-i aurie. Când a deveni vizibil, i-am tras un pumn în mutră.

— Pe toţi zeii!

Aiden s-a dat înapoi şi într-o parte, când capul lui Apollo a revenit.

Zeul şi-a întors capul spre mine, cu ochii albi mijiţi.

— Chiar era necesar?

— Nu tocmai, dar m-a făcut să mă simt foarte bine.

— Văd că unele lucruri nu se schimbă.

— Ce să-ţi povestesc, boule?!

M-am apropiat până ce-am dat nas în nas.

— Văd că încă te joci de-a tatăl absent.

Nările zeului soarelui au fremătat.

— Aiden, cred că ai treabă!

— Da, şi eu cred la fel, a zis Aiden, îndreptându-se spre uşă. Mă duc să văd dacă Alex e cu Marcus.

Nu mi-am dat seama ce se întâmpla. Am auzit doar uşa închizându-se în urma lui.

— Nu vrei să fie Aiden de faţă cât vorbim despre cum *fiica ta* te cheamă iar şi iar, şi tu nu răspunzi?

— Sunt aici *din cauza* fiicei mele, a mârâit Apollo, făcând un pas înapoi. Ţi-am mai zis, băiete! Nici

măcar nu poţi să înţelegi ce aş face pentru ea sau ce am făcut…

— Nu îmi pasă nici cât negru sub unghie ce crezi c-ai făcut sau că faci pentru ea.

Furia a început să clocotească în mine precum lava.

— Ştii că este gravidă. Ştii că are nevoie de tine în viaţa ei. Ultima parte a fost extrem de greu de rostit, dar trebuia: Şi tu nu eşti prezent.

Apollo s-a întors cu spatele la mine şi, fără să spună un cuvânt, s-a îndreptat spre canapea şi s-a aşezat. Au trecut câteva minute în care s-a uitat drept înainte, parcă privind ceva ce doar el putea vedea.

— Copilul este bine?

Am strâns pumnii şi m-am rugat pentru răbdarea pe care nu o aveam.

— Copilul este bine.

A închis ochii.

— I-am simţit… panica, mai devreme. Ştiam că are legătură cu copilul. De aceea te-am căutat.

— Super! Mă bucur că ai făcut-o, căci aşa i-am putut fi aproape, dar nu explică de ce nu eşti şi tu alături de ea.

Deschizând ochii, m-a privit. Erau obişnuiţi, cu aceeaşi nuanţă de albastru vibrant ca a lui Josie.

— Nu înţelegi!

— Rahat! Chiar deloc. Furiile s-au dezlănţuit, Apollo. Ar fi putut s-o rănească. S-o ucidă. Şi-a văzut un prieten murind. Aşa că, da, chiar nu înţeleg de ce nu ai intervenit.

— Nu e atât de uşor cum crezi. Ştiu că m-a chemat de dimineaţă. Voia să ştie cum pot fi descătuşate abilităţile semizeilor.

— Ai un răspuns? Unul pe care nu i l-ai putut da ei, direct?

— Da! Ţi-l dau ţie.

Privirea glacială a lui Apollo a întâlnit-o pe a mea.

— Abilităţile semizeilor nu pot fi descătuşate acum. Nu se pot lupta cu Titanii.

22

Seth

O mare parte din mine era convinsă că nu-l auzisem bine pe Apollo. Trebuia să repete.

— Poftim?

— Abilităţile semizeilor nu pot fi descătuşate. Era necesar să fie şase ca să se întâmple natural. Acum, aşa cum probabil ai ghicit, unele dintre abilităţile lor au început să prindă contur când Josie a devenit semizeiţă, dar pentru ca ei să poată controla

elementele sau *akasha* ar fi necesar să se dezlege complet, iar asta nu se va întâmpla.

M-am uitat la el cam un minut, înainte să-mi găsesc cu greu cuvintele.

— De ce nu? Trebuie să fie… Stai aşa! am râs scurt şi amar. Să-mi bag o furculiţă ruginită în…

Apollo a ridicat din sprâncene.

— Aş fi trăit foarte bine şi fără imaginea pe care tocmai mi-ai oferit-o.

L-am ignorat.

— Ce spui tu este că, pentru ca semizeii să îşi poată folosi abilităţile, ar fi necesar ca zeii care şi-au donat sperma sau ovulul să îi dezlege. Asta ar însemna că zeul sau zeiţa ar fi slăbiţi. Nu mi-l pot imagina pe Poseidon acceptând.

— E mai mult decât atât, Seth. Sau ai uitat că Ares este mort şi, drept urmare, nu poate dezlega abilităţile fiului său?

— Nu am uitat, dar trei semizei complet încărcaţi sunt mai buni decât unul, nu?

— Da! a acceptat el, cu răceală. Crezi că nu mi-aş fi dorit să mă urmeze? Sau că nu i-am rugat?

— Am renunţat să mai ghicesc ce faci şi ce nu faci.

— Am vorbit cu ei, a zis Apollo.

Am ştiut fără să întreb care le fuseseră răspunsurile.

— Atunci, ce facem? Ce alte opţiuni avem? Sau vrei să spui că îngroparea Titanilor n-are speranţă? Îţi dai seama că tocmai au cucerit comunitatea din Chicago? Că sunt răspunzători pentru ce s-a întâmplat acolo?

— Da, ştim.

— Şi nu ajunge ca ei să îi dezlege pe semizei? Ştii ce mi-au oferit?

Nu aveam idee dacă ştia despre târg.

— Oceanus vrea să le aduc capul lui Zeus. Am timp până la un festival de la finele lui iulie. Dacă nu, vor distruge Chicago şi nu se vor opri acolo!

Şocant, dar n-a întrebat dacă voi accepta.

— Şi acum îmi spui că semizeii nu îşi pot dobândi abilităţile? Atunci, care e rostul? Dacă e aşa, dă-mi un avans, şi o iau pe Josie, apoi mergem într-un loc în care le va lua Titanilor decenii să ne găsească.

— Ai face-o, nu?

M-am uitat în ochii lui şi m-am gândit serios la ce spusesem şi la ce aş face. Să mă ia naiba dacă nu m-am gândit la ce-mi spusese Zeus!

— Asta aş vrea să fac. Asta-mi spune instinctul, dar nu… nu vreau ca acest copil să crească într-o lume care s-ar putea sfârşi oricând. Nu vreau o lume în care Josie să fie nevoită să privească peste umăr în fiecare clipă. Aşa că nu. N-aş face-o. Aş vrea, dar n-aş putea. Aş găsi o cale de a îngropa Titanii.

Apollo m-a privit încă o clipă, apoi s-a uitat în altă parte.

— Ce ai face pentru iubire şi pentru copilul tău este… admirabil, Seth. Trebuie să recunosc.

M-am uitat la el.

— Iubirea nu face oamenii mai buni, de obicei. Oamenii vor să creadă asta, dar iubirea face oamenii egoişti, de multe ori. Şi pentru noi, zeii, iubirea e otravă, nu dar, a zis, şi nu ştiam cum să îi răspund. Ce ai face pentru a te asigura că se naşte într-o lume mai bună… copilul tău?

N-am ezitat nicio secundă.

— Aş face *orice*.

Josie

Mi s-a golit parcă pieptul când l-am privit pe Seth. Trebuia să ne întâlnim cu Alex şi cu Aiden, ca să-l cunosc în sfârşit pe fiul lui Ares, când Seth a lăsat să cadă bomba că Apollo tocmai fusese aici şi că nu exista nici o altă cale de a descătuşa abilităţile semizeilor rămaşi.

Eram pe hol, lângă scările care duceau spre etajul al doilea. Era în zori, deci holul era liniştit. Îi aşteptam pe Alex şi pe Aiden.

— A fost aici, în Universitate?

Simţeam că am nevoie să-mi explic. Poate că voia să spună că discutase cu Apollo într-o altă dimensiune.

— Adică… aici, în aceeaşi clădire cu mine?

Seth a încuviinţat.

Am deschis gura şi am închis-o.

— Şi nu ai venit după mine?

— Dormeai.

Cu gura căscată, am clipit lent, apoi l-am lovit în braţ.

— Şi nu te-ai gândit să mă trezeşti?

Seth m-a prins de mână, privindu-mă în ochi.

— Îmi pare rău!

— Îţi pare rău?

Iritată, am încercat să-mi desprind mâna, dar Seth mi-a ţinut-o strâns.

— Nu pot să cred că nu m-ai trezit.

— Da, ştiu!

Seth m-a tras la pieptul lui, cu un braţ în jurul taliei mele, capturându-mi mâinile, ca să nu îl pot lovi iar. Mă ţinea încă strâns când şi-a lipit bărbia de creştetul meu.

— Chiar îmi pare rău, Josie!

Nu pricepeam. De ce să nu mă trezească? Ştia cât de mult voiam să-l văd pe tata, să vorbesc cu el, să îl oblig să discute cu mine. Seth ştia mai bine decât oricine.

Apoi mi-am dat seama.

Inspirând brusc, m-am tras înapoi cu suficientă forţă să mă desprind din braţele lui Seth. Înţelegeam. Şi durea.

— N-a vrut să mă vadă.

Faţa lui Seth era îndurerată, şi am ştiut că aşa era.

— Josie…

— Am dreptate, nu?

Îmi luase foc pieptul.

Cu maxilarul încleştat, s-a uitat în altă parte, fără să răspundă, şi n-a fost suficient. Voiam să o spună. Nu ştiu de ce, dar de asta aveam nevoie.

— A vrut să vorbească doar cu tine, fără să mă vadă şi pe mine. De aceea nu m-ai trezit.

— Josie, iubito… M-a privit din nou, în sfârşit, şi a îngăimat: Nu mă face să o spun.

— De ce?

Inima îmi bubuia în piept, iar arsura mi se strecurase în stomac.

— Este adevărul, nu? Ce e atât de greşit în a-l rosti?

Seth a făcut un pas spre mine şi ştiam că va încerca să mă ia din nou în braţe, iar dacă o făcea, aveam să plâng. Eram praf şi voiam ca tatăl meu să fie tată. Dar s-a deschis uşa camerei lui Alex şi Aiden, iar ei au intrat.

Uşurată de întrerupere, m-am răsucit spre ei.

— Bună!

Amândoi s-au oprit şi s-au uitat de la Seth la mine. Cred că i-a speriat salutul meu vesel.

— Salut! a zis Alex şi a schiţat un zâmbet. Sper că nu ne aşteptaţi de mult.

— Deloc! am ciripit, ignorând frustrarea lui Seth.

Aiden s-a uitat de la el la mine.

— Îmi pare rău de Colin, a zis el, cu vocea încărcată de compasiune. Nu îl cunoşteam bine, dar părea un tip foarte mişto.

— Da! Era.

Am strâns din buze, pentru că nu voiam să mă gândesc la Colin. Ştiam că e o greşeală, dar durea prea tare să o fac. Am inspirat scurt.

— Deci, sunteţi gata?

— Da!

Alex s-a oprit lângă mine, iar faţa ei în formă de inimă s-a apropiat. Şi-a pus o mână pe braţul meu şi m-a întrebat:

— E totul bine la tine?

Înghiţindu-mi nodul din gât, am dat din cap.

— Da! Eu sunt bine. Copilul e bine.

Alex m-a strâns de braţ.

— Mă bucur să aud asta!

Ştiam că e sinceră, iar asta m-a făcut să vreau să plâng din nou.

Doamne, să fie hormonii de sarcină? Sau era legat de Colin şi de tata? Probabil un amestec între toate acestea. Din fericire însă, am început să urcăm scările.

Din nefericire, Seth a rămas în urmă.

— Trebuie să vorbim, mi-a zis pe un glas scăzut, când Alex şi Aiden au încheiat prima tură de scări.

— Nu cred! Nu l-am privit, ci am strâns balustrada, adăugând: Ştiu răspunsul. Lucrurile sunt cum sunt.

— Josie… S-a mişcat atât de repede, că a ajuns în faţa mea într-o nanosecundă, şi a zis: Nu îmi place să te văd aşa.

— Nici mie să mă simt aşa. Dar… Aruncând o privire pe geam, mi-am scuturat umerii şi am continuat: Voi fi bine.

Seth mi-a atins uşor obrazul.

— Cum pot să te fac să te simţi mai bine? Spune-mi şi fac orice!

Inima mi s-a strâns. Dacă-i spuneam că m-ar fi făcut fericită să sară într-un picior, cred c-ar fi făcut-o.

— Nu sunt supărată pe tine.

— Ştiu.

Uşa de deasupra noastră s-a deschis.

— Nu e vorba despre mine, a zis el.

Era despre Apollo. Închizând ochii, m-am cutremurat când Seth mi-a atins obrazul cu nasul şi mi-a sărutat colţul buzelor.

— Să mergem! am zis. Ne aşteaptă.

Seth nu s-a mişcat o vreme, iar respiraţia lui caldă mi-a dansat pe buze. Apoi, s-a retras. M-a luat de mână şi am urcat scările. Alex şi Aiden ne aşteptau pe hol. Ştiau că se întâmplase ceva şi ne ofereau intimitate.

Simţind că mi se înroşesc obrajii, mi-am dres glasul.

— Credeţi că s-a trezit?

— Da! a zis Aiden şi a luat-o înainte, spre a treia uşă de pe stânga. Diferenţa de fus orar. Pentru el, este după-amiază.

— Ah, da, ai dreptate!

Nu ştiam la ce să mă aştept când a ciocănit Aiden. Câteva secunde mai târziu, uşa s-a deschis, însă nu mă aşteptam să văd sfârcuri masculine şi multe alte chestii.

— Ce naiba? a făcut Seth, privindu-l pieziş.

Fiul lui Ares era în uşă, purtând doar un prosop în jurul şoldurilor. Era înalt şi zvelt. Arăta binişor, cu pomeţi înalţi şi gura lată.

Nu îşi dădea seama că se afla la câteva secunde de moarte, fie de mâna lui Seth, fie de mâna lui Aiden.

— Ai uitat să te îmbraci? l-a întrebat Aiden.

Erik a ridicat o sprânceană în direcţia lui.

— Tocmai am ieşit din duş, a zis, şi ce să vezi, avea accent; *mişto*! Ai o problemă cu asta, omule?

— Am eu.

Seth s-a postat în faţă mea, blocându-mi vederea, şi mi-am dat ochii peste cap.

— Bun! a murmurat Alex şi s-a întors lent, ridicând din sprâncene spre mine.

Am rânjit.

Oftând, Aiden a deschis uşa, dându-l pe Erik la o parte.

— Du-te să te îmbraci, *pe toţi zeii*!

Erik a zâmbit, dar s-a întors în baie. Am privit prin cameră şi am văzut doar un bagaj mic, negru. Atât adusese? Probabil nu plănuia să rămână.

N-a lipsit mult. S-a întors în camera de zi, purtând o pereche de blugi. Atât.

— Serios? a murmurat Seth, cu buzele strânse.

Voiam să-i amintesc cât de frecvent nu purta chiar el tricou, dar am decis să o las baltă. Am făcut un pas în faţă şi i-am întins mâna.

— Eu sunt Josie.

Nou-dobânditul semizeu mi-a luat mâna şi m-a privit.

— Mă bucur să te cunosc, iubire!

— N-o să te mai bucuri dacă o ţii în continuare de mână, a zis Seth, din spatele meu.

M-am întors şi i-am aruncat o privire. Seth a ridicat din sprâncene. Am clătinat din cap şi m-am uitat iar la Erik.

— Te rog să îl ignori! Aşa este el dimineaţa.

— Sunt convins că despre asta e vorba.

Pe buzele lui Erik a apărut o jumătate de zâmbet, privind în direcţia în care se aflau Aiden şi Alex.

— Speram să-mi aducă micul dejun cineva.

Seth a pufnit.

— Ai face mai bine să nu te bazezi pe asta.

— Deci pot pleca din cameră?

Aiden a răspuns înaintea lui Seth:

— Încă nu! Ţi-am zis că aici se întâmplă lucruri. N-ar fi înţelept să ieşi singur.

Aşezându-se pe canapea, Erik s-a uitat la noi fără urmă de îngrijorare. Apoi la mine.

— Cine e tatăl tău?

Nu-i spuseseră? Surprinsă, l-am privit pe Seth, dar el se uita la Erik de parcă ar fi fost un organism monocelular pe care nu se hotărâse dacă să-l strivească.

— Tatăl meu este Apollo.

— Serios? a chicotit Erik. Tata nu prea îl plăcea pe taică-tău.

Am clipit. Când Seth îmi spusese că Erik îl întâlnise pe Ares, fusesem surprinsă, dar mă gândisem că poate se întâmplase o dată. Ares părea de-a dreptul psihotic, aşa că nu mi-l puteam imagina petrecând timp cu fiul lui.

— Vă vedeaţi des? am întrebat.

Erik a ridicat din umeri, scărpinându-şi sprânceana.

— Cred că da. Nu zilnic sau săptămânal, dar era în zonă. Deci care-i planul? Presupun că nu m-aţi adus aici ca să mă ţineţi închis în cameră.

— Ne gândim să începem să te pregătim, alături de ceilalţi doi, pe care-i vei cunoaşte azi, a zis Aiden, şezând pe un braţ de scaun. Cel puţin în ceea ce priveşte elementele de bază ale luptei corp la corp.

— Abilităţile tale de semizeu sunt încă ferecate, dar nu ai nevoie de ele ca să te aperi, a completat Alex. Te putem învăţa câte ceva.

Cât vorbeau, am simţit ceva fierbinte şi urât în stomac. Ştiam că trebuie să fiu atentă, pentru că mă simţeam răspunzătoare pentru semizei, chiar şi pentru cel care-l privea pe Aiden de parcă nu şi-ar fi dat acordul pentru nimic, dar creierul meu se tot împiedica de ce spusese Erik despre tatăl lui.

Ares îşi crease o relaţie cu Erik.

Ares cel nebun şi criminal.

Între timp, tata făcea tot posibilul să evite să fie în aceeaşi cameră cu mine.

M-am foit pe picioare, încercând să fiu atentă, pentru că eram sigură că vor începe să se certe, dar mintea mea… nu se putea conecta. Simţeam că mă strânge pielea, că devine fragilă, casantă.

Mi-am dat seama că-mi pierdeam controlul chiar acolo, în mijlocul camerei, cu un străin care avea o relaţie mai bună cu tatăl lui ucigaş şi psihopat, care era *mort*, decât aveam eu cu al meu, care trăia şi în mare parte nici psihopat nu era.

Trebuia să ies din cameră.

— Scuzaţi-mă! am murmurat, şi am plecat.

N-am aşteptat o reacţie, dar ştiam că Seth mă va urma.

M-a prins din urmă la câţiva paşi de camera lui Erik.

— Josie, ţi-e rău?

Pentru o clipă, nu mi-am dat seama de ce ar crede asta, dar apoi am ştiut că aveam faţa roşie şi probabil crezuse că îmi venea să vomit. Greţuri matinale. Aha!

— Nu, am zis repede, nu mi-e rău.

Trăsăturile lui superbe nu s-au relaxat, ci s-a apropiat de mine, cu părul atingându-i curbura maxilarului. În clipa în care ochii lui de ambră i-au întâlnit pe ai mei, am simţit că îmi cedează autocontrolul.

— Nu compara ce se întâmplă cu Apollo cu ceea ce au avut Ares şi Erik. Nu vrei asta.

Chiar atât de transparentă eram?

Da, precum sticla.

— Nu sunt cu mintea la ce vorbiţi voi, am oftat. Sunt bine, Seth. Doar am nevoie de câteva minute, te rog!

O privire spre faţa lui mi-a zis că nu voia să mă lase singură, şi apreciam asta. Sincer. Dar aveam nevoie de spaţiu ca să-mi recapăt controlul.

— Nu am apucat să îţi spun asta mai devreme, dar a întrebat de tine, Josie. A vrut să ştie cum este copilul. Se gândeşte la tine şi îi pasă, doar că nu ştie să o arate.

Am inspirat întretăiat. Cumva, faptul că-l întrebase asta pe Seth făcea mai mult rău, pentru că se gândea la mine.

— Vreau doar să mă plimb puţin, am zis cu privirea înceţoşată. Ai zis că ai face orice. De asta am nevoie.

Umerii lui s-au încordat, şi era evident că nu-i plăcea ideea, dar a aprobat.

I-am şoptit „mulţumesc” şi am pornit, dar Seth m-a prins de talie şi m-a tras la pieptul lui. M-a ridicat de pe podea, suspendată în aer. Gura lui a apăsat-o pe a mea, fierbinte şi fermă, făcându-mi capul să se învârtă. Electricitate pură vibra între noi. Am deschis gura, iar limba lui a capturat-o pe a mea. În ciuda durerii care-mi infecta pieptul ca otrava, lavă topită a început să-mi curgă prin vene. Sărutul lui era poruncitor, posesiv. Mă devora.

Când m-a pus înapoi jos, eram surprinsă că încă-mi funcţionau picioarele. Nu puteam decât să-l privesc, roşie la faţă din alt motiv.

— Te iubesc! mi-a zis. Vreau să nu uiţi asta.

— Niciodată! am şoptit.

— Caută-mă când eşti gata!

Mai mult decât zguduită, am încuviinţat şi apoi m-am grăbit să plec, cu buzele umflate şi pulsul bubuind.

Nu aveam idee încotro mergeam, dar m-am trezit în curtea cu poartă, cea în care înfloreau cele mai frumoase flori, tot anul, şi unde mirosea ca la florărie.

Trecând de bancă, m-am oprit şi m-am uitat la ea. Aici şedeam şi vorbeam cu Colin în vremea când Seth mă respinsese.

Colin fusese… un prieten bun.

Clipind ca să nu plâng, m-am aşezat pe bancă şi mi-am dat părul de pe faţă, prinzându-mi şuviţele la ceafă. Am închis ochii şi am inspirat aerul cald. Poate că exageram. Sau poate că m-aş fi descurcat mai bine în situaţia cu Apollo dacă n-ar fi fost ucis Colin.

Am închis ochii strâns, dar lacrimile tot s-au strecurat. M-am întrebat dacă, permiţându-mi să plâng, voi putea trece mai departe, cu mintea limpede, dacă m-aş putea concentra pe ce conta: zeii nu-şi descătuşau puterile.

Totuşi, mă simţeam ca o fetiţă, fetiţa care nu pricepea de ce tatăl ei nu este prezent şi pe care mama ei îşi dorea să n-o fi avut.

Parcă eram din nou nedorită.

Dându-mi drumul părului, mi-am şters obrajii şi m-am ridicat. M-am uitat la burta mea şi mi-am pus mâinile pe ea.

Copilul meu nici nu se născuse încă şi nu-mi puteam imagina să nu vreau să o sau să îl văd, să nu fac parte din viaţa sa. Nu puteam…

— Josie?

Am ridicat privirea şi am zărit-o pe Laadan venind de după colţ. Mă aşteptam să-l văd pe Alexander în urma ei. Nu era departe nici el de femeia cu păr ca pana corbului.

Aveau… ceva.

Ştergându-mi ochii, m-am silit să zâmbesc.

— Bună! am croncănit şi m-am jenat imediat. Ce faci?

Chipul ei s-a umplut de compasiune, pe măsură ce se apropia de mine. Părul lung îi era prins într-o coadă netedă, care nu mi-ar fi ieşit bine niciodată. Chiar şi în blugi şi bluză, Laadan avea o eleganţă care mă făcea să mă simt la fel de graţioasă ca un măgăruş.

— Îmi pare rău că te tulbur, a zis ea încet, dar Marcus şi Alexander vă caută pe tine şi pe Seth.

Gândindu-mă că era vorba de cele întâmplate ieri, mi-am dat la o parte problemele cu tati.

— Seth e cu Alex şi Aiden, şi cu… Erik.

Nu ştiam dacă e la curent cu Erik.

— Despre ce e vorba?

— Nu ştiu cum să-ţi spun, dar Marcus s-a gândit că ar fi cel mai bine să auzi înainte să se afle, aşa cum se întâmplă de obicei cu orice.

M-am încruntat. Nu aveam idee ce-mi spunea.

Laadan şi-a împreunat mâinile.

— Trupul lui Colin lipseşte.

23

Seth

Nu îmi amintesc cum am ajuns înapoi în clădirea principală, dar am ştiut de îndată că Alexander îl găsise pe Seth, căci acesta din urmă a apărut brusc lângă mine, pe casa scării, speriind-o atât de tare pe Laadan, că ar fi căzut pe scări dacă n-ar fi prins-o de braţ.

— Scuze! a zis Seth, apoi s-a întors spre mine. Acum am auzit.

Am reuşit doar să clatin din cap. N-aveam idee ce să zic. Cum de dispăruse trupul lui Colin? Ne

îndreptam spre biroul lui Marcus şi speram să ne lumineze el.

— Crezi că l-a luat cineva? am tresărit, în timp ce Laadan mergea înainte.

— Probabil! a zis şi mi-a pus mâna pe talie. N-am idee!

Am parcurs restul drumului în tăcere. Marcus era la telefon când am intrat în biroul lui, cu capul plecat şi degetele ciupindu-i pielea dintre sprâncene. La scurtă vreme după sosirea noastră, ni s-au alăturat Alex şi Aiden, în timp ce Laadan a rămas aproape de masa de lucru a lui Marcus, cu o expresie îngrijorată.

— Unde este Erik? a întrebat Seth.

— Luke e cu el, a răspuns Alex, aşezându-se pe un scaun. Deacon este cu Gable şi Cora. Le face rost de micul dejun şi tot tacâmul. S-a uitat la Marcus, apoi la mine şi a zis: După asta, trebuie să discutăm despre Erik.

— Este puţin spus, a mormăit Seth, şi m-am întors spre el, întrebându-mă ce ratasem după ce plecasem din cameră ca să am o mică criză.

Marcus a închis. S-a uitat la Laadan.

— Mulţumesc! S-a aşezat, a inspirat adânc şi a luat cuvântul: Era paza campusului. Vizionează înregistrările ca să vadă cine a avut acces la morgă.

M-am cutremurat. Morgă. Câh!

— De ce ar face asta cineva? am întrebat, fără să aştept răspuns. De ce ar lua cineva un cadavru?

Aiden s-a uitat la Marcus.

— Detest să mă gândesc la asta, dar, ţinând cont de ce se petrece aici, nu cred că se va termina deloc cu bine.

Privindu-l fix, am înţeles. Voia să spună că unul dintre purii care erau împotriva semipurilor furase corpul lui Colin? Groaza şi furia mă asaltau când m-am întors spre Marcus. Ce puteau să facă purii aceia cu trupul lui Colin? O sută de idei îngrozitoare s-au trezit în mintea mea.

— Dacă fac ceva cu trupul lui, am început cu o voce pe care nici eu nu prea o recunoşteam, jur pe zei că o iau razna!

— Încă nu ştim nimic sigur, a argumentat el pe un ton liniştitor. I-am reţinut pe mulţi dintre purii implicaţi în atacul de ieri. Ştiu că nu sunt toţi.

— Eşti convinsă că era mort? a întrebat Alex, brusc.

Nu doar eu m-am întors să mă uit la ea.

— Poftim? a întrebat surprins. Cadavrele nu se ridică şi pleacă! Aşa cum ştiţi, să furi un cadavru este un gest extrem.

— Mulţumim că ne-ai explicat! a zis Marcus, sec.

— Da! am zis, cu mâinile încrucişate pe burtă. Era mort. Tatăl tău l-a văzut. N-are cum… Am clătinat din

cap când Seth mi-a înconjurat umerii cu braţul şi am reuşit să spun: Era mort.

Seth m-a tras spre el şi i-am simţit buzele atingându-mi tâmpla.

— Atunci, avem nevoie de cadavrul lui, a zis Alex. Şi nu încerc să afirm lucruri evidente. Dacă nu…

— Îl vom găsi! ne-a asigurat Laadan. Trebuie!

— Aşteptaţi! M-am întors spre Alex şi am întrebat-o: În afară de faptul că nu-l vom putea îngropa, ce se întâmplă dacă nu-l găsim?

— Nu ştii? m-a privit ea.

— Cred că nu!

Seth mi-a răspuns.

— Îţi aminteşti când l-am îngropat pe Solos?

Când am încuviinţat, privirea lui a căutat-o pe a mea.

— Avem tradiţii care trebuie urmate pentru ca ai noştri să poată trece dincolo.

Inima mi s-a oprit în gât, când mi-am amintit că puseseră monede pe pleoapele lui Solos, ca să se asigure că va avea parte de o primire demnă de un războinic.

— Dacă nu facem asta, ce va păţi?

— Va fi captiv lângă râul Styx, incapabil să-l treacă. Va fi într-un soi de purgatoriu pe vecie.

Seth

Marcus ne-a asigurat că ne va spune de îndată ce va avea veşti de la pază, la finalul vizionării înregistrărilor. Nu credeam că trebuia să aşteptăm ca să ştim ce se întâmplase.

Unul dintre nenorociţii ăia de puri îi luase cadavrul ca să facă zeii ştiu ce cu el. După toate prin câte trecuse Josie, era ultimul lucru care trebuia să-i afecteze gândurile.

Voiam să o trag la o parte şi să o fac să îmi vorbească, să se deschidă în privinţa sentimentelor sale, dar aveam altă problemă.

Şedeam toţi patru într-una dintre camerele de zi mai mici din cămin. Josie se afla la un capăt al canapelei, cu genunchii la piept.

— Ce se întâmplă cu Erik? a întrebat, şi mi-am dat seama că gândurile ei rămăseseră în biroul lui Marcus.

Eu stăteam în picioare, vizavi.

— Pe lângă că este arogant, imprevizibil, nu-şi doreşte să fie aici şi are capacitatea de a irita pe toată lumea… am răspuns ezitând, fiindcă toţi păreau să se uite la mine, în aşteptare. Ce e?

Josie a zâmbit, înconjurându-şi genunchii cu braţele.

— Te descrii pe tine.

— Ba nu!

Alex a pufnit din locul în care se trântise lângă Josie.

— Ba da!

Am deschis gura, apoi mi-am dat ochii peste cap.

— Mă rog... Ideea este că mi se pare imprevizibil şi nu am încredere în el.

— Asta n-are legătură cu faptul că a deschis uşa aproape dezbrăcat? a zis Alex, rânjind.

M-am uitat pieziş la ea.

— Uite ce e, se întâmplă rar să fiu de acord cu tot ce zice Seth, dar acum chiar are dreptate, a zis Aiden. Tipul ăsta *are* ceva ciudat.

— Asta n-are a face cu faptul că a răspuns la uşă purtând doar un prosop? aproape că a repetat Josie întrebarea lui Alex.

Aiden i-a aruncat o privire lipsită de expresie.

— Suntem încrezători în sex-appealul nostru, mersi! am zis, schiţând un zâmbet. Dar, cum ziceam înainte să fiu întrerupt fără a fi necesar, nu am încredere în tip.

— A cedat mult prea repede după ce-a apărut Apollo, a zis Aiden. Nu cred că are legătură cu faptul că Apollo e zeu. A fost de acord, şi-a luat lucrurile şi a venit aici. Dar nu vrea să înveţe nimic.

— Poate că-i copleşit, a sugerat Josie, ridicând din umeri. Sunt multe de înghiţit, chiar dacă ştii că eşti semizeu.

— Să fiu sincer, mi se pare că ştie despre Titani şi despre ce aşteptăm de la el, am zis, iar Aiden a încuviinţat. Nimic nu pare să îl surprindă.

Josie s-a încruntat şi şi-a încrucişat picioarele sub ea.

— Cum adică, ştie deja?

— E o senzaţie. Nimic din ce-i spunem nu pare o surpriză. Am făcut semn către Alex, îndemnându-l să zică ceva: Şi tu crezi la fel.

— Da, detest să fac parte din echipa Paranoia, dar am aceeaşi impresie.

— Serios? a zis Josie şi s-a răsucit spre Alex. Dar ce poate însemna? Ares a murit înainte să se întâmple nebunia cu Titanii.

— Rahat, sunt opţiuni infinite! am zis, încruntându-mă şi privindu-le pe Alex şi pe Josie, care se jucau cu părul. Dar Ares ştia că Perseu a fost eliberat. Ar fi putut prevedea că acesta îi va elibera şi pe ceilalţi. Oricât îmi displăcea să rostesc partea următoare, trebuia: Ştim că Ares a avut o relaţie cu Erik. Ce nu ştim este ce i-a spus.

— Aşa este! a confirmat Alex în timp ce se legăna încet de la stânga la dreapta. Dar chiar şi dacă Ares i-a umplut capul cu absurdităţi, tot trebuie să îşi dea seama că nu se va sfârşi bine.

— Ai fi surprinsă de eficienţa absurdităţilor.

Cu sprâncenele ridicate, le-am privit pe Alex şi pe Josie răsucindu-şi părul. Nu puteam trece peste faptul că făceau acelaşi lucru.

— OK, voi două mă speriaţi!

S-au oprit şi s-au privit; nu semănau şi totuşi aveau ceva care le apropia. Era tulburător.

Aiden observase şi el, căci a clipit şi a clătinat din cap.

— Ce? a întrebat Alex, lăsând mâinile în poală. Ce facem? Stăm aici şi aşteptăm să ajungeţi la subiect.

Josie a rânjit mai larg.

— Aveţi ticuri similare, am zis. Nu ştiu cum de nu aţi remarcat.

Josie a lăsat mâinile jos, cu buzele strânse.

— Acum vom remarca, stai liniştit!

Cu capul înclinat, Alex a privit-o.

— Pentru că suntem grozave.

— Bine! am oftat şi am trecut mai departe. Cred că trebuie să îl urmărim pe Erik îndeaproape. Aşa cum a zis Aiden, are ceva ciudat, şi n-are a face cu abilităţile sale.

— Dar nu are efect asupra noastră, nu? a întrebat Josie. Nu am stat suficient lângă el cât să-mi dau seama.

Am dat din cap.

— Se pare că afectează doar muritorii, dar nu e cu noi de multă vreme şi n-avem de unde şti.

— De aceea ar trebui să-i limităm interacţiunile.

Alex a încuviinţat.

— Cred că este o mişcare deşteaptă, dar nu-l putem ţine în cameră.

— Alex şi cu mine mai petrecem doar câteva luni aici, a zis Aiden, aducând în discuţie faptul că timpul lor aici era limitat. Putem să-l supraveghem.

Alex a încuviinţat, şi chiar dacă erau toate bune şi frumoase, tot nu îmi plăcea să fie Erik aici. Poate pentru că mi se părea un ticălos.

Sau, pur şi simplu, pentru că era fiul lui Ares.

Sau poate din alte motive.

Nu aveam însă încredere în el.

— Cum tot suntem aici, poţi să le spui ce-a zis Apollo, mai devreme.

Josie şi-a sprijinit obrazul pe un cot. Nu mă privea. Se uita la un tablou cu o Muză din spatele meu.

— Trebuie să ştie clar cu ce ne confruntăm.

— Ce? a întrebat Alex, cu spinarea deodată dreaptă, de parcă-i turnase cineva oţel.

Aiden a privit mai atent.

— De ce am senzaţia că orice urmează să-mi spui mă va irita?

— Pentru că aşa este lumea în care trăim, am zis, surâzând. Apollo a confirmat nişte veşti foarte proaste. Abilităţile semizeilor nu pot fi descătuşate…

cel puţin nu organic, pentru că nu sunt în număr de şase. Demetra şi Poseidon ar trebui să facă ce-a făcut Apollo, iar asta i-ar slăbi. Apollo nu crede că vor accepta.

Josie a strâmbat din nas, dar n-a zis nimic.

Alex a tăcut o vreme, apoi a explodat, sărind în picioare.

— Atunci ce facem cu Titanii? Josie este singura semizeiţă complet încărcată…

— De fapt, nu e aşa. Mai suntem şi noi, a spus Aiden.

— Dar noi nu avem efigii sau ce mama naibii trebuie să găsească ceilalţi, după ce li se deblochează abilităţile, a zis Alex şi a început să se plimbe de colo, colo. Abilităţile lui Erik nu pot fi descătuşate pentru că Ares este mort. Ce să facem, atunci?

Aiden a înjurat încet, trecându-şi o mână prin păr.

— Era oricum puţin probabil, de la început, cu doar patru semizei care să înfrunte Titanii, dar acum…

— Nu că nu credem că nu eşti suficient de dură pe cont propriu, i-a zis repede Alex lui Josie, care încă fixa tabloul cu privirea. Dar şansele tocmai au scăzut sub zero.

Josie a privit-o pieziş. Apoi pe mine.

— Staţi aşa! Am o idee! E o nebunie! a zis şi s-a uitat la Alex şi la Aiden. Şi totuşi, e cam evidentă. Apollo n-a zis că *le-a cerut* Demetrei şi lui Poseidon să facă asta, nu?

M-am gândit la discuţie.

— Nu! A zis c-a vorbit cu ei, dar nu că i-a întrebat.

— Atunci ştiu ce trebuie să facem, a zis ea, privindu-mă. Trebuie să le-o cerem chiar noi.

24

Seth

— Să le-o cerem zeilor? am repetat.

Josie a încuviinţat.

— Ştiu că pare o nebunie, dar dacă îi putem convinge?

Am deschis gura, dar chiar nu aveam idee ce să răspund. Josie vorbea de parcă voia să îl întrebe pe Marcus dacă ne puteam redecora camerele. De parcă nu era mare lucru.

— Ce alte opţiuni avem? Uitaţi, mi-ar plăcea enorm să găsesc o cale de a-i îngropa pe Titani fără să mă lupt cu ei, dar nu am găsit nimic până acum, a spus Josie şi s-a ridicat în picioare. Şi trebuie să facem ceva. Ştiu că să fim doar noi trei complet deblocaţi nu

este ce avem nevoie, dar e mai bine decât nimic, şi au mai rămas doar trei Titani.

— Unul dintre ei este Cronos, i-am amintit. Ştii tu, *acel* Cronos.

— Da, ştiu! a zis ea, privindu-mă în ochi şi cu mâinile în şolduri. Dar ce alte opţiuni avem?

— Poate că are dreptate. Poate voi doi puteţi convinge zeii să le descătuşeze abilităţile, a zis Aiden.

Alex nu se mai plimba. Stătea şi ea cu mâinile în şolduri.

— Zeii n-au fost niciodată săritori, în trecut. Chiar credeţi că vor fi de acord să se slăbească?

— Acum, lucrurile stau diferit, a zis Josie.

Da, chiar *stăteau* diferit! La naiba! Totul stătea diferit, dar zeii chiar aveau să ne asculte? Şi ce dacă nu o mai făcuseră? Ce mă întrebase Apollo? Ce aş face pentru a mă asigura că lumea este un loc mai bun pentru copilul meu?

Spusesem *orice*.

M-am întors şi mi-am trecut podul palmei peste piept. Nu voiam deloc ca Josie să lupte cu Titanii. Vorbiserăm deja despre asta.

— Aşa cum am zis, să îi înfrunt este ultimul lucru pe care mi-l doresc, a continuat Josie. Şi ştiu şi că doar noi trei nu părem cine ştie ce, dar nu am fi singuri. Te avem pe tine, Seth. Îi avem pe Alex şi pe Aiden. Pe Luke. Chiar şi pe Deacon.

Aiden a oftat.

— Oricât de tare detest ideea de a-l implica pe Deacon în ceva de genul ăsta, se pricepe la elementul foc. Măcar va distrage Titanii cu maximă eficienţă.

— Aşa este! a râs Alex, dar a redevenit serioasă. Însă Cora şi Gable nu sunt nici pe departe pregătiţi.

— Dar trebuie să lupte? La asta mă gândeam. Trebuie să-şi dobândească efigiile şi poate că aici este cheia.

Tonul lui Josie era plin de entuziasm. Ştiam că, dacă simţea că prinsese o pistă, nimic nu o putea opri.

— Nu ştim. Apollo nu mi-a spus nici mie şi nici altcuiva cum îngropăm Titanii.

— Chiar şi dacă efigiile trimit Titanii în morminte ca prin magie, ei nu vor sta să urmărească tot ce se întâmplă, am scos eu în evidenţă, cu o voce mai aspră decât intenţionasem.

— Serios? Credeam că vor cădea în genunchi şi ne vor ruga să-i trimitem înapoi.

Buzele lui Josie s-au subţiat.

— Dacă abilităţile Corei şi ale lui Gable sunt descătuşate, singurul lucru la care trebuie să ne concentrăm este posibilitatea lor de a folosi *akasha*. Lupta corp la corp necesită pregătire, dar e ultimul lucru de pe listă când ne luptăm cu Titanii.

— Detest să fiu eu cea realistă, dar chiar şi dacă vreţi să-i întrebaţi pe zei, tot avem o problemă, a zis Alex, ridicând din sprâncene. Cum ajungeţi în Olimp?

— Da, e o *problemă*, a fost de acord Aiden. Mă îndoiesc că Apollo ne va paraşuta acolo.

M-am uitat la el.

— Tocmai ai zis *paraşuta*?

— Ah, mai taci! a zis el.

— Mie mi s-a părut simpatic, a intervenit Alex şi a ajuns iute lângă Aiden. Mie-mi place! a adăugat, cuprinzându-i talia cu braţele. „Para, para, paraşuta”.

Privind-o, am coborât sprâncenele. Uneori, mă întrebam dacă fusese des scăpată în cap când era bebeluş. Ştiam că era ca o adolescentă. Văzusem asta. Des. Şi cred că explica multe.

— Hei! a spus Josie şi a aşteptat să fim iar atenţi la ea. Eu ştiu o poartă.

Josie

— La bibliotecă?

Alex s-a desprins de Aiden, cutremurându-se vizibil.

— Detest biblioteca!

Aiden a privit-o cu afecţiune.

— Nu întotdeauna.

Obrajii ei au devenit rozalii, şi cred că aveam o idee clară despre ce făcuseră ei într-o bibliotecă.

— Biblioteca de aici? a întrebat Seth.

Am încuviinţat, cu un braţ peste talie. Ştiam că nu îi plăcea că urmasem o cale care mă condusese spre o înfruntare cu Titanii, dar, dacă nu găseam altă metodă, era singura care ni se oferea.

— Când am întâlnit-o pe Medusa, m-a dus într-un loc aflat sub bibliotecă, dar, de fapt, afară. Superciudat, dar acolo am văzut Pegasul, am zis, iar un zâmbet slab i-a curbat buzele lui Seth când l-am menţionat; fusesem atât de încântată să-l văd, că vorbisem ore în şir despre el. Medusa mi-a zis unde eram. Că era o poartă spre Olimp

— Uau! a murmurat Alex.

— Stai aşa! a zis Seth şi şi-a dat la o parte o şuviţă de păr. Credeam că uşile care duc în locul unde te-a purtat atunci Medusa au dispărut.

— Da!

Asta era singura problemă a planului meu.

— Nu am văzut uşile, iar bibliotecara s-a purtat de parcă n-ar fi existat, însă trebuie să fi existat.

— Putem dărâma zidurile, a sugerat Aiden.

Alex l-a privit.

— Da, îmi şi imaginez faţa lui Marcus când îi ceri permisiunea să dărâmi zidurile bibliotecii.

Seth a tăcut o clipă, apoi a zis:

— Ştiţi ce, eu mereu am fost de părere că e mai bine să ceri iertare decât voie.

*

Odată ce Seth şi cu mine am rămas singuri, în dormitorul nostru, l-am întrebat:

— Eşti de acord cu planul? Să dărâmăm un zid? Să mergem în Olimp?

Seth a intrat în zona de bucătărie.

— Sunt mereu gata să dărâm lucruri şi să enervez oamenii.

Am ridicat o sprânceană. Nu mă surprindea.

— De rest, ce crezi?

— Sincer?

— Da, sincer!

— Tu şi cu mine am discutat despre confruntarea cu Titanii. Vrem să fie ultima opţiune.

Deschizând uşa frigiderului, şi-a luat o apă.

— Dar acum, este *singura*. Ţi-e sete?

— Nu!

S-a oprit, cu uşa deschisă, privindu-mă.

— OK! Bine! Mi-e sete!

Mi-am dat ochii peste cap.

Seth şi-a luat altă sticlă.

— Detest ideea de a te pune în pericol, a zis şi mi-a dat sticla. Să fiu sincer, mă îngrozeşte, dar aş face

orice ca să mă asigur că lumea în care creşte copilul nostru nu este terorizată de Titani şi ştiu că şi tu ai face la fel.

Sticla de plastic mi s-a boţit în mână.

— Ştii că nu vreau să fac nimic care să pună copilul în pericol.

— Da, ştiu! A băut, apoi a pus sticla pe măsuţa maro şi mi-a spus: Dar nu înseamnă că, la un moment dat, n-o să fii într-o situaţie periculoasă. Ai rămas aici şi n-ai fost în siguranţă.

Nu fusesem. Nu când erau puri ticăloşi alergând de colo, colo şi Furii dezlănţuite. Am desfăcut dopul şi am băut apă.

— Ar trebui să facem asta. Alex şi Aiden au spus că-l supraveghează pe Erik, iar Deacon şi Luke se ocupă de Cora şi de Gable. Nu putem amâna.

— Cred c-ar trebui să aşteptăm să se închidă biblioteca, înainte să mergem acolo să aruncăm pereţi în aer.

— Ce idee bună! am încuviinţat, rânjind, deşi scurt. Dacă nu e nimic de cealaltă parte? Nu ştiu ce am putea face.

Seth m-a luat de mână şi m-a tras spre canapea.

— Atunci, găsim altceva! Asta facem!

M-a pus în poala lui, după ce s-a aşezat. M-am strecurat, ţinând sticla de apă.

Uneori, Seth făcea lucrurile să pară simple. Am băut apă şi m-am sprijinit de el, cu capul pe umărul lui.

— Ştii la ce mă gândeam?

— La cât de super sunt?

Am râs încet.

— Nu! Asta ştiu deja. Mi-am trecut degetele peste eticheta sticlei şi am adăugat: Te întrebi de ce au fost atât de liniştiţi Titanii după ce au preluat controlul în Chicago? N-am mai auzit nimic. Şi n-au apărut când v-aţi dus după Erik.

— Da, mă întreb, mi-a confirmat şi mi-a cuprins talia cu braţul. Cred că sunt speriaţi, după ce s-a întâmplat cu Hyperion. Nu o zic ca să mă dau mare. Nu cred că se aşteptau să pot face ce pot. Uciderea lui Hyperion i-a surprins. Stau la cutie, baricadaţi.

— Sau pun la cale altceva.

Mi-a trecut un fior pe şira spinării, când m-am întins să pun apa pe măsuţa de lângă canapea. Am văzut o luminiţă roşie clipind la telefon.

— Hei, avem un mesaj!

Întinzându-mă, am apăsat pe *Play*, iar o voce feminină a umplut camera.

„Bună dimineaţa. Sunt dr. Morales şi acest mesaj este pentru Seth şi pentru Josie. Am veşti bune. Am găsit un obstetrician. Este gata să vă vadă când doriţi. Sunaţi-mă, ca să vă ofer datele de contact”.

Mesajul s-a încheiat. Privirea mea a găsit-o pe a lui Seth. Genele i se ridicaseră, iar ochii chihlimbarii i se întunecaseră de emoţie. Un zâmbet lent mi s-a iţit pe buze.

— Viaţa noastră este atât de… atât de ciudată!

25

Seth

Dimineaţa a început mai mult decât straniu.

Luke şi Deacon se aflau în faţa mea şi a lui Josie, umăr la umăr, şi chiar înainte să deschidă gurile am ştiut că nu-mi va plăcea.

Probabil fiindcă se treziseră amândoi atât de devreme.

— Am dat peste Laadan şi peste Marcus şi am aflat cel mai ciudat lucru, a început Luke.

— Serios? Cel mai ciudat? a întrebat Josie, care îşi termina de împletit coada, fixând-o cu un elastic. Au fost multe în ultima vreme.

— Da, însă ăsta merită premiul cel mare, a răspuns Deacon, sprijinindu-se de Luke. Marcus are veşti de la pază. S-au uitat la înregistrări.

— Şi ce au găsit? am întrebat nerăbdător. Josie şi cu mine aveam planuri şi multe de făcut azi.

— Nu au găsit nimic, a zis Luke.

— Nimic? s-a încruntat Josie, cu mâinile în şolduri. Cum adică, nimic?

— Adică n-a intrat nimeni la morgă, în afară de unul dintre doctori, dar şi acela a plecat după zece minute, fără vreun trup. Deacon m-a privit şi a continuat: Au verificat filmările, să vadă dacă au fost aranjate, dar nu existau tăieturi sau alte cele. Cadavrul lui… a dispărut.

Am deschis gura, dar nu ştiam ce să spun. Deloc. Cadavrele nu dispăreau, pur şi simplu.

— Să fie posibil? a zis Josie.

— Nu, din câte ştiu eu, a răspuns Deacon.

— Dar… cum? a întrebat Josie şi s-a răsucit spre mine. Cum poate să fi dispărut cadavrul lui la morgă?

— Nu ştiu!

Mi-am trecut mâna peste cap, apucându-mă de ceafă.

— Adică, am văzut cu toţii chestii ciudate, dar asta…

De fapt, rămăsesem fără grai.

— Da! a zis Luke, clătinând din cap. I-am zis lui Marcus că vă spunem noi. Îl va interoga pe doctorul care a fost la morgă, să vadă dacă a avut vreo legătură.

Dar…

Era un „dar” nerostit acolo, pentru că filmul ar fi surprins îndepărtarea cadavrului lui Colin.

Luke şi Deacon au plecat, iar noi am ieşit afară. Josie a tăcut cât ne-am îndreptat spre cabinet. Ştiam că se gândea la Colin – la el, la tatăl ei, la semizei şi la Titani. Cred că mintea ei era într-o mie de locuri simultan.

— Ne vom da seama ce s-a întâmplat cu cadavrul lui, am zis. Nu se poate să fi dispărut.

— Da, ştiu! a şoptit, dar ştiam că nu e complet sigură.

Nici eu nu eram.

Cea mai nasoală parte era că se întâmplau atâtea, încât niciunul dintre noi nu se putea concentra la asta, iar Josie se simţea foarte vinovată.

Dr. Morales avea un pacient, dar recepţionera ne-a întins o hârtie cu datele de contact. Am ieşit din clădire şi am întrebat:

— Unde este doctorul?

Josie s-a uitat pe hârtie.

— Se pare că în Manhattan. A tras cu ochiul la mine, apoi a spus: N-am fost niciodată la New York.

— Există o primă dată pentru orice.

Am lovit-o uşurel cu şoldul, în timp ce ne îndreptam spre alee. Afară erau doar Gardienii şi Santinele. Marcus stabilise nişte reguli, din cauza evenimentelor violente, dar era încă devreme şi nu se vedea niciun student.

— Manhattan este grozav! O să-ţi placă!

— Dr. Morales a scris ceva pe spate, a zis Josie şi a întors hârtia. Spune că putem suna oricând la cabinet şi că ne aşteaptă.

Am făcut un semn din cap când am trecut pe lângă un Gardian.

— Vrei să îi suni acum?

— Cred… cred că ar trebui să facem mai întâi ce am pus la cale. Şi-a îndesat hârtiuţa în buzunarul rochiei largi pe care o purta în timp ce a adăugat: Sunăm pe urmă la cabinet.

— Vrei să aşteptăm?

Încuviinţând, a zâmbit, dar nu şi cu privirea.

— Da! Ca să am ceva la care să sper. Ştii, în caz că nu ajungem nicăieri cu zeii, măcar să încheiem ziua pozitiv.

Asta m-a făcut să zâmbesc şi am tras-o uşor de coadă.

— Îmi place cum gândeşti!

Zâmbetul ei s-a încălzit.

— Pentru că sunt grozavă.

— Nu exagera!

Icnind, mi-a tras una peste braţ. Am făcut colţul şi am văzut biblioteca.

— Ticălosule!

Am râs.

Josie a clătinat din cap, dar, cu fiecare pas, uşurătatea părea să o părăsească.

— Aici… a murit Colin.

Pe toţi zeii! Am luat-o de mână şi n-am ştiut ce să spun, în timp ce mergeam pe aleea lată. Marmura era crăpată unde nu-mi aminteam să fi fost.

— Era extrem de mult… sânge, dar au curăţat totul. Arată de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, a zis şi a strâns din buze când am ajuns la scări. Dar eu încă… încă pot vedea totul.

Privind fix zidul bibliotecii, a expirat întretăiat.

— Nici măcar nu ştim unde este trupul lui Colin sau cum a dispărut, a mai zis.

Oprindu-mă în capul scărilor, m-am întors spre ea şi am tras-o spre mine. Cu mâna după ceafa ei, am sărutat-o pe creştet.

Piepturile noastre erau apropiate, dar nu se atingeau. A trecut o clipă şi s-a dat înapoi.

— Sunt bine! Privirea ei s-a ridicat spre mine, când a adăugat: Sunt în regulă să facem asta.

— Nu mă gândeam că n-ai fi.

— Serios? a râs răguşit Josie. Am fost complet defazată, şi probabil nu doar de ieri.

— Nu ai fost defazată, am corectat-o, rânjind scurt. Nimeni, şi mai ales nu eu, nu te poate acuza de asta. Ai trecut prin multe. Dacă s-ar gândi cineva că nu te descurci, atunci fie nu e atent, fie a dus o viaţă uşoară şi n-a avut de-a face cu rahaturi.

— Mulţumesc! a zis şi s-a întins să mă sărute pe obraz. Voiam doar să ştii că sunt concentrată la ce facem acum. Sunt gata!

— Chiar eşti. Hai s-o facem şi pe asta!

Am mers câţiva metri şi am descoperit deja primul obstacol.

— Uşa este încuiată.

Josie a făcut un pas în spate, încruntându-se în timp ce privea semnul pe care scria ÎNCHIS.

— Probabil după ce s-a întâmplat ieri.

— Lacătele nu sunt o problemă pentru mine, am asigurat-o şi am luat-o de mână, făcându-i cu ochiul. Stai aşa!

Icnetul slab al lui Josie s-a pierdut în râsul meu, când am intrat în clădire zeieşte. M-a strâns atât de tare de mână, încât m-am gândit că-mi va rupe un os, când am reapărut în interior.

— Cât de ciudat mi se pare încă! a zis, înghiţind. Uau! Faptul că biblioteca e închisă este, de fapt, în favoarea noastră.

— Da, aşa este! Chiar nu voiam să urle vreo bibliotecară când făceam o gaură în zid.

Josie a chicotit, eliberându-şi mâna şi începând să meargă printre mesele goale.

— Dar ar fi fost amuzant.

— Marcus va fi tare furios.

— Poate că nu, a zis, privind peste umăr. Dacă revenim cu veşti bune, cred că va trece peste pagubele pe care le vom pricinui.

Nu eram sigur. Marcus nu era fan al distrugerii proprietăţii, dar fie!

— Aici erau uşile, a zis Josie, păşind sub scară şi arătând spre zid. Trei. Chiar aici.

— Şi era vorba despre uşa din mijloc?

— Da!

— Bine! Dă-te mai în spate!

Ridicând braţul, am aşteptat ca Josie să ajungă îndărătul meu şi apoi am trimis un fulger de *akasha* în perete. Parcă a bubuit tunetul, iar aerul s-a umplut de praf. Cărămizile s-au evaporat sub lovitura energetică. Retrăgând-o, am descoperit că nu creasem tocmai cea mai mare gaură în zid, dar că era suficientă să ne strecurăm amândoi prin ea.

Praful s-a aşezat, iar Josie a apărut din spatele meu.

— La naiba! E încă aici!

Un coridor puternic luminat a apărut din praful care se risipea.

— În sfârşit! am zis. Ceva merge aşa cum trebuie.

— Da, ştiu!

Josie m-a ocolit.

— Din câte-mi amintesc, nu se află nimic pe coridor până la capăt. A luat-o înainte, vioaie, apoi s-a oprit, bombănind: Rahat, am uitat!

— Ce-ai uitat?

M-am oprit în spatele ei.

— La naiba! Vezi zidul ăla de marmură? Medusa l-a atins sau a fluturat din mână, şi a apărut o uşă. Poate…

A sărit în faţă, lovind zidul.

— N-a mers!

— Atunci, încearcă tu! Poate va funcţiona, dacă tot eşti atât de special.

Zâmbind, am săltat dincolo de ea şi mi-am pus mâna pe perete.

— Sesam, deschide-te!

— Serios?

M-a privit ironic.

— Ai o… uau!

Mi-am retras mâna. Atmosfera a părut să se agite şi să facă marmura să vibreze. Electricitatea încărca aerul, iar glifele de pe pielea mea s-au trezit la viaţă.

— Merge!

Josie s-a răsucit, cu ochii sclipind.

Zidul chiar făcea ceva. Marmura s-a extins şi apoi s-a strâns la loc. O fisură a apărut în partea de sus şi s-a întins spre centru, cojindu-se pentru a dezvălui o

uşă de lemn, cu panouri verticale ţinute laolaltă de metal negru. Balamalele au scârţâit când s-a deschis.

— Rahat! am murmurat, privindu-mi mâna. Poate că lumea chiar ar trebui să nu-şi mai bată joc de „Sesam, deschide-te”.

Josie m-a privit ciudat şi a pornit înainte. Netulburată de fluxul de aer, o flacără ardea la capătul unei torţe mari, care ieşea dintr-un zid. Mai multe torţe se aflau la fiecare câţiva metri. Strălucirea lor blândă scălda statui ale…

— Pe toţi zeii, sunt bărbaţii transformaţi de Medusa în piatră!

— Da, cred c-ar trebui s-o luăm din loc! a zis Josie.

Am făcut ochii mari. Eram sigur că Medusa putea transforma şi zeii în piatră.

Cu cât avansam pe coridor, cu atât îmi dădeam seama că aceleaşi glife care-mi ardeau pielea erau gravate şi pe pereţi. Un fior ciudat mi-a străbătut şira spinării.

— Sper că nu îmi vor considera prezenţa drept o declaraţie de război.

Josie s-a oprit şi a căscat gura.

— Nici măcar nu mi-a trecut prin minte.

Am rânjit.

— E cam târziu acum.

S-a uitat la mine, apoi a oftat şi a pornit din nou.

— Ştii, cred că, dacă îi deranja prezenţa noastră aici, ar fi intervenit deja.

Speram să fie aşa.

Am ajuns la altă uşă, iar Josie a împins-o înainte să am şansa de a-i spune să o ia mai încet. Uşa s-a deschis, iar… lumina soarelui s-a revărsat dinspre o pajişte cu iarbă şi flori sălbatice, albastre şi mov.

Nu m-am putut clinti, la început. Parcă mi s-ar fi blocat toţi muşchii. Apoi, m-am mişcat fără să-mi dau seama, de parcă eram cumva forţat să intru.

În clipa în care razele soarelui mi-au atins pielea, am inhalat adânc, şi parcă aş fi luat prima doză dintr-un drog puternic. Energia a năvălit prin mine, înecându-mi pielea şi strecurându-mi-se în muşchi, înainte de a mi se cuibări în oase.

Am rămas din nou nemişcat.

Pielea îmi vibra de energie. Priveam copacii de la marginea pajiştii. Mă simţeam ca după ce mă hrăneam.

Josie s-a întors spre mine.

— Te simţi bine?

— Da!

Vocea mea era răguşită, iar privirea mi s-a mutat la ea.

— Este… este eterul. Îl simt.

— Şi eu l-am simţit şi prima dată când am fost aici. Aerul este încărcat de el. Şi-a muşcat buza, apoi a

zis: Aici am văzut Pegasul şi cele 12 efigii. Medusa a spus că oricând este activitate lângă porţi…

Vântul s-a înteţit, ridicând şuviţele subţiri de păr din jurul tâmplelor lui Josie şi scuturând crengile groase. Din instinct, m-am lansat în faţă, postându-mă în faţa ei.

Ceva se apropia şi era foarte puternic.

Nu era un Pegas.

O coloană de lumină pură a apărut în faţa noastră, iar în centrul ei se afla un zeu.

— Hermes! am zis, când lumina a pălit şi-a devenit nimic. Nu ne-am văzut de mult.

26

Josie

Am făcut ochii mari, privindu-l pe mesager. Mi-am amintit că citisem despre el în manualul de mituri. Era penultimul ca vârstă dintre zeii din Olimp şi era cunoscut drept „amăgitorul divin”.

Mie mi se părea că aducea destul de mult cu imaginea pe care o aveam despre îngeri.

Era înalt şi avea părul blond, ondulat. Îmi amintea de Deacon. Ochii lui complet albi mă cam speriau.

A schiţat un zâmbet.

— A trecut chiar atâta vreme, Seth?

— Nu suficientă, a mormăit Seth, iar eu l-am privit. Cărui fapt îi datorăm onoarea prezenţei tale?

— Sunt aici ca să vă conduc.

— Unde?

— Să discutaţi cu zeii, nu? Nu pentru asta aţi venit? a zis el, rânjind. Vă aşteaptă.

— De aceea am venit, am răspuns, înainte ca Seth să spună ceva ridicol de antagonic. Cred că suntem surprinşi că ne primesc în această vizită neaşteptată.

— Neaşteptată? a râs Hermes. Vizita voastră este aşteptată.

— Deloc dubios! a comentat sec Seth.

Hermes ne-a făcut cu ochiul.

— Haideţi!

Nu prea ne-a dat de ales. Întorcându-se, s-a îndreptat spre marginea pădurii. Nu ştiam dacă să-l urmăm sau nu. Inima bătea să-mi sară din piept. Chiar urma să mergem după el orbeşte? Am schimbat o privire cu Seth. El a încuviinţat şi mi-a strâns mâna.

Cred că era prea târziu să ne răzgândim.

Urmându-l pe Hermes, m-am întrebat cât de departe trebuia să mergem sau încotro eram conduşi, dar, de îndată ce am păşit sub primul copac, aerul din jurul nostru a început să se tulbure. Am inspirat brusc, speriată, când copacii s-au fragmentat deasupra capetelor noastre.

— Seth! am icnit, cu ochii mari.

El m-a strâns mai tare de mână şi m-a tras lângă el, în timp ce crengile şi frunzele păleau. A apărut un cer albastru, profund. Iarba de sub picioarele noastre s-a întărit şi a devenit marmură. Trunchiurile copacilor s-au rărit, înlocuite de măslini subţiri şi de coloane pe care se căţăra viţa-de-vie. Statui au apărut din senin, şase de fiecare parte a aleii, fiecare înaltă cât un gigant.

— Ce naiba? a zis Seth.

— Pădurea este o iluzie, a explicat Hermes, parcă plictisit. Dacă aţi ajunge aici fără un ghid, cum sunt eu, aţi merge o veşnicie, captivi în ea.

— N-ar fi bine.

Am privit statuile, dându-mi seama că fiecare ţinea ceva în mână. Un coif. Un arc. O harfă. Un trident. O suliţă.

— Statuile…

Hermes a privit peste umăr.

— Ne aflăm pe Insula Zeilor, iar *acesta* este Marele Pantheon.

— Marele…

Seth nu şi-a terminat vorba, că o clădire masivă a apărut sub ochii noştri.

Avea formă de dom, susţinut de coloane groase. Structura era de un alb imaculat, de parcă n-ar fi fost niciodată atinsă de praf sau de ploaie. Domul părea să

fie făcut dintr-un soi de sticlă, părând să reflecte norii… doar că nu vedeam nori.

În depărtare se auzeau trilurile păsărilor, dar nu vedeam niciuna. Din spatele copacilor se auzea totuşi un foşnet. Am întors capul spre dreapta şi m-am oprit brusc, surprinzând o licărire albă.

— Seth! am şoptit, trăgându-l de mână şi arătându-i; mi-a urmărit privirea. Cred că este un Pegas.

— Serios?

A întins gâtul, cu ochii mari. O aripă albă s-a înălţat, iar eu m-am întors spre Seth. Expresia lui a fost cuprinsă de uimire, şi eu n-am putut să-mi iau privirea de la entuziasmul de băieţandru din ochii lui aurii.

— Eu…

A clătinat încet din cap.

— Mi se pare superb.

Am surâs larg, gândindu-mă că el era superb.

— Copii! ne-a strigat Hermes, din capătul treptelor late şi lungi. N-avem vreme de zăbavă!

Seth a clipit, găsindu-mi privirea. Avea ceva blând în ochi, o raritate la Seth, şi s-a aplecat, sărutându-mă în colţul buzelor.

— Ar trebui să mergem, pot fi nerăbdători.

Am încuviinţat şi am pornit iar, pregătindu-mă să-i înfrunt pe Olimpieni… şi pe tata. Dacă era aici.

Pulsul îmi alerga când am ajuns lângă Hermes. S-a oprit în faţa uşilor din titaniu. Acestea au alunecat, deschizându-se, iar o pală de aer răcoros, cu miros dulce, ne-a lovit feţele.

Cred că am suferit un mic infarct.

Seth a făcut un pas în faţă şi a trebuit să mă tragă de mână ca să mă mişc. Parcă eram într-un vis. Mergeam, dar nu simţeam niciun pas.

Nimic nu mi se părea real.

Interiorul domului era puternic luminat, iar ochii mei s-au îndreptat mai întâi spre tavan. Nori albi, pufoşi, pluteau pe suprafaţa sticlei. Mi s-a părut ciudat, pentru că afară nu vedeam nori.

Apoi mi-am coborât privirea.

Nu m-am mai gândit la tavanul ciudat şi la norii dubioşi. Unsprezece zei se aflau în faţa mea, pe tronuri de marmură. Fără să întreb, am ştiut cine erau cei doi din centru.

Zeus şi Hera.

Regali. Era termenul potrivit, mi-am spus, privindu-i. Erau inuman de înalţi şi de eleganţi.

Eram extrem de bucuroasă că hotărâsem să port rochie, dar mi-aş fi dorit să fi depus mai mult efort cu părul.

Flancându-i, erau ceilalţi zei şi… şi *tata*. Şedea la dreapta lui Zeus, în capăt, iar când l-am văzut, nu am mai avut ochi pentru alţii.

Apollo nu mă privea. Nici pe Seth. Părea să se uite undeva, deasupra noastră. Am deschis gura să zic ceva, dar m-am abţinut.

Voiam să ţip la el. Să alerg la el şi să-l scutur. Să îl îmbrăţişez, să îl plesnesc. Aveam însă suficient bun-simţ să îmi dau seama că nu erau nici locul, nici momentul.

Seth mi-a dat drumul mâinii şi s-a mişcat, mai degrabă postându-se în faţa mea decât alături. Era o mişcare protectoare şi, după cum i s-au încordat umerii, şi de sfidare.

— Seth! Josie!

Vocea lui Zeus bubuia ca tunetul.

— Cred că motivul pentru care vă aflaţi aici are o mare importanţă.

— Sau este foarte nechibzuit, a zis Hades, cu un accent care-mi amintea de al lui Erik. Ţinând cont cine se află în faţa noastră, aşa aş zice.

— Dacă n-aş şti mai bine, aş spune că eşti încă supărat pentru că ne-ai pierdut pe mine şi pe Aiden ca slujitori, a răspuns Seth, şi i-am simţit zâmbetul ironic din voce. Cred că asta te irită în fiecare zi.

Hades, pe care-l mai văzusem scurt înainte, s-a aplecat în faţă. Zâmbetul pe care ni l-a aruncat l-a făcut şi mai ciudat.

— Nu ai idee cât, dar ai grijă, Seth! Soarta se poate schimba cât ai clipi.

Am încremenit. Nu îmi plăcea cum sună asta.

O blondă frumoasă, cu păr ondulat, a oftat adânc.

— Parcă ai fi un copil care nu şi-a primit jucăria, Hades!

Uau!

Hades a privit-o, iar chipul lui frumos a alunecat într-o încruntare impresionantă.

— Vrei să vorbim despre jucării, Afrodita?

Aceea era…

Capul meu s-a dat pe spate şi am privit-o pe zeiţa în rochie albă, eterică. Doamne, era *Afrodita*?

Ea a chicotit, ridicând din umeri.

— Eu nu le-am pierdut pe ale mele.

Hera a ridicat o sprânceană.

Cu braţele încrucişate la piept, Seth i-a privit pieziş. Un zeu pe care nu-l mai văzusem a chicotit. Era îmbrăcat de parcă tocmai s-ar fi întors de la un concert Jimmy Buffett, cu şort de camuflaj, sandale şi o cămaşă havaiană în nuanţe stridente de oranj şi roşu.

— Ai ceva important de spus, Dionysos? a întrebat Hades.

Zeul festinurilor a pufnit.

— Nu! Nici măcar nu mă prefac.

Am ridicat din sprâncene.

— Nu mă surprinde, a zis o altă zeiţă, ciupindu-şi rădăcina nasului.

Era îmbrăcată ca o muritoare cu o poziţie înaltă în sfera afacerilor.

Dionysos s-a uitat la ea.

— Ştii ce cred eu, Atena? Ai un băţ uriaş înfipt în…

— Mai bine nu încheia propoziţia! a zis o zeiţă despre care eram sigură că purta salopetă – pe bune! Salopetă! Foloseşte-ţi cuvintele chibzuit!

— Să-mi folosesc cuvintele chibzuit? a hohotit Dionysos. Eşti dulceagă ca melasa.

Alt zeu s-a răstit, la rândul lui, şi dintr-odată Seth şi cu mine parcă nici nu am mai fi existat. Erau prea implicaţi în cearta lor ridicolă, fiecare vrând să aibă ultima remarcă tăioasă.

Seth a oftat şi m-a privit peste umăr.

În tot timpul acela, Apollo a stat în tăcere şi s-a uitat deasupra noastră, de parcă nici măcar n-ar fi fost prezent. Nu-mi venea să cred. Să fie zeii atât de meschini? Auzisem poveştile lui Aiden şi ale lui Deacon, şi chiar şi Luke sau Seth vorbeau despre purtarea lor, dar crezusem mereu că era o exagerare. Erau zei, serios! Fiinţe străvechi, care puteau distruge sau reconstrui lumea!

Şi şedeau acolo, certându-se ca o ceată de copii răsfăţaţi.

Nu mai puteam suporta nicio secundă. Răbdarea mea era pe sfârşite. Apoi, gata! Am făcut un pas înainte.

— Aţi terminat?

Seth a tresărit lângă mine, dar le-am atras tuturor atenţia. Au încheiat cearta şi m-au privit.

Am simţit un fior de nelinişte pe şira spinării.

— În timp ce voi vă ciondăniţi pe teme precum jucăriile şi melasa, Cronos a preluat controlul asupra unei întregi comunităţi de puri şi ameninţă unul dintre cele mai mari oraşe din America. Sunt convinsă că ştiţi.

— Josie! m-a prevenit Seth.

L-am ignorat.

— Am venit să ne ajutaţi, nu ca să privim din primul rând seara de ceartă în familie.

Cu coada ochiului, am crezut că văd o urmă de zâmbet pe faţa lui Apollo, dar poate că numai visam.

— Semeni… a început Hera, cu braţele subţiri sprijinite pe scaun şi capul înclinat, semeni foarte mult cu tatăl său.

Am încremenit.

— Şi tu? a zis şi s-a uitat la Seth. Nu am crezut că va veni vremea când vei sta în faţa noastră, tăcând, fără să ne ameninţi.

— Ziua abia a început, a zis Seth.

Hera a râs încet.

— Ştim ce a făcut Cronos.

— Atunci, ştiţi şi de ce suntem aici, a intervenit Seth. Trebuie să descătuşăm semizeii rămaşi.

— Nu se va întâmpla, a zis un zeu care tăcuse până atunci.

Semăna cu Gable.

— Deci asta este, Poseidon? a întrebat iritat Seth, confirmându-mi bănuiala. Nici măcar nu discuţi? Şi tu, Demetra?

Zeiţa în salopetă a zâmbit cu tristeţe.

— Nu înţelegi de ce refuzăm.

— Tot spuneţi asta, cu toţii. Dar nu înţelegem, s-a răstit Seth. De ce nu ne explicaţi?

Apollo a răspuns:

— Pentru că nu ar conta.

Să îi aud vocea a fost ca o lovitură în piept. Trecuse multă vreme de când nu îl mai auzisem vorbind.

— Semizeii nu ar rezista într-o luptă cu Titanii, nu când sunt atât de puţini. Ţi-am zis doar. Semizeii nu pot rezista.

— Nu mi-ai zis şi *mie* asta, am spus, inspirând scurt când m-a privit, în sfârşit. L-am privit în ochii ciudat de albi, apoi m-am întors spre Demetra şi am continuat: Avem nevoie de abilităţile lor pentru o şansă. Dacă nu, Titanii vor distruge Chicago şi nu se vor opri acolo.

— Sau Seth le poate duce capul meu, a spus Zeus.

— Începe să mi se pară o opţiune tot mai potrivită, a comentat Seth.

Norii de pe tavanul de sticlă s-au îndesit, iar lumina a pălit, în timp ce mă luptam cu dorinţa de a-i da un cot lui Seth.

— Deci amândoi refuzaţi să vă descătuşaţi semizeii?

— Refuzul nostru nu este deloc uşor, copilă. Ştim că semizeii noştri vor eşua, acum, că am pierdut atât de mulţi.

Tristeţea din vocea Demetrei i s-a strecurat şi pe chip, şi credeam că era sincer îndurerată.

— Poseidon şi cu mine am fi slăbiţi, aşa cum a fost şi tatăl tău. Am fi printre primii care ar cădea dacă s-ar ajunge la o luptă cu Titanii. Trebuie să ne pregătim pentru clipa aceea şi să fim în formă maximă.

Înghiţindu-mi nodul din gât, am îndrăznit să-i arunc o privire lui Apollo. Ne privea cu atenţie.

— Atunci, dacă sunteţi încredinţaţi că ar fi inutil să descătuşaţi semizeii şi vă pregătiţi de război cu Titanii, de ce nu faceţi ceva acum? I-aţi mai învins şi altă dată.

— Bună întrebare!

Seth a zâmbit aşa cum ştiam că irită multe persoane.

— Atunci îl aveam pe Ares, a răspuns Atena şi s-a uitat la Zeus. Şi n-am învins Titanii singuri.

— Adică? a întrebat Seth, încruntându-se.

— Adică fabulele pe care le povestesc muritorii sunt parţial corecte, a zis Atena şi a ridicat din umeri. Şi ce se predă în şcolile noastre nu este 100% exact. Mai degrabă 70%.

Am deschis gura şi m-am uitat la ei, în timp ce încercam să-mi dau seama ce să zic. Nu simţisem eu că lipsea ceva din povestea Titani vs. Zei din manualul de mituri?

— Care parte n-a fost adevărată? a întrebat Seth. Cea în care ai folosit coiful întunericului pentru a fura armele lui Cronos? l-a întrebat pe Hades, făcându-l pe acesta să strângă din buze. Sau faptul că l-ai lovit cu un fulger este fals?

Maxilarul lui Zeus s-a încleştat.

— Ne-am luptat zece ani cu Titanii şi nu am ajuns nicăieri. A fost un război sângeros, a spus Hera, care strângea braţele scaunului. Este adevărat şi, într-un final, i-am îngropat. Există un amestec de realitate şi fantezie în ambele legende.

— Am avut ajutor, a zis Apollo, şi i-am simţit privirea îndreptată spre mine. Există legende printre muritori care-i pomenesc pe ciclopi şi pe hecatonchiri.

Am clipit lent.

— Hecaton… ce?

A schiţat un zâmbet.

— Hecatonchirii erau nişte uriaşi.

Acum, că spunea asta, mi-am amintit. Citisem despre asta când eram mică.

— Hecatonchirii voiau să se răzbune pe Cronos, care-i ţinuse captivi. Voiau să ajute. Ciclopii au construit arme pentru noi, a explicat Apollo. După ce s-au implicat uriaşii, războiul s-a încheiat repede.

— Stai aşa! a făcut Seth. În tot timpul ăsta am avut nevoie doar de nişte uriaşi şi de un ciclop sau doi? Atât?

Seth părea să mai aibă câteva secunde până să explodeze.

Zeiţa de lângă Apollo şi-a înclinat capul.

— Seth, nu e atât de simplu! Ciclopii au făcut armele pe care le-am folosit, iar uriaşii erau mai puternici decât Titanii, dar nu îi putem chema iar la luptă.

— De ce nu, Artemis?

Era mătuşa mea, nu? Dar, la o adică, toţi erau înrudiţi şi făceau sex între ei, aşa că nu voiam să mă gândesc acum la asta.

— Hecatonchirii au fost dornici să ajute, dar tot au avut nevoie de convingere, a spus Zeus, şi aş fi jurat că a pălit niţel. Au avut nevoie de un sacrificiu.

— Bineînţeles, a mormăit Seth. Ce? Câţiva preoţi şi câteva preotese virgini şi virgine?

Zeus a încremenit.

— Zeu tânăr şi nesăbuit!

Dacă l-a insultat pe Seth, acesta n-a arătat-o.

— Unde sunt uriaşii ăia acum?

— În Lumea de Dincolo, a răspuns Hades. Înainte să faci vreun comentariu despre eliberarea lor, trebuie să afli ce a fost necesar să îi convingem atunci.

Hades i-a zâmbit lui Seth, iar pe mine m-a trecut un fior. Parcă m-ar fi lovit o pală de aer rece, şi mă gândeam doar la ce se spunea, că asta ai simţi dacă îţi calcă cineva peste mormânt.

Aşa m-am simţit.

Şi am ştiut, fără îndoială, că orice ne vor spune va schimba totul.

Seth

Ca de obicei, nu-mi plăcea ce spuneau zeii şi nici încotro ne îndreptam.

— Cum i-aţi convins? am întrebat, voind să aflu ce naiba era necesar să fac ca să reuşesc, apoi, puteam începe să-mi petrec restul eternităţii cu Josie, făcând pregătirile pentru sosirea copilului.

— Au cerut un sacrificiu din partea unei fiinţe cu putere absolută. Mi-au dat de ales. Aceeaşi alegere o vor impune şi acum şi este un sacrificiu pe care nu îl pot face iar.

— Ce? a întrebat Josie, iar dinspre ea vibrau valuri de energie neliniştită. Ce a trebuit să faci?

Zeus nu m-a slăbit din priviri.

— A trebuit să ucid singura fiinţă iubită.

Am simţit că îngheţ, privindu-l. Ce îmi spusese în ziua în care Aiden şi cu mine luptaserăm cu hidra?

Josie s-a încruntat, privind-o pe Hera.

— Nu pricep.

— Nu eu sunt dragostea lui adevărată, a râs Hera. N-am fost nicicând.

Nu eram complet surprins să aflu asta, dar nici nu o mai auzisem.

— Nu ai fi avut cum să auzi, a zis Zeus, de parcă mi-ar fi citit gândurile pe faţă. A fost ştearsă din istorie, iar numele nu i-a mai fost rostit. Dacă-i vrei pe hecatonchiri, va trebui să faci acest sacrificiu.

Pielea mi-a îngheţat, când am început să pricep ce îmi spunea. Am privit-o pe Josie, care îi privea pe zei, cu chipul palid. Am văzut exact când a înţeles ce spuneau. A tresărit din tot corpul, şi mi-am amintit ce mă întrebase Zeus.

„Ce ştii tu despre sacrificiu?”

Am făcut ochii mari spre el. Nu! În niciun caz! Nu putea sugera ce credeam eu: să îi sacrific pe Josie şi pe copilul nostru nenăscut. O energie brută m-a străbătut.

— Sacrificiul ar fi al tău, a zis Zeus, pentru că eşti cealaltă fiinţă absolută care poate alege.

M-am agăţat de ultima parte.

— Ai spus „poate alege”. Care este alegerea? Ce sugerezi tu nu se va întâmpla.

— Trebuie să sacrifici ce iubeşti mai mult, a răspuns Apollo. Sau pe tine însuţi.

Am simţit că-mi fuge podeaua de sub picioare. Ce fel de alegere de rahat era şi aia?

— Nu!

Josie s-a răsucit spre mine şi m-a prins de braţ.

— Să mergem, Seth! Găsim o altă cale!

— Nu există altă cale, a zis Hera. Nu ca să îi înfrângeţi pe Titani, iar el ştie asta. După ce trece şocul, vei înţelege.

— Da!

Josie s-a întors spre Hera.

— Dacă ţin minte bine, Titanii ne-au oferit o opţiune mai bună.

Uimit, Zeus a ridicat o sprânceană, dar am vorbit înainte să o facă el:

— Josie, iubito…

— Nu! a repetat ea, cu ochii sclipind. Este o prostie! Găsim altă cale! Trebuie! Hai să mergem, m-a tras ea de braţ. Hai!

Unde să mergem? Înapoi între ziduri, unde să aşteptăm să treacă termenul?

Semizeii nu puteau să le reziste Titanilor. Chiar şi cu abilităţile descătuşate, tot era puţin probabil. Titanii ar fi distrus Chicago şi ar fi mers mai departe. S-ar fi ajuns la punctul în care trebuia să-l ucid pe Cronos, iar moartea lui ar fi adus catastrofe nemaivăzute.

Exista o altă opţiune însă.

Da, îl puteam ucide pe Zeus. Îi puteam duce capul lui Cronos, dar… Nu mai eram aşa. Nu voiam să fiu aşa. Pentru Josie. Pentru copilul nostru.

Voiam să fiu mai bun.

Mai bun *decât ei*.

Am ridicat privirea spre Zeus.

— Ţi s-a oferit aceeaşi alegere?

— Da! a răspuns, după o clipă. Şi încă regret.

— Aşa cum am zis, soarta se poate schimba într-o clipă.

Hades zâmbea, aşezându-se picior peste picior.

— Dar tu te-ai mai găsit în aceeaşi poziţie, nu? Era fie tu, fie Alex, şi n-ai avut tăria să faci sacrificiul pe care l-a făcut ea.

Am tresărit.

Cuvintele lui erau adevărate.

Alex se dusese să se lupte cu Ares ştiind că va muri, şi o făcuse. Nu ştiuse că Apollo îi dăduse ambrozie. Alesese.

Eu nu putusem. Nu atunci.

Josie vorbea din nou, iar eu am privit-o cu adevărat. Pe zei, era frumoasă şi bună, şi atât de loială! Nu îmi dădusem seama cât de norocos eram să o am.

Dintr-odată, am simţit că mă sufoc. Că nu era suficient aer în Pantheon sau în plămânii mei. Nu puteam respira. Zeus mă privea cu atenţie. Dintre toate scenariile posibile, aşa ceva nu îmi imaginasem.

Totul dusese aici.

Ştiam că aşa e. Din clipa în care Ares se asigurase că mă nasc, până acum, totul dusese aici. Poate că de aceea fusese Alex, înainte. Dacă era motivul pentru care devenisem zeu? Poate că era calea prin care puteam ispăşi.

Să sacrific persoana pe care o iubeam, ca să salvez lumea sau pe mine, ca să o salvez pe ea, ca să ne crească copilul într-o lume mai bună.

Nici măcar nu se punea problema alegerii.

Apollo mă întrebase ce aş face pentru a-i proteja pe Josie şi copilul, şi îi spusesem: „Orice”.

Vorbeam serios.

— De ce asta? am întrebat, răguşit.

— Pentru că iubirea este altruistă, iar un act de iubire este sacrificiul suprem, a răspuns Zeus.

— Şi apoi? am întrebat. Ce se întâmplă dacă mă sacrific?

— Alegi şi vei avea aceeaşi soartă ca ea, a spus Zeus, referindu-se la femeia pe care o iubise. Vei fi şters din istorie, iar numele tău nu va fi rostit printre zei, dar, dacă alegi asta, hecatonchirii se vor ridica şi vom lupta din nou alături, cu Titanii.

— Bine! am zis, ridicând bărbia. Mă sacrific!

27

Seth

— Poftim? a stricat Josie. Ce-ai spus?

Nu o puteam privi. Nu acum. Apollo a închis ochii, în timp ce Hera s-a aplecat iar în faţă.

— Eşti sigur? m-a întrebat ea. Dacă mai spui o dată aceleaşi cuvinte, asta va declanşa un lanţ de evenimente pe care nu îl vei putea opri. Moartea ta este finalul. Zeii nu se duc în Tartar. Sfârşitul nostru este absolut. Când murim, nu mai existăm!

— Seth! Te rog să te opreşti!

Josie m-a tras de braţ, cu vocea frângându-i-se.

Am apucat-o de mână.

— Dacă fac asta, trebuie să vă asiguraţi că lui Josie nu îi va lipsi nimic. Că va fi în siguranţă, la fel şi copilul nostru.

— Mă voi îngriji personal de asta, a zis Zeus.

— Seth!

Josie s-a aruncat în faţa mea, apucându-mă de obraji. M-a obligat să o privesc.

— Nu trebuie să faci asta. Nu înţelegi? Nu aşa…

— Asta trebuie să fac, *psychí mou*. I-am apucat uşor încheieturile şi i-am tras mâinile de pe faţa mea, apoi am adăugat: E singura cale.

Avea lacrimi în ochi.

— Nu poate fi singura cale.

— Josie! a spus Apollo.

Ea a încremenit şi s-a întors încet spre tatăl ei. Nu a spus nimic.

— Dacă nu face asta, nu vor exista decât distrugere şi moarte. Vor muri milioane, şi asta înainte să-i forţeze Cronos mâna lui Seth. Titanii te vor ataca, iar Seth îl va ucide pe Cronos, a explicat Apollo şi s-a ridicat de pe tron. Zeci de milioane vor muri, pentru că moartea sa va zgudui pământul din temelii. Am prezis asta.

A trecut o clipă încordată, apoi Josie a spus:

— Acum îndrăzneşti să îmi vorbeşti?

S-a auzit un trosnet periculos de energie, şi nu venea dinspre mine. Doar dinspre Josie.

Artemis s-a foit pe tron, cu o privire neliniştită.

— Îmi pare rău! a spus Apollo.

Josie a inspirat, încercând să facă un pas în faţă, dar am ţinut-o de încheietură.

— Ştiai? a întrebat. Ştiai de la bun început? Ştiai cum se va sfârşi?

Apollo privea în altă parte.

Am crezut că Josie va exploda, dar ea părea să adune totul în sine.

— Te urăsc!

Am tras-o din nou la piept, iar Apollo s-a aşezat. Am întors-o spre mine, dar ea s-a smuls. Făcând un pas în spate, şi-a cuprins pieptul cu braţele. S-a uitat în podea, respirând greu.

Mi-am silit privirea să se mute la Zeus.

— Voi face sacrificiul!

— Aşa să fie!

Strigătul lui Josie s-a stins când un bărbat a apărut în faţa zeilor. Nu îl mai văzusem niciodată. Era tânăr, chiar adolescent. Avea ochii... De fapt, nu avea ochi. Unde ar fi trebuit să fie, nu era decât piele. Avea o cutie deschisă, iar în ea se afla un pumnal în formă de ţurţure. Vârful teribil de ascuţit avea o culoare diferită, de parcă fusese înmuiat în ceva.

— Pumnalul este vechi, a zis Atena, precaută. Făcut din sabia lui Thanatos. Este letal.

— Ai timp până la apus să faci sacrificiul, a spus Zeus, care s-a ridicat de pe tron şi a păşit de pe podium. Vom şti când s-a săvârşit sacrificiul.

Mă ardeau ochii, dar nu din cauza a ce urma să mi se întâmple mie, ci din cauza a ce urma să însemne pentru Josie.

Zeus a luat pumnalul şi mi l-a dat. L-am luat, iar cel mai puternic dintre Olimpieni s-a aplecat spre mine şi mi-a şoptit atât de încet, încât să aud doar eu:

— Fiul tău se va gândi la tine cu mândrie.

Josie

Parcă eram captivă într-un coşmar. Totul era în ceaţă şi, în acelaşi timp, tulburător de limpede. Conştientizam vag faptul că Seth se apropia de mine şi mă cuprindea cu braţul pe după umeri, trăgându-mă spre el. Nu m-am opus, de data asta, iar când am inspirat adânc, nu mai eram în Pantheon, ci înapoi în dormitorul nostru.

Seth mi-a dat drumul şi a făcut un pas în spate. L-am urmărit cum pune pumnalul pe pat.

Nu şi-a luat ochii de la mine.

— Josie…

— De ce? am şoptit, iar chipul lui s-a înceţoşat când un şuvoi de lacrimi m-a orbit.

Eram atât de furioasă pe el şi, în acelaşi timp, îngrozită. Eram şocată, şi nimic nu mi se părea adevărat.

— Nu asta vreau, a zis. Josie, nu aşa mă gândeam că va decurge ziua.

— Nu? am râs, cu glasul frânt.

Mi-am şters obrajii, m-am îndreptat către pat şi m-am aşezat.

— Nu e normal ce se întâmplă.

Seth s-a apropiat de mine şi a îngenuncheat pe podea. S-a uitat la mine, dar eu nu puteam să-l privesc, căci dacă-l priveam, cedam.

— Nu poţi face asta.

— Trebuie, a zis, ţinându-mă de mână. E singura cale!

— Cum poţi fi atât de sigur?

A trecut o clipă, care mi s-a părut foarte lungă, înainte ca el să răspundă:

— E o nebunie, dar ştiu că… este corect. Că spre momentul acesta a dus toată viaţa mea…

— Crezi sincer că toată viaţa ta a dus spre momentul în care te sacrifici?

— Da şi nu! Mi-a pus o mână pe obraz, ridicându-mi capul, când a adăugat: Viaţa mea n-avea sens înainte să te cunosc. Am detestat mereu ideea de soartă, însă acum mi se pare că asta este. Are sens.

Cu mâinile tremurând, mi-am cuprins genunchii.

— Nu, nu are niciun sens, Seth!

A inspirat brusc şi parcă m-a înjunghiat.

— Iubito…

— Nu! N-are sens! Deloc, am spus, strângându-mi genunchii până ce unghiile mi-au pătruns în carne. Mi-a luat ceva să reuşesc să o spun, iar când am izbutit, n-a fost decât o şoaptă: Trebuia să avem parte de veşnicie.

Seth a închis ochii.

— Trebuia să învingem Titanii şi să revenim aici. Să alegem o cameră pentru copil şi să facem lucruri normale, cum ar fi să cumpărăm lucruşoare pentru el sau ea, şi să-l lăsăm pe Deacon să ne organizeze o petrecere. Trebuia să fim împreună. Mi s-a frânt glasul, însă am găsit puterea să continui: Şi tu să fii aici când îţi nasc copilul. Să fii aici. Nu mort.

Degetele lui Seth mi-au alunecat pe obraji. S-a ridicat. Şi-a trecut mâna prin păr.

— Trebuie… trebuie să mai existe o cale, am insistat. Trebuie să fie un soi de test dubios, pe care să trebuiască să îl depăşim.

M-am ridicat şi eu. Îmi tremurau genunchii.

— Poate că asta este. Un fel de test pe care trebuie să-l… nu?

— Da, *este* un test, Josie.

S-a întors spre mine, cu chipul sculptat dureros de liniştit. Mi s-a tăiat respiraţia văzându-i hotărârea de pe chip şi am clătinat din cap, deja ştiind ce urma să spună.

— Nu există altă cale. Apollo avea dreptate. Dacă nu oprim lucrurile aici, se va sfârşi cu mine ucigându-l pe Cronos.

— Aşa, şi? Îl ucidem.

— Ştiu că nu vrei asta. Nu, dacă vor muri milioane.

— Atunci, ucide-l pe Zeus! E încă posibil. Îl ucidem şi-i ducem capul lui Cronos.

— Nu! a răspuns şi m-a prins de umeri. Nu mai sunt persoana aceea.

M-a învăluit panica.

— Dacă ar trebui să ucid…

— Vreau ca acest copil să crească ştiind că am ales corect. Să se gândească la mine şi să fie mândru, a zis. Copilul nostru trebuie să mă admire. Dacă-l ucid pe Zeus, nu ajung aici. Nici dacă îl ucid pe Cronos.

— Nu te las să faci asta, Seth! Nu pot!

— Trebuie! Ştiu că nu vrei! Şi nici să mă asculţi nu vrei, a spus, dându-mi capul pe spate. Dar nu există altă cale.

Nu mi-am putut împiedica lacrimile să curgă când l-am apucat de guler şi m-am lipit de el. Braţele lui m-au ţinut aproape, la fel de feroce cum îl strângeam eu.

— Vrei să mori? am şoptit. Asta e?

— Nu, pe toţi zeii! Tot ce mi-am dorit a fost să fiu suficient de bun pentru tine, pentru copilul nostru.

Seth mi-a trecut mâna prin păr şi şi-a apăsat buzele pe obrazul meu ud.

— Şi dacă trebuie să îmi dau viaţa pentru a mă asigura că tu şi copilul veţi avea o viaţă lungă, într-o lume mai bună, atunci o voi face bucuros.

— Dar eşti suficient de bun, Seth. Eşti *deja*.

— Voi fi.

L-am împins, cu un ţipăt.

— Nu e corect! Nu poţi fi împăcat cu asta.

M-am dat înapoi, cu mâinile ridicate, parcă pentru a ţine la distanţă ce spunea.

— Vei renunţa, pur şi simplu?

— Nu renunţ, *psychí mou!*

În ochii lui strălucea suferinţa pentru mine, nu pentru el.

— Ştiu că aşa trebuie să fie.

— Nu! am strigat furioasă, chiar dacă începeam să înţeleg, încet, încet.

Nu exista cale de scăpare, nu câtă vreme el vedea în asta un mod de a ne asigura viitorul mie şi copilului meu.

— Seth, *te rog*. Nu vrei să-ţi vezi copilul?

M-a tras în braţele lui.

— Am văzut… am văzut bătaia inimii copilului. Va fi… Trebuie să fie destul, şi chiar este. Este mai mult decât aş fi putut spera vreodată.

Hotărârea din vorbele sale m-a lovit. Chiar se întâmpla. Nu aveam nicio ieşire. Urma să o facă. Suspine adânci, care-mi rupeau sufletul, mi-au sfâşiat trupul. Mi-am îngropat faţa la pieptul lui.

— Ssst, *psychí mou*, totul este în regulă! Va fi bine!

M-a legănat blând şi mi-a liniştit fiecare suspin care mă rupea pe dinăuntru.

— Sunt aici şi totul e bine.

Dar nu era. Nu va fi niciodată. Nu va mai fi.

M-a sărutat pe tâmplă.

— Avem încă prezentul. Şi vom avea veşnicia în amintire.

Nu puteam să respir din cauza presiunii care mi se încleştase în piept.

— Prezentul, am şoptit.

El a zâmbit, cu degetele pe buza mea inferioară.

— Prezentul. Până la apusul soarelui, trebuie să… se întâmple.

Am vrut să protestez, pentru că aveam nevoie de mai mult timp, dar l-am *ascultat*. L-am *auzit*, chiar dacă am crezut că mor.

Prezentul – începutul a ce urma să fie sfârşitul.

I-am luat mâna şi am închis ochii, sărutându-i vârfurile degetelor. Prezentul, atât aveam! Durerea a explodat, sfâşiindu-mă iar. Nu cunoscusem niciodată o asemenea durere, nici după ce aflasem că bunicii sau mama muriseră. Nu! Era mai mult. Muream pe

dinăuntru, bucată cu bucată, până ce nu mai rămânea nimic.

Am inspirat întretăiat şi i-am dat drumul mâinii. I-am apucat tricoul şi i l-am tras peste cap, aruncându-l pe podea. Fără cuvinte, am trecut la pantaloni. Au căzut şi ei.

Începând cu bărbia, i-am sărutat fiecare centimetru pătrat de piele, până ce am ajuns în genunchi, în faţa lui. Dacă tot ce aveam era prezentul, voiam să-i ofer tot ce aveam. *Totul*.

— Josie! a expirat Seth, cu degetele în părul meu.

L-am luat mai întâi în mână şi l-am ţinut strâns, mişcându-mi degetele încetişor.

Când a inspirat scurt, l-am luat în gură şi mi-am tras mâna înapoi. Şoldurile lui au împins, dar eu nu m-am grăbit şi nici nu mi-am făcut probleme pentru lipsa mea de experienţă. Nu conta. Între respiraţii calde, l-am tachinat cu limba, înainte să repet mişcarea cât de adânc am putut. L-am tras apoi afară, atingându-l lent cu limba, până ce icnetele lui aspre mi-au întrecut bătăile inimii.

Cu un zgomot aproape sălbatic, m-a apucat de umeri şi m-a împins, ridicându-mă să mă sărute pe gură. Mi-a scos rochia şi sutienul cu o repeziciune uluitoare. Întinzându-mă pe spate, mi-a scos şi chiloţii, dintr-o mişcare.

Am simţit că-mi curge lavă topită prin vene când privirea lui fierbinte m-a pironit. Nevoia pulsa în mine, ameţindu-mă, în timp ce între coapse mi se cuibărea căldura. Îmi vâjâiau urechile când el a îngenuncheat pe pat, cu mâinile mari de o parte şi de alta a coapselor mele. A lăsat capul jos şi gura lui a urcat de pe coapsă spre cea mai intimă parte a mea, iar spatele mi s-a arcuit, ridicându-se.

Seth m-a prins de mâini şi le-a ţinut jos, în timp ce limba lui explora adânc, până când eu m-am mişcat fără ruşine spre gura lui, cu şoldurile ridicate şi coapsele depărtate. Numele lui s-a scurs de pe buzele mele, iar şi iar, ca o rugăciune.

După o veşnicie, parcă, mi-a dat drumul încheieturilor şi am preluat eu controlul. L-am rostogolit pe spate şi m-am urcat peste trupul lui, sărutându-l fără oprire. Doar după ce îi gustasem fiecare cută a gurii, am coborât pe corpul lui.

Mi-am pus mâinile pe pieptul lui şi i-am oferit tot ce simţeam, toată fiinţa mea. Cuvintele, pentru mine, nu erau suficiente să descrie cât îl iubeam. Insuficiente să îi spună cât de mult rău avea să-mi facă pierderea lui. Mi-am folosit corpul să îi arăt cât de adâncă era iubirea mea, şi m-am rugat să fie suficient. Să simtă. Să ştie.

Seth s-a ridicat, mi-a cuprins ceafa în palmă, şi a continuat să împingă.

— Ai fost întotdeauna mult mai bună decât mine, Josie! Te iubesc!

Am simţit din nou lacrimi. Nu puteam să le opresc. L-am luat în braţe. Corpurile noastre s-au mişcat ca unul, cu inimile bătând sincron. M-a sărutat, m-a devorat, de parcă ar fi sperat să-mi ia gustul cu el.

A crescut ritmul. Respiraţia ne-a devenit întretăiată şi ne-am agăţat cu disperare unul de celălalt. Într-o explozie sfâşietoare de plăcere, am ajuns împreună la apogeu. Au trecut minute bune, în timp ce el mă ţinea cu blândeţe, cu trupurile încă unite, şi l-am simţit întărindu-se iar. Mi-am ridicat privirea spre el.

Fără un cuvânt, m-a întins pe spate. Şi-a trecut degetul mare peste buzele mele deschise şi a început să se mişte într-un ritm lent, fără grabă, care-mi ardea corpul. Ridicându-mi şoldurile, mi-am încrucişat gleznele deasupra şoldurilor lui şi l-am primit mai adânc.

Ritmul lui a crescut, şi a pătruns tot mai adânc, până ce nu am mai ştiut unde se termina el şi începeam eu. Era atât de bine! Atât de perfect! Şi nu era corect ce urma să se întâmple. Nu era corect.

Eliberarea mi-a zguduit trupul şi inima. Am strigat, în timp ce trupul lui se cutremura lipit de al meu. Când am revenit amândoi pe pământ, am luat-o de la capăt. Eram disperată să-mi întipăresc senzaţia

pielii lui pe a mea, gustul, mirosul lui. Folosindu-mi mâinile şi limba, i-am venerat fiecare centimetru şi tot nu mi s-a părut de ajuns.

Nu avea să fie niciodată.

M-a tras în poala lui, intrând dintr-o alunecare în mine. Am gemut.

— Eşti atât de frumoasă şi atât de puternică! Să nu uiţi asta! Indiferent ce se întâmplă, să nu uiţi.

Lacrimile mi-au înţepat ochii până ce m-au orbit.

— Seth…

— Promite-mi!

Mi-a cuprins ceafa, sărutându-mi gâtul. Iar şi iar, am făcut dragoste până ce au început să se strecoare primele umbre pe fereastră.

Venise timpul.

Suspinam, cu capul la pieptul lui. Mă simţeam rece pe dinăuntru.

— Nu pot! Nu pot face asta!

— Nu trebuie. Nu o voi face aici. Voi pleca. Aşa va fi mai uşor.

M-am lăsat pe spate, cu mâinile pe umerii lui.

— Cum de poţi accepta asta?

— Simplu!

Mi-a sărutat vârful nasului şi mi-a dat lacrimile la o parte, cu dosul mâinii.

— Te iubesc! Iar iubirea este altruistă.

Asta m-a făcut să plâng şi mai tare, fiindcă nu fusesem niciodată altruistă când iubeam. Niciodată.

— Nu meriţi asta.

— Unii ar spune că era timpul.

Seth m-a aşezat blând pe pat şi s-a ridicat în capul oaselor. S-a uitat câteva secunde la pumnal.

— Plec! a spus el. Nu trebuie să…

Panica m-a cuprins şi m-am ridicat în genunchi.

— Nu! Nu pleca! Te rog! Poate fi aici! M-am adunat şi mi-am şters lacrimile de pe obraji, spunându-i: Poate fi aici.

— Nu vreau să vezi asta.

— Iar eu nu vreau să fii singur.

Alunecând de pe pat, mi-am luat rochia şi m-am îmbrăcat cu ea, cu inima bătând nebuneşte şi stomacul revoltându-mi-se.

— Te rog! Te rog să nu pleci! Trebuie să fiu aici! Trebuie… Trebuie să fiu aici pentru tine! Să fac parte din asta!

— Josie…

— Dacă nu, nu mi-o voi putea ierta vreodată. Te voi ajuta!

Era adevărul.

Seth a închis scurt ochii, şi, pentru o clipă, am crezut că îmi va spune nu, dar apoi a încuviinţat. S-a ridicat în picioare şi a luat pumnalul.

— Atunci, e timpul!

Încet, m-am ridicat, în timp ce el a îngenuncheat pe podea, lângă pat. L-am urmat, lipindu-mi trupul de al lui.

— Nu vreau să… nu vreau să… pleci, am spus, pentru că nu m-am putut obliga să rostesc cuvântul potrivit.

— Ştiu!

Seth mi-a sărutat buzele ude de lacrimi.

— Închide ochii! mi-a zis.

Am închis ochii strâns, dar lacrimile tot curgeau. Inima mi s-a sfâşiat, dincolo de orice leac. Din tot ce trăisem, era lucrul care avea să mă ucidă. Aveam să înfrângem Titanii şi să salvăm milioane de vieţi, însă eu nu puteam să mai fiu la fel. O parte imensă din mine murea încet, pentru că, fără Seth, nu mai ştiam ce e viaţa.

Dar i-am luat mâinile într-ale mele.

Şi mâinile lui ţineau pumnalul.

— Te iubesc! a şoptit răguşit, apăsându-şi lama ascuţită pe piept, deasupra inimii. Te voi iubi mereu!

Am scos un sunet sălbatic, ca de animal, deschizând ochii.

— Te iubesc! Te iubesc atât de mult!

— Da, ştiu! Ştiu, Josie!

— Îi voi povesti copilului nostru despre tine. În fiecare zi. În fiecare clipă, îi voi spune cât de măreţ ai

fost şi cât de mult l-ai iubit, am zis. Copilul nostru te va cunoaşte. Promit!

— Mulţumesc! Te iubesc!

Cu mâinile tremurând peste ale lui, am simţit cum îşi ia avânt, şi, în ultima clipă, instinctele mele au preluat controlul. Am încercat să-l opresc… dar era prea târziu.

Am ţipat când şi-a împlântat pumnalul adânc în piept. Ultimul lucru pe care l-am văzut au fost ochii lui, ochii lui de culoarea ambrei. Mi s-a părut că văd surpriza reflectându-se în ei.

Apoi, o scânteiere de lumină pură, care m-a orbit, urmată de un val intens de căldură. Am căzut în faţă, cu pumnalul alunecându-mi printre degete.

Eram singură.

M-am chircit, cu un strigăt de agonie şi disperare încă sfâşiindu-mi sufletul.

Seth nu scosese niciun sunet, ca să se asigure că ultimele cuvinte pe care aveam să mi le amintesc spunându-mi-le erau că mă iubeşte.

Acum, nu mai era.

Seth nu mai era.

28

Josie

— Josie!

Vocea blândă a revenit, de data asta mai aproape.

— Josie, lasă-mă să te ajut!

Cu pumnii încleştaţi, n-am răspuns rugăminţii lui Alex. Tot venea să vadă ce fac, deja de câteva ore. De fiecare dată, căpăta curaj. Trecuse de la ciocănit la dobândirea cheii şi la deschiderea uşii. De data asta, s-a aplecat şi m-a atins pe umăr.

Dar nu i-am răspuns.

Nu puteam.

Alex a ieşit din cameră, iar eu am rămas unde eram, de când *plecase*… Seth. Am rămas chircită în locul în care îngenunchease el.

Cred că Alex ştia.

Sau mă auzise ţipând mai devreme.

Era mai probabil decât ca Apollo să fi luat legătura cu ei. Nu ştiam.

Nu mi se părea real. Doar durerea. Era prea cumplită să nu fie reală. Nu puteam scăpa de ea.

Nu mă puteam mişca. Nu puteam dormi. Nu mă puteam gândi la nimic altceva în afară de Seth. Când îl văzusem prima dată, când îl auzisem vorbind prima dată, când mă sărutase prima dată.

Momentele acelea îmi jucau în minte iar şi iar, spunând povestea fiecărei secunde petrecute cu el, şi fiecare secundă în care nu fusesem împreună mi se părea timp irosit.

Am plâns.

Am plâns atât de mult, cum nu credeam să fie posibil. Când am socotit că lacrimile îmi secaseră, m-am gândit la ultimele lui cuvinte, la cum îmi mulţumise şi îmi spusese că mă iubeşte – şi am început iar să plâng. Aveam ochii umflaţi. Mă ardea gâtul, iar capul mi se părea îngreunat, dar lacrimile mi-erau nesfârşite.

Durerea era nesfârşită.

Zăceam şi mă uitam la pumnal, când m-am gândit la visul meu. La cel în care purtam rochie albă şi… muream.

Visul nu fusese despre mine.

Unele lucruri erau corecte. Rochia albă. O purtam. Lacrimile. Nu se mai opreau. Amorţeala. Dincolo de durere exista doar nimicul. Dar, în vis, muream eu, plină de sânge, şi nu Seth. De fapt, el fusese acolo şi nu existase nicio picătură de sânge.

Nu aveam stofă de oracol.

Mi-am făcut mâna să alunece spre burtă. Am închis iar ochii. Nu ştiu cât a trecut, dar s-a auzit o nouă bătaie în uşă, iar apoi o altă voce care mă chema.

— Josie?

Deacon a intrat şi s-a apropiat încet.

Au trecut câteva momente şi i-am simţit atingerea delicată pe umăr. Am deschis ochii. M-am uitat la pumnal.

Deacon s-a aşezat în spatele meu. Mi-a dat la o parte şuviţele care-mi ieşiseră din coadă.

— Seth… nu mai e, am spus, arzându-mi gâtul cu o respiraţie adâncă.

— Da, ştiu!

Avea vocea răguşită. A continuat să mă mângâie pe păr.

— Nu trebuia să fie aşa. Pumnalul a început să îşi piardă contururile. Eu şi semizeii trebuia să înfrângem Titanii. Asta era *ideea*. De aceea… a fost Seth trimis să mă ia. De aceea i-am găsit pe Gable, pe Cora şi pe Erik. Dar nu mai contează.

— Contează, a răspuns el. Poate că nu îi folosim ca să îngropăm Titanii, dar i-am salvat *de Titani*. I-ai salvat. Seth i-a salvat!

Mi s-a strâns inima. Sigur că Deacon avea dreptate. Să recuperăm semizeii avea rost. Ne asiguraserăm că nu vor împărtăşi soarta celorlalţi.

Să ştiu asta nu-mi îndulcea suferinţa. M-a străbătut un fior.

— Nu pot să cred că nu mai e.

Deacon şi-a lipit fruntea de capul meu.

— Nu se poate întâmpla, am zis, tremurând. Tot cred că este un coşmar. Că mă voi trezi şi va fi fost doar un coşmar.

— Da, ştiu, a murmurat el, cu un braţ în jurul taliei mele. Nu pare real. Seth a fost… I s-a frânt vocea, însă a găsit puterea să continue: Merita mai mult.

Alt fior m-a zguduit.

— Da, aşa este… Pe toţi zeii, da… însă eu… Detestam să rostesc cuvintele: Nu cred că ştia asta. Nu cred c-a ştiut.

— Nu a ştiut.

Am închis ochii strâns, să stăvilesc lacrimile.

— Nu ştiu ce să fac. Nu ştiu cum să trec peste asta.

— Nu trece, a zis Deacon şi a ridicat capul. Nu am trecut peste moartea părinţilor mei, a lui Solos sau a lui Caleb, dar a fost tot mai uşor şi mai bine.

Mă durea în piept, de parcă fusese sfâşiat. Nu mă puteam gândi la nicio zi în care va fi mai bine. În care nu va durea ca o rană proaspătă.

— N-o să te întreb dacă te simţi bine, a zis Deacon, după o clipă. Ştiu că nu te simţi, dar sunt aici pentru tine. Suntem aici pentru tine, Josie.

— Ştiu, am şoptit.

Deacon mi-a luat mâinile într-ale lui.

— Nu l-ai pierdut. Nu tocmai. Vei avea mereu amintirile, şi, mai important, vei avea asta, a spus şi

mi-a apăsat cu blândeţe burta cu mâna. Vei avea copilul, Josie. Vei avea mereu o parte din el. Să nu uiţi!

Pe toţi zeii!

Deacon avea din nou dreptate, şi, într-un fel, asta m-a durut mai tare decât orice, pentru că aveam amintirile despre Seth. Aveam o parte din el, dar copilul nostru urma să primească doar ce-i spuneam eu despre Seth, şi ştiam că nu va fi suficient.

Seth meritase să îşi cunoască copilul.

Copilul nostru merita să îl cunoască.

*

Zeii au răspuns la 15 ore, 43 de minute şi 15 secunde din clipa în care mi-am luat rămas-bun de la singurul bărbat pe care-l iubisem. Doar atunci m-am ridicat de pe podea şi am făcut duş, schimbându-mă în pantaloni şi tricou, un tricou de-ale lui Seth. Fusese cel pe care-l purtase cu o zi înainte şi încă mirosea ca el. Mi-am strâns părul în coadă.

Când m-am întors în dormitor, nu mă puteam uita la patul care era încă răvăşit de iubirea noastră. Pumnalul era tot unde căzuse. Am inspirat şi m-am apropiat de el. L-am ridicat, iar privirea mi-a căzut pe locul în care îngenunchease Seth.

O parte din mine tot aştepta ca el să reapară şi să alerge spre mine, ca să mă ia în braţe.

Nu s-a întâmplat.

O bătaie în uşă mi-a atras atenţia. Punând pumnalul pe dulap, m-am dus la uşă. Era Alex. Avea cearcăne sub ochii umflaţi.

— Bună! a zis ea şi a făcut un salt, aruncându-şi braţele în jurul meu şi îmbrăţişându-mă strâns. Îmi pare atât de rău, Josie! Pe zei, îmi pare atât de rău!

Cred că am murmurat ceva, dar nu am idee ce. Când Alex s-a retras, a trebuit să mă uit în altă parte, fiindcă avea lacrimi în ochi. Nu eram singura care trecea prin durerea sfâşietoare. Alex îl cunoscuse pe Seth de mai multă vreme. Ei doi aveau un trecut ciudat, dar erau ca două feţe ale aceleiaşi monede.

— Nu ştiu ce să zic.

S-a dat înapoi.

Am strâns din buze şi am clătinat din cap. A trecut o clipă, apoi abia am avut încredere să vorbesc.

— Nu cred că poate spune cineva ceva. Dar e un zeu aici, am zis, răguşită.

Alex s-a şters la ochi şi şi-a dres glasul.

— Da! E în camera noastră.

— Este tata? am întrebat-o, încordată.

— Da!

Inspirând întretăiat, mi-am întors faţa.

— Să nu-l facem să aştepte!

— Josie…

— E în regulă!

Am început să merg spre camera lor.

Ea m-a ajuns din urmă cu uşurinţă.

— Dar nu este.

Am închis ochii încet şi m-am oprit. Mi-a luat o secundă să răspund.

— Da, ştiu! Nu este în regulă! Nici pe departe, dar acum va trebui să fie.

Când am deschis ochii, se uita în podea.

— Bine! a zis. Să mergem!

Nu eram pregătită să văd pe nimeni şi în special nu pe tata. Eram furioasă doar când mă gândeam la el, mai ales din cauza durerii. Atât de multă durere! O parte era iraţională. Nu putuse opri asta? Nu putuse sugera ceva mai bun? Mai era şi faptul că bănuiam că ştiuse cum se vor încheia lucrurile cu Seth. Că ştiuse de la bun început.

Alex a deschis uşa şi l-am văzut pe Aiden. Privirea lui argintie era mohorâtă. N-a zis nimic, doar m-a îmbrăţişat aproape la fel de strâns ca Alex, iar când mi-a dat drumul, mi-a luat faţa în mâini, privindu-mă în ochi.

— V-a iubit pe tine şi pe copilul ăsta în cel mai pur şi mai puternic mod, a zis el şi mi-a prins o lacrimă care se strecurase, ştergând-o cu degetul mare. L-ai transformat într-o persoană capabilă de această iubire. Nu uita!

Îmi tremura buza. Mi-am înghiţit nodul din gât.

— Nu voi uita!

Aiden a plecat capul şi m-a sărutat pe frunte. Când s-a dat înapoi, Luke era acolo şi m-a luat în braţe. Mi-a zis ceva, dar nu l-am auzit, atât de tare îmi bătea inima. Am privit camera apoi, iar privirea mea s-a fixat în ochi identici cu ai mei.

Apollo se afla într-un colţ.

M-am desprins de Luke, incapabilă să-mi iau privirea de la tata.

Nu s-a mişcat în timp ce mă privea.

— Ştiu că sunt ultima persoană pe care vrei să o vezi, iar ce o să spun nu schimbă prin ce ai trecut, dar îmi pare sincer rău pentru durerea pe care o simţi!

Am deschis gura, dar nu mi-am găsit cuvintele. De fapt, le aveam, dar, dacă le rosteam, le-aş fi ţipat – aş fi ţipat până ce plămânii îmi cedau. Nu-mi puteam permite aşa ceva.

Nu când ştiam de ce era Apollo aici.

Luându-mi privirea de la el, l-am văzut pe Luke aşezându-se lângă Deacon, care tăcea.

— Ai sprijinul… cum le zice? Uriaşilor?

— Nu încă, a răspuns Apollo. Dar de aceea sunt aici. Vreau să te informez că îi vom învinge pe Titani. Când apune soarele, astăzi, ei vor fi îngropaţi deja.

Era bine de ştiut. Dar…

— Vin cu voi!

Apollo a deschis gura.

— Nu cred…

— Ce crezi tu nu mă interesează, am zis aspru, mai aspru decât intenţionam, dar nu eram în dispoziţia de a permite nimănui să-mi spună ce să fac. Merg cu voi!

Deacon s-a întors spre mine.

— Sigur eşti pregătită pentru asta?

O întrebare nimerită, pentru că îşi petrecuse mare parte din zi zăcând pe podea, cu mine.

— Trebuie să văd cum se sfârşeşte.

Alex şi Aiden au schimbat o privire. Ştiam că se pregăteau pentru o discuţie care să pomenească toate motivele raţionale pentru care trebuia să rămân.

— Nu înţelegeţi! Trebuie să asist.

Mi-am încleştat pumnii şi am privit prin cameră.

— Trebuie să văd pentru ce şi-a dat Seth viaţa.

— Bine, a zis Alex, la nici măcar o secundă după ce încheiasem. Vii!

Apollo a săgetat-o cu privirea.

— Nu te certa cu mine! a zis Alex, scurt. Josie trebuie să meargă, deci va merge.

Apollo s-a uitat în altă parte.

— Dar putem aştepta până când eşti gata, a sugerat Aiden. Nu trebuie să facem asta acum.

— În comunitatea aceea încă mai sunt puri vii, probabil. Cu cât aşteptăm mai mult, cu atât mai mari sunt şansele să nu supravieţuiască. Titanii nu se

aşteaptă să ne întoarcem atât de repede. Dacă aşteaptă pe cineva, este… Seth, nu suntem noi. M-am silit să respir, în ciuda durerii din piept, şi am continuat: Cu cât aşteptăm mai mult, cu atât cresc şansele să afle ce a făcut Seth şi să se pregătească.

— E posibil? l-a întrebat Aiden pe Apollo.

Ochii lui albaştri s-au aţintit asupra chipului meu.

— Orice e posibil.

Nu era adevărat.

Dacă ar fi fost *orice* posibil, Seth ar fi fost aici, cu mine. N-ar fi…

Mi-am oprit gândurile, clătinând din cap, şi mi-am îndreptat umerii.

— Haideţi!

Apollo a lăsat bărbia în jos.

— Ai pumnalul?

— Este în camera mea.

— Vom avea nevoie de el.

*

Dacă eram sinceră cu mine, aveam nevoie de o distragere. Nu că nu mi-ar fi păsat de purii care puteau fi încă vii în comunitate. Voiam să termin cu asta, din cauza lor, dar… aveam nevoie…

Aveam nevoie să văd cum se termină.

Am ajuns înăuntrul porţilor, toţi cinci. Deacon a rămas, supraveghindu-i pe ceilalţi semizei.

Primul lucru pe care l-am remarcat a fost cât de straniu de tăcută era comunitatea. Privind în spate, am văzut poarta înaltă, de piatră, prin care se auzeau zgomotele traficului, vieţii – dar aici?

Era ca un mormânt.

— Aşa era şi înainte?

Aiden a încuviinţat.

— Da, dar erau şi umbre. Să fim prudenţi!

Luke şi Alex m-au flancat şi ne-am îndreptat spre ce mi-am imaginat că era strada principală. Nu era aşa cum îmi povestise Seth.

Străzile fuseseră curăţate. Nu erau nici maşini abandonate, nici trupuri.

Şi erau oameni aici.

Şedeau în curţile exterioare şi la mese, la colţ de stradă. Cu zecile.

Folosesc termenul „oameni” cu generozitate.

Am inspirat adânc, iar stomacul mi s-a strâns la mirosul moscat care umplea aerul.

S-au întors toţi în acelaşi timp, cu ochii ca nişte lacuri de ulei.

Alex şi-a scos pumnalele.

— Cred că nu era aşa ultima dată.

— Nu!

A făcut şi Aiden la fel.

Am strâns pumnalul pe care i-l dăduse Zeus lui Seth, în timp ce Luke a scos un Glock.

— Aşadar, când îi chemăm pe giganţii ăia? a întrebat el, încetişor, în timp ce umbrele s-au ridicat şi s-au întors spre noi.

— Curând! a murmurat Apollo.

Speram că asta însemna foarte curând, fiindcă umbrele acelea îmi dădeau fiori. Stăteau şi se uitau, iar tăcerea a devenit asurzitoare.

Una dintre ele, care fusese cândva un pur de vârstă mijlocie, s-a mişcat. A păşit de pe trotuar pe stradă. Degetul mare al lui Luke a alunecat peste patul Glockului.

Bărbatul şi-a lăsat capul într-o parte şi a ţâşnit, alergând spre noi cu o viteza inumană. Am vrut să-mi ridic mâna liberă, pregătită să folosesc *akasha*, dar Apollo a pocnit din degete.

Tipul a făcut implozie.

S-a chircit şi s-a *mototolit*.

Alex a lăsat jos mâna cu pumnalul. L-am privit amândouă.

— Serios? a făcut ea, cu gura căscată. Aşa scapi de umbre?

El a ridicat o sprânceană.

— Cum altfel?

Acum căscam eu gura.

— Serios? În tot timpul ăsta puteai doar să pocneşti din degete?

— Da! Toţi zeii pot.

M-am încruntat.

— Seth nu poate… Am inspirat adânc; o spusesem la prezent, aşa că m-am corectat: Seth nu putea.

Pe chipul lui Apollo s-a citit o licărire de emoţie, dar a dispărut înainte să îmi dau seama ce era.

— N-ar fi avut cum. Dacă avea mai mult timp, ar fi învăţat.

Dacă ar fi avut mai mult timp…

Am strâns mâna în jurul plăselelor. Mă simţeam de parcă m-aş fi înjunghiat eu în piept.

Capul lui Apollo s-a rotit în spate, când pământul ni s-a cutremurat sub picioare. Energia s-a revărsat pe stradă. Mi-am simţit pielea de găină pe braţe. Aerul a început să se modifice, şi l-am văzut mai întâi pe Creastă Albastră.

Furia a explodat în mine. Titanul acela făcuse lucruri oribile, şi nu era singur. A apărut şi femeia, în spatele lui Oceanus, şi am mârâit.

Ea distrusese Long Beach.

Ea îl făcuse pe Seth să se simtă ca naiba.

Voiam să-i ucid pe amândoi.

Oceanus a zâmbit maliţios către tata.

— Ce interesant!

— A venit aici să moară, a râs Thetys. În faţa fiicei lui. Drăguţ!

Oceanus ne-a privit pe ceilalţi.

— Dar unde e…

— Acum, Josie! a poruncit Apollo.

Cu o scurtă privire la el, am făcut ce îmi indicase mai devreme să fac. Am înaintat câţiva paşi şi am lăsat toată mânia, durerea şi *nenorocita* de disperare să mă alimenteze. Privindu-l pe Oceanus în ochi, am ridicat pumnalul şi apoi l-am coborât, scoţând un strigăt când l-am implântat în asfalt.

Pumnalul a tăiat prin ciment şi prin piatră, adâncindu-se. Am văzut ochii lui Oceanus mărindu-se, surprinşi. L-am văzut rostind un singur cuvânt.

Nu!

Am zâmbit.

Forţa a ceea ce făcusem a revenit, ieşind prin asfalt de-a lungul pumnalului. M-a izbit, trântindu-mă pe spate şi în fund.

Pumnalul a ţâşnit prin aer, unde a vibrat, apoi s-a liniştit. Plutea parcă ţinut de o mână invizibilă. Apoi a explodat într-o mie de bucăţele, făcându-se pulbere.

— Trebuia să se întâmple asta? a întrebat Luke.

Apollo s-a înfipt bine pe picioare.

— Aşteaptă!

Cu ochii mari, m-am ridicat. În spatele lui Thetys, aerul s-a schimbat iarăşi, iar respiraţia mi s-a blocat în piept când a apărut Cronos.

— Ce-ai făcut? a întrebat uimit, cu privirea de smoală arzându-mă. Ce-a făcut?

Umbrele şi-au dat capetele pe spate şi au *urlat*. Ţipetele lor mi-au trimis fiori pe şira spinării.

— Nici nu e ciudat! a comentat Alex. Când se vor…

Umbrele au atacat.

Alex şi Aiden au ţâşnit în faţă, împotriva primului val. Alex a înfipt un pumnal adânc în pieptul primei umbre. Aiden s-a răsucit, ca un dansator graţios, aruncându-şi secera. A lovit umbra sub bărbie. Capul s-a dus într-o direcţie, iar corpul, în alta. Luke a început să împuşte o umbră după alta, toate în mijlocul frunţii.

Una a trecut pe lângă Alex, venind spre mine. Instinctele mele recent exersate au preluat controlul. Am ridicat mâna şi m-am folosit de *akasha*. Fiecare celulă din corp s-a trezit la viaţă, iar puterea mi-a inundat fiinţa. Un fulger de energie mi s-a arcuit din palmă, lovind umbra în centrul pieptului. A zburat în spate, dincolo de Oceanus.

A început un tremur, de parcă ar fi trecut un tren prin apropiere, dar a crescut tot mai mult, devenind insuportabil. Umbrele n-au mai atacat, strigătele lor s-

au stins, şi au privit în pământ. Mi-am întins mâinile să îmi menţin echilibrul şi l-am privit pe Apollo.

— Te rog, spune-mi că *aşa* trebuie să se întâmple!

Apollo a încuviinţat.

Strada s-a umflat, de parcă ar fi apăsat-o o mare presiune. Ne-am împleticit înapoi, când s-a prăbuşit. Drumul era crăpat şi n-auzeam decât respiraţia lui Luke.

Bucăţi de asfalt au sărit în aer, lovind umbrele care nu fuseseră isteţe să se ferească. Praful a acoperit cerul, iar din el a ieşit o mână.

Era o mână cam cât trunchiul meu.

Aiden a ferit-o pe Alex cu braţul.

— Sfinte…

— Fudulii de daimon! a şoptit Alex.

Altă mână s-a lovit de pământ, zguduind clădirile. A apărut un cap mare, acoperit de murdărie. Din strada sfâşiată a ieşit o creatură masivă, care avea peste şapte metri înălţime.

Speram că nu erau elicoptere prin zonă, pentru că tipul nu putea fi ignorat.

Aproape că mi-au ieşit ochii din cap când am coborât privirea, şi mi-am dorit să nu o fi făcut.

— Uau! a murmurat Alex.

Gigantul era gol, goluţ.

Altă pereche de mâini a apărut din stradă. Al doilea gigant i s-a alăturat celui dintâi, apoi al treilea.

Toţi erau dezbrăcaţi.

— Cred că nu se fac haine suficient de mari pentru ei, a făcut Alex, iar mie mi-a scăpat un chicotit isteric.

Oceanus a strigat ceva şi s-a întors. Umbrele s-au aruncat în faţă, spre giganţi. Unele au căzut în crevasa din stradă. Altele au înconjurat-o. Au năpădit giganţii, atacându-le picioarele şi urcând.

Apollo a lăsat capul într-o parte şi a oftat.

— Întotdeauna trebuie să apară târziu, ca o vedetă.

Drumul s-a zgâlţâit de energie pură. Aproape că mi-a stat inima. În spatele lui Cronos a apărut o coloană de lumină albastră. Când a pălit, acolo se afla Zeus.

— Unde crezi că pleci?

A zâmbit amuzat, iar fulgerul i-a trosnit în palme, suflându-i şuviţele de păr.

Cronos s-a oprit.

— Nu din nou!

— Istoria chiar se repetă.

Zeus a zâmbit.

— Uite! a strigat Aiden.

Pe cer, deasupra noastră, au apărut puncte negre dispuse în cercuri şi apropiindu-se tot mai mult de pământ. Nu erau puncte, de fapt. Erau creaturi mari, înaripate.

— Furii! a blestemat Luke.

Înainte să apucăm să ne adăpostim, ele s-au năpustit asupra umbrelor care încercau să-i încetinească pe giganţi, ridicându-le cu picioarele cu gheare şi aruncându-le apoi la pământ. Sângele uleios ţâşnea, punctând asfaltul crăpat. O umbră a trecut peste mine, iar pământul s-a cutremurat când o Furie a aterizat chiar în faţa mea.

Am icnit.

— *Erin*?

Mi-a făcut cu ochiul. Abia dacă i-am recunoscut trăsăturile, dar era ea, cu înfăţişarea ei adevărată.

— Revin!

Folosindu-se de picioarele puternice, s-a lansat pe cer. În câteva secunde, avea o umbră în gheare. M-am uitat la ea, şocată că era, de fapt, cât se poate de vie.

Tata nu mă minţise în legătură cu asta.

Primul gigant s-a dezbărat de umbre şi s-a năpustit înainte, zguduind pământul la fiecare pas. Se îndrepta spre Thetys.

O lumină albă a ţâşnit dinspre Apollo, lovind-o pe Thetys în spate. Ea s-a împleticit. N-a căzut, dar Apollo o încolţise. Zeus făcea la fel, lovindu-l pe Cronos iar şi iar cu fulgere.

Apollo şi Zeus nu ucideau Titanii. Îi ţineau captivi şi nu le permiteau să scape.

Alex a trecut pe lângă mine şi a ridicat o bancă răsturnată. S-a aşezat, sprijinindu-şi capul pe coate.

— Te-ai făcut comodă? a întrebat Aiden.

A ridicat din umeri.

— Nu e ca şi cum ar avea nevoie de ajutor.

— Pentru prima dată.

Un rânjet neobişnuit a apărut pe faţa lui Luke, când a văzut un gigant apucând-o pe Thetys cu mâna cărnoasă. Femeia ţipa şi se zbătea, dar nu putea scăpa.

— Era şi cazul, a zis el.

Noi patru chiar stăteam pe margine, cât Zeus şi Apollo, împreună cu Furiile, au preluat controlul. Nu mă puteam abţine să nu mă gândesc că, dacă ar fi fost Seth aici, ar fi leşinat să vadă aşa ceva.

Am zâmbit trist. Nu i-ar fi venit să creadă. Că, în sfârşit, după atâtea morţi şi atâtea victime, Zeus era aici şi *lupta*.

Fusese nevoie doar de… sacrificiul lui Seth.

Nodul de emoţii pure mi s-a lărgit în piept, şi mi-am lăsat mâna pe burtă.

Ultima bătălie a durat câteva minute. Giganţilor le-a fost uşor să-i captureze pe Titanii strânşi la un loc. Îi ţineau în mâini şi, de unde stăteam eu, Titanii arătau ca nişte copii care ţipau, în timp ce erau duşi înapoi prin crevasa din drum. Cronos a dispărut ultimul, cu ţipetele de furie depăşite numai de urletele

umbrelor, pe care le distrugeau Furiile, absorbindu-le când încercau să scape din corpurile posedate.

— Crezi că vor face indigestie? a întrebat Alex.

Mi s-a părut o întrebare pertinentă.

Pământul s-a mai cutremurat o dată, când Zeus a făcut un pas în faţă. Când s-a apropiat de crevasă, şi-a fluturat mâna deasupra ei. O lumină albastră s-a aşezat peste abis, ca un roi format din milioane de libelule. Drumul s-a reparat. Piatra şi cimentul s-au coagulat, s-au întins peste crevasă, şi, în câteva secunde, giganţii care se târâseră afară din pământ au rămas doar o amintire. Chiar şi vopseaua galbenă care delimita benzile era impecabilă.

— Asta poate fi util, a murmurat Luke, dar a tăcut când Zeus a venit spre noi.

Chiar şi Alex s-a ridicat în picioare.

— Vor duce Titanii înapoi în morminte, unde-i aşteaptă Hades, a explicat Zeus, apoi a privit peste umăr. Furiile vor vâna restul umbrelor. Câteva au scăpat, dar n-au unde să fugă.

Alex a deschis gura, dar n-a zis nimic.

Zeus m-a privit.

— S-a terminat, Josie!

Se terminase.

Habar nu aveam cum ar fi trebuit să mă simt. Că era totul complet? Uşurare? Că se făcuse dreptate? De parcă să ştiu că sacrificiul lui Seth nu fusese în van ar

fi uşurat brusc povara înfruntării unei… veşnicii fără el?

Dar nu simţeam *nimic*.

Am privit peste umărul lui Zeus şi n-am văzut nicio Furie. L-am observat însă pe tata, care se uita la mine.

— A fost datorită lui, a spus Zeus încet. A făcut posibil totul, şi, într-o zi, vei înţelege de ce a trebuit să fie aşa.

— Nu voi înţelege niciodată. Smulgându-mi privirea de la Zeus, m-am uitat la tata şi am zis: Vreau să merg acasă.

29

Josie, două luni mai târziu

— *Kiría*, POT SĂ FAC ceva pentru tine?

Şezând în nisip, mi-am ridicat privirea de la valurile înspumate şi am mijit ochii. Era Basil, care apăruse pe nesimţite lângă mine.

— Ce ţi-am zis eu, Basil?

— Să nu te mai… servesc?

— Exact! am încuviinţat cu emfază. Nu eşti servitorul meu şi nimeni de-aici nu este.

De când mă adusese Apollo aici, după ultima înfruntare cu Titanii, Basil şi fiecare persoană – ăăă,

preot şi preoteasă – care locuiau pe acest tărâm mă tratau de parcă eram o regină întoarsă acasă.

La început, fusese bine, mai ales când păşisem prima dată în dormitorul pe care-l împărţisem cu Seth şi suferisem o cădere nervoasă. Dacă n-ar fi fost Basil şi preoteasa Karina, nu cred c-aş fi ajuns în pat. Oricât mă face de ruşine să recunosc, dacă nu s-ar fi asigurat ei că mâncam, în primele zile întunecate de aici, aş fi stat în pat şi aş fi jelit.

Dacă nu era copilul, exact asta aş fi făcut. M-aş fi ofilit şi aş fi murit, pentru că durerea pierderii lui Seth era la fel de puternică, de parcă totul s-ar fi întâmplat ieri.

Doar că, ajutată de cei care trăiau aici şi de prietenii mei, am reuşit să mă dau jos din pat şi chiar dacă erau zile în care-mi doream numai să renunţ, n-am făcut-o.

Eram încă aici.

Urma să fiu aici.

— Dar noi dorim să te slujim, a zis Basil, aşa cum mai spusese de o mie de ori.

— Da, ştiu. Dar este… ciudat.

Basil m-a privit de parcă n-ar fi putut înţelege de ce era ciudat. A schimbat apoi subiectul, aşa cum făcea mereu când purtam conversaţia aceea.

— Am umplut cămara şi frigiderul de dimineaţă. Nu am uitat gustările cu brânză, de data asta.

Am zâmbit. Era vorba despre Cheetos.

— Erin va aprecia.

El a zâmbit larg.

— Mă bucur. Erin va rămâne o vreme?

— Nu ştiu sigur. Cred că asta depinde dacă este sau nu… chemată.

Basil a încuviinţat, înţelegător. Erin fusese aici din momentul în care mă adusese Apollo. Pe lângă bucuria de a putea relua legătura, prezenţa ei se dovedise utilă. Avea şi abilitatea transportului uşor, deci mă putea duce oriunde era nevoie.

Aşa ajunsesem la prima programare la obstetrician, la New York. Fusese totodată grozav şi deprimant, iar Erin îmi fusese alături.

La fel şi Basil, şi Karina.

Uneori, mă întrebam de ce erau încă aici.

Mi-am muşcat buza şi am privit oceanul.

— Pot să te întreb ceva?

— Orice, *Kyría*.

— De ce sunteţi încă aici? am zis, tresărind la tonul întrebării. Adică, sunt foarte bucuroasă pentru asta. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără voi, dar Seth este… nu mai este, iar voi eraţi aici pentru el.

Basil a îngenuncheat lângă mine, iar când l-am privit, m-a privit şi el.

— Doar pentru că nu e aici nu înseamnă că nu mai e. Este Zeul Vieţii şi este Zeul Morţii. E doar un moment în acel ciclu.

Ce mi-a spus m-a derutat cumplit, dar nimeni dintre preoţii şi preotesele de aici nu credea că Seth e… mort. Se purtau de parcă ar fi fost în vacanţă. De parcă urma să se întoarcă.

Dar Seth nu se întorcea.

Ştiam asta, fiindcă, dacă era aşa, s-ar fi întors deja. N-ar fi rătăcit pe-acolo fără mine. N-ar fi ratat prima vizită la doctor. Nu m-ar fi lăsat *aşa*.

Deşi ştiam toate astea, o parte din mine spera, asemenea celor de aici.

Îl aştepta pe Seth să revină. De parcă era *plecat*, şi nu mort.

Basil mi-a atins uşor braţul, iar eu am clipit şi m-am concentrat din nou la el. Mi-am dat seama că spunea ceva.

— Este în regulă, *Kyría*. Omul era definiţia răbdării. Suntem aici şi pentru tine. Vrem să ştii asta. Suntem familia ta, nu de sânge, dar datorită a ceea ce există aici. S-a lovit cu pumnul în piept şi a adăugat: Şi familia de inimă şi suflet nu pleacă, orice ar fi.

*

— Tacos sau aripioare? Este o decizie importantă, deci nu spune că nu-ţi pasă.

Erin stătea în bucătăria uriaşă, cu un pachet de turte moi pentru tacos într-o mână şi unul de aripioare crude în cealaltă.

— Stai aşa! Femeile însărcinate pot mânca aripioare de pui şi tacos?

Am râs, turnându-mi suc de portocale proaspăt stoarse.

— Câtă vreme sunt gătite cum se cuvine, sigur că da.

A lăsat punga de tacos în jos şi a privit-o pe cea cu pui.

— Cred că puiul este opţiunea mai sănătoasă.

Închizând uşa, m-am apropiat de insulă şi am sărit pe scaunul de bar.

— Nu sunt convinsă că aripioarele au fost vreodată o opţiune sănătoasă.

— Dacă sunt la cuptor, sunt sănătoase.

— Nu cred că merge aşa.

S-a încruntat, punând puiul în frigider.

— De ce nu?

— Pentru că multe lucruri pregătite la cuptor sunt rele pentru tine.

— Cum ar fi?

— Prăjiturile. Plăcintele. Lasagna.

— Îmi distrugi viaţa, m-a întrerupt, zâmbind. Facem aripioare cu salată.

Am luat o gură de suc, iar ea s-a apropiat şi s-a aşezat lângă mine.

— Cum erau lucrurile la Universitate?

Erin trecuse mai devreme pe acolo, să ia pulsul.

— Nicio luptă, chiar dacă au revenit toţi studenţii.

— Fără incidente?

— Fără, a zis ea şi s-a aşezat picior peste picior. Se pare că Deacon şi Luke au dat de ceva. Ei cred că are legătură cu surorile mele. Mulţi dintre puri n-au mai văzut niciodată o Furie. S-ar putea să fi fost un semnal de alarmă, să-şi pună viaţa în ordine.

Era dificil să mă gândesc la Furiile îngropate drept surorile lui Erin, din cauza a ce-i făcuseră lui Colin. Erin nu era ca ele.

Ultima dată când fusese în campus, Marcus o anunţase că primise veşti de la unul dintre contactele sale şi că avea profilul purilor care fuseseră probabil implicaţi în crimele împotriva semipurilor. Fuseseră anchetate câteva persoane, dar fără nicio descoperire.

— Dar sunt veşti bune, am zis şi mi-am trecut degetul peste marginea paharului. Cel puţin, pare sigur pentru studenţi, acum.

— Da, însă… a oftat Erin. Nu ştiu! Simt că ne lipseşte ceva, şi nu vorbesc doar despre trupul prietenului tău.

Mi-am ferit privirea. Fiecare centimetru pătrat din campus fusese răscolit după corpul lui Colin, şi tot nu fusese găsit. Mă temeam că orice i se întâmplase avea să devină un mister neelucidat.

— În fine, a zis Erin, înghiontindu-mă. Cora şi Gable formează un cuplu acum.

— Serios? Asta e grozav!

— Da!

Dacă mă gândeam bine, nu eram chiar surprinsă. Gable se holba mereu la ea când era prin preajmă.

— Erik ce face?

Erin şi-a dat ochii peste cap.

— Cred că bine. Nu pot să-l sufăr pe arogantul ăla mai mult de cinci minute o dată, dar ei trei par să se adapteze la viaţa din Universitate.

Am ridicat o sprânceană, gândindu-mă că reacţia ei la Erik era cam violentă. Mă bucuram să aud că le merge bine. Chiar dacă nu erau ameninţaţi, trebuiau să înveţe despre moştenirea lor şi despre abilităţile posedate.

— Alex şi Aiden trebuie să plece în curând, a continuat ea. Dau o petrecere de rămas-bun şi vor neapărat să te vadă, înainte să plece.

Am încuviinţat. Nu ştiam ce să răspund. Să vorbesc despre vizitarea cuiva era aproape la fel de amuzant cum era să vorbesc despre tata, pe care nu-l mai văzusem de când mă adusese aici.

Erin a tăcut o vreme.

— Le este dor de tine.

Nu mă simţeam în largul meu cu subiectul conversaţiei, aşa că m-am uitat în altă parte.

— Şi mie de ei.

— Serios?

— Da!

Chiar îmi era.

— De ce nu mergi să îi vezi? Sau mai bine îi aduc din nou aici?

Am deschis gura, dar orice voiam să spun mi-a murit pe vârful limbii. Erin ştia de ce. Ultima dată când îi văzusem pe Alex şi pe Aiden fusese aici. Veniseră cu Luke şi Deacon să discutăm despre înmormântarea lui Seth.

Organizasem una pentru Colin, chiar şi în absenţa cadavrului, cu vreo două săptămâni după îngroparea Titanilor. O săptămână mai târziu, Alex deschisese subiectul.

— Ştiu că nu vrem să ne gândim la asta, zisese Aiden. Dar va ajuta cu închiderea rănilor. Nu va fi de folos doar pentru tine, ci pentru toată lumea.

Eu mă închisesem în mine.

— Nu vor insista cu înmormântarea.

Faptul că ştia la ce mă gândesc era încă o dovadă a cât de bine mă cunoştea.

— Ştii asta, nu? m-a întrebat.

— Da, ştiu.

Am luat o gură de suc. Era timpul să fiu sinceră.

— Mă simt prost, am zis.

— Pentru ce?

— Pentru că sunt egoistă.

M-am sprijinit cu cotul de insulă şi cu obrazul de cot.

— Ştiu că trebuie să-şi ia rămas-bun şi că o înmormântare înseamnă închidere. Au nevoie de asta, iar eu îi împiedic.

O dovadă clară a faptului că nu acceptasem complet plecarea lui Seth dintre noi.

— Nu împiedici pe nimeni. Până la urmă, nu este necesară înmormântarea.

— Ştiu asta, desigur, dar nu asta merită Seth? Comemorarea? Omagiul?

— Ce crezi c-ar fi vrut Seth?

— Nu o înmormântare.

Mi-am înfipt degetele în păr, am închis ochii şi am râs scurt.

— Mai degrabă ar fi vrut să se lupte oamenii între ei, în onoarea lui.

Erin a pufnit.

— Aşa cred şi eu.

— Nu ştiu…

Mi-am trecut mâna peste faţă. Vinovăţia şi neliniştea clocoteau înăuntrul meu. Slavă Cerului,

încă nu aveam niciun simptom tipic, exceptând oboseala. Deja îmi chinuiam suficient stomacul şi fără să vomit în fiecare dimineaţă.

— Doar că… mi-e dor de el!

Erin s-a sprijinit de mine, cu bărbia pe umărul meu.

— Asta e bine. Îţi va fi dor de el multă vreme.

Mă ardeau ochii.

— Nu vreau să mă simt aşa pentru totdeauna.

— Nu e cazul. M-a strâns cu braţul de după umeri şi a adăugat: Promit!

I-am zâmbit, dar nu eram sigură că se va schimba ceva vreodată. Poate că trebuia să las lucrurile să curgă. Să merg mai departe. Poate, doar poate, să facem un soi de înmormântare era mai bine.

Voiam să încerc orice, pentru că trebuia să mă simt mai bine înainte de apariţia copilului. Trebuia. Pentru că nu voiam ca istoria să se repete şi să devin mama, absentă emoţional şi mintal.

Trebuia să îmi vin în fire!

*

Mai târziu, în seara aceea, după o baie ridicol de lungă în timpul căreia cred că şi aţipisem, m-am uitat în oglinda înaltă din colţul băii impresionante.

Începea să se vadă.

Colţurile gurii mi s-au ridicat când m-am întors în profil. Abdomenul meu nu fusese niciodată plat şi, cu siguranţă, nu era nici acum. Avea o mică rotunjime, ca atunci când mâncam prea mult, dar nu asta arăta, deşi mâncam mai multe aripioare decât era recomandat.

Punându-mi palmele pe burtă, mi l-am imaginat pe Seth. Aproape că-l vedeam în oglindă, în spatele meu, cu mâinile unde se aflau ale mele. Mă săruta pe obraz, îmi spunea că sunt frumoasă, şi apoi îmi săruta burtica, înainte să-mi arate cât de frumoasă mă credea.

M-am întors de la oglindă şi mi-am luat tricoul de pe chiuvetă. Era al lui Seth. Un tricou alb, simplu. L-am îmbrăcat. Îmi ajungea la coapse. Nu era cea mai atrăgătoare pijama, dar fusese al lui.

Nu era târziu, dar m-am urcat oricum în pat. Mi-am aruncat cuverturile peste picioare, m-am rostogolit pe o parte şi am privit adierea dinspre ocean ridicând perdelele. Mintea mi-a rătăcit, dar când a început să mediteze la discuţiile cu Erin şi cu Basil, am schimbat macazul.

Camera copilului.

Ştiam exact ce cameră voiam să decorez. Dormitorul din copilărie al lui Seth. Acum, încăperea era întunecoasă şi rar vizitată, dar m-am gândit să-i dau o nouă viaţă. Să şterg anii de singurătate care

atârnau de pereţi. M-am gândit că Seth ar fi acceptat alegerea mea.

La următoarea programare, speram să aflu dacă va fi fată sau băiat. Mi-a tremurat buza de jos când m-am gândit la jocul pe care-l jucam cu Seth. Am închis ochii. Încă îl jucam. În fiecare seară, de atunci.

Vocea mea era îngroşată când am zis:

— Băiat sau fată?

— Băiat.

M-a străbătut un fior prin tot corpul, ca răspuns la vocea profundă, şi inima mi s-a frânt, pentru că nu mai puteam auzi vreodată vocea aceea. Era o voce pentru care aş fi dat aproape orice să o aud din nou.

Deci aveam halucinaţii! Minunat! Era tot ce-mi lipsea!

Patul s-a mişcat brusc. Am deschis ochii… şi lumea s-a oprit.

Timpul s-a oprit.

Chiar şi inima mea a părut să înceteze să mai bată, timp de zece secunde. Apoi, a revenit, recuperând în grabă. Nu puteam respira, nu îmi venea să cred ce văd.

Şedea lângă mine, cu capul plecat, dar cu trăsăturile inconfundabile. Perfect. Frumos. Iubit. Cu părul auriu căzându-i pe umeri. Curbura bărbiei lui era dură şi fermă. Pomeţii atinşi şi sărutaţi parcă într-o altă viaţă erau la fel.

Înăuntrul meu a explodat lumina. Un şuvoi de emoţii a pulsat în mine, reducându-mă la tăcere şi la nemişcare. Fericire, neîncredere, iubire, teamă şi confuzie se luptau pentru a fi în centrul atenţiei.

Era el.

Sau aveam altă halucinaţie.

Era posibil.

Dar *părea* real.

Am inspirat adânc, ridicându-mă în cot, şi am surprins mirosul de mirodenii şi de toamnă.

Mirosea real.

— Seth? am şoptit.

Buzele lui atât de frumos desenate s-au curbat într-un zâmbet fermecător.

— *Psychí mou*!

Suna real.

Înainte să-mi dau seama bine ce fac, înainte să permit imposibilului situaţiei să triumfe, m-am mişcat. M-am aruncat în braţele lui, şi Doamne, dacă nu era acolo, urma să cad pe jos. Dar nu m-am oprit.

Braţe calde şi puternice mi-au cuprins talia, împiedicându-mă să cad de pe pat. Picioarele mi se încurcaseră în pături, dar eram lipită de pieptul lui, cu mâinile pe umerii lui.

Îl *simţeam* real.

Mi s-a înceţoşat vederea, în timp ce-l priveam.

— Chiar eşti tu? Chiar eşti aici?

— Chiar eu sunt, a zis, cu ochii chihlimbarii, luminoşi. Şi chiar sunt aici.

30

Josie

Îmi bătea inima atât de repede, încât simţeam că ameţesc, şi m-am gândit că s-ar putea să vomit pe aşternuturi.

Seth şedea pe patul nostru şi mă ţinea în braţe, cu palmele lipite de şalele mele.

Nu avea sens.

Nu pricepeam.

Îmi tremurau mâinile când i-am atins obrajii. Pielea lor era caldă şi netedă. A ridicat din sprâncene când i-am atins buzele, spunându-mi că visez, pentru că era imposibil.

Dacă era un vis, nu voiam să mă trezesc.

I-am privit gâtul, umerii goi. Am recunoscut vag pantalonii de bumbac pe care-i purta. Îl văzusem pe tata purtând aşa ceva. Mi-am ridicat iar privirea într-a lui, iar ochii lui mi s-au părut lacuri de miere caldă.

Mi-a sărutat vârful degetului.

— Josie, iubito…

Lacrimile mele i-au înceţoşat trăsăturile.

— Nu înţeleg!

Capul i s-a lăsat într-o parte şi l-am auzit inspirând brusc.

— Nu plânge!

Mâinile lui mi-au părăsit spatele şi mi s-au lipit de obraji. Mi-a alungat lacrimile cu degetele mari.

— Iubito, nu plânge! Te rog! Ştii că urăsc să te văd plângând.

Asta m-a făcut să plâng şi mai tare, pentru că… nu putea fi adevărat. Seth nu mai era. Era mort. Văzusem cu ochii mei, iar de atunci trecuseră săptămâni. *Luni*. Orice era, real nu putea fi.

— E un fel de truc plin de cruzime? am şoptit. Vei dispărea? Vei păli şi vei…

— Nu este, mi-a jurat în timp ce îmi prindea o altă lacrimă. Nu plec nicăieri. Nu dispar. Nu te mai părăsesc niciodată, Josie!

Speranţa a îndrăznit să se trezească la viaţă în pieptul meu, dar însoţită de o groază cum nu mai simţisem, căci speranţa mă putea ucide. M-am tras înapoi din atingerea lui şi am lăsat un spaţiu între noi.

L-am privit cu ochi mari.

— Nu mai pot face asta o dată! Nu te pot pierde iar! Nu aş supravieţui! Abia dacă reuşesc acum! Nu pot…

Seth s-a mişcat repede.

Acum şedea pe marginea patului şi acum îşi înfipsese o mână în căpătâiul patului, în spatele meu, iar cu cealaltă îmi cuprinsese ceafa.

Şi-a apăsat gura pe a mea, şi nimic la sărutul lui nu era lent sau blând. Sărutul a fost brutal. Dinţii ni s-au ciocnit, şi se putea ca buzele să-mi fie vinete a doua zi, dar m-a sărutat fără nicio rezervă. Simţurile mele, deja turbulente, au scăpat de sub control. Am fost imediat copleşită.

Avea *gust* de Seth.

S-a tras înapoi cât să îmi atingă buzele cu ale lui, când vorbea.

— *Eu* sunt! Îmi spuneai Sethie, iar eu ţie, Joe. Îmi spuneai mereu că nu mă placi, dar mereu m-ai plăcut.

Alt tremur m-a scuturat.

— Ai fost urmărită de un daimon la motelul cu prezervative la recepţie. Când ai învăţat să foloseşti elementele, la început chemai mereu focul când încercai să chemi aerul. Luke nu voia să fie în apropiere când exersai.

Mi-a scăpat un hohot gâtuit.

— *Eu* sunt, a repetat. M-ai vrut, chiar dacă nu eram demn de tine. Când mi-ai spus că urmează să avem un copil, am căzut în fund. Şi datorită ţie şi numai ţie, am devenit un om mai bun. Sunt eu, *psychí mou*. Sunt aici şi nu te mai părăsesc niciodată.

Am căscat ochii, când adevărul a tot ce spunea a pătruns prin panică şi teamă. Speranţa nu doar că s-a aprins, ci a ars măreţ, iar eu m-am spart într-un şuvoi de emoţii.

Era Seth cel care m-a tras în braţele lui. *Era* Seth cel care m-a ţinut atât de strâns, că n-a mai rămas spaţiu între noi. *Era* Seth cel de lângă mine, în carne şi oase.

Seth

Îngropându-mi faţa în claia de păr, am inspirat mirosul lui Josie, lăsându-l să mă pătrundă. La naiba! Nu credeam c-o voi mai ţine în braţe. Nu credeam că-i voi mai auzi vocea sau că îi voi mai simţi curbele moi.

Când îmi împlântasem pumnalul în piept, crezusem că atât mi-a fost. Aşa se şi întâmplase. Pentru o vreme.

Am ţinut-o până ce n-a mai tremurat şi n-a mai plâns. Doar atunci m-am uitat la chipul ei.

Cât de frumoasă era!

Am şters lacrimile rămase şi i-am dat părul după ureche.

— Iubito, îmi frângi inima!

— Îmi pare rău! mi-a spus cu vocea răguşită. Am crezut că… Ai plecat, Seth! Ai murit!

— Da! am zis şi nu mă puteam opri din a o atinge. Într-un fel…

Palmele ei s-au deschis şi s-au încleştat iar în pumni, pe pieptul meu.

— Nu înţeleg. Dacă n-ai fost mort, unde ai fost?

— Pe toţi zeii, Josie, ţi se va părea o nebunie!

Am privit-o şi am zâmbit amuzat.

— Porţi un tricou dintr-ale mele?

A ridicat din sprâncene.

— Da, însă nu asta contează!

Nu eram sigur că sunt de acord. Să o ating după ce fuseserăm despărţiţi atâta vreme deja mă făcea să turez motorul, dar s-o văd în hainele mele? Mă excita aproape dureros.

— Seth, a zis, iar când mi-am ridicat privirea într-a ei, ochii săi albaştri erau calzi. Dacă mai ezitam cu privire la identitatea ta, acum mi-e clar.

Am rânjit. Mi-am pus degetul mare sub buza ei.

— Am crezut că am murit. Aşa m-am simţit, la început. Erai tu, era vocea ta, şi apoi n-a mai fost nimic. Nimic! Şi apoi, parcă m-am trezit.

Şi-a trecut mâna peste braţele mele şi s-a sprijinit de căpătâiul patului.

— Unde te-ai trezit?

— Nicăieri. Adică, eram treaz, la nivel de conştiinţă, dar nu aveam… Pare o nebunie, dar n-aveam corp.

Josie a clipit lent.

— Nu aveai corp?

— Întocmai! La început, n-a fost decât alb. Eram înconjurat de alb, şi m-am trezit, dar nu aveam idee cine sau ce, sau unde eram. Parcă atunci mă năşteam. Am început să-mi amintesc lucruri, apoi. Fragmente de copilărie. Pe mama. Pe urmă, lucrurile au început să aibă sens. Mi-am amintit de mine şi de tine, dar eram tot captiv în nimic.

— Seth, a şoptit ea, sună groaznic!

— Da! Nu aveam să uit cum mă simţisem în următoarele câteva milioane de ani. Am fost atât de furios şi de frustrat, şi de… neajutorat! O parte din mine era evident vie, şi voiam să mă întorc la tine şi la copil, dar nu puteam ieşi din nimic.

Ochii ei scânteiau, iar eu am inspirat întretăiat.

— Pe toţi zeii, n-am idee câtă vreme am stat acolo. Mi s-au părut ani. Dar mi-am dat seama de ceva. Sunt absolut.

Josie s-a uitat la mine.

— Aşa…

Am râs, şi, pe toţi zeii, sunetul m-a speriat. Nu mai râsesem de dinainte să mergem în Olimp. Aproape n-am recunoscut cum sună.

— Sunt absolut, ceea ce înseamnă că doar altă fiinţă absolută mă poate ucide. Thanatos are o sabie a morţii, însă nu este absolut. Când mi-am dat seama,

m-am… reconstruit. A urmat o lumină puternică, şi m-am trezit în fundul gol, în templul lui Zeus.

Ea a tresărit.

— Rahat! Ai dreptate! Doar Cronos sau Zeus te puteau ucide… Stai! Te-ai sinucis şi eşti *absolut*. Nu se pune?

I-am luat mâinile.

— Se pare că nu, potrivit lui Zeus.

Josie a rămas tăcută o clipă, apoi mi-a strâns mâinile.

— Zeus a ştiut asta de la început? Că nu vei muri, ci vei rămâne… blocat?

— Da, am mârâit, a ştiut.

— Poftim? a ţipat ea. Îţi baţi joc de mine?

— Nu aş face aşa ceva, nu cu asta, am spus şi i-am sărutat vârfurile degetelor. Ai avut dreptate, Josie. A fost un test, un test care urmărea să vadă dacă se va comite un act egoist sau unul altruist. Un test pe care Zeus însuşi l-a picat.

Nu crezusem niciodată că voi vedea remuşcare autentică la Zeus, dar când venise la mine, în templul lui, şi îmi spusese că alesese greşit acum multe mii de ani, îi simţisem durerea din voce. Dacă făcea şi el ce făcusem eu, numai zeii ştiu cine ar fi fost azi.

Şi cine ar fi şezut pe tron, lângă el.

— M-am întors cât de repede am putut, am spus şi i-am dus mâinile la pieptul meu. Îmi pare rău că mi-a luat atâta să mă găsesc şi să mă prind! Sunt atât de…

— Nu! m-a întrerupt Josie şi s-a ridicat în genunchi. Nu te scuza! Ţi-ai dat viaţa, gândindu-te că asta a fost, că vei pune capăt Titanilor şi că ne vei oferi mie şi copilului un viitor sigur. Să nu te scuzi! Ai venit la mine. Ai reuşit. Ce nu înţeleg este de ce nu mi-a zis nimeni. Zeus ar fi putut. Şi dacă Zeus ştia, ştia şi tata. Fireşte! Este zeul profeţiilor. Fireşte că a ştiut. Doamne, îl omor!

— Însetată de sânge! Mi-a lipsit asta.

— Mi-ar fi putut spune. Ar fi putut face o aluzie. Ar fi putut să-mi dea o speranţă! A fost… Am simţit că *am murit* odată cu tine, Seth. A fost…

— Termină! Am luat-o de umeri şi mi-am lipit fruntea de a ei, încercând să o liniştesc: Nu te întoarce acolo! Sunt aici! Eşti aici, şi nimic din lumea asta sau de dincolo de ea nu m-a oprit să mă întorc la tine.

— Te iubesc! Te iubesc atât de mult, Seth! Te…

Am sărutat-o şi nu m-am oprit. Trecuse prea multă vreme de când îi simţisem pielea pe a mea, şi nu mai voiam să pierd nicio secundă.

Josie simţea, cred, la fel, căci s-a întins după pantalonii mei când m-am întins şi eu după tricoul ei. Am încremenit o secundă, apoi ea şi-a dat capul pe spate şi a râs.

Mi s-a oprit respiraţia.

— Tu prima!

Şi-a muşcat buza de jos şi a ridicat braţele. Am apucat tivul tricoului şi l-am ridicat. M-am uitat pe săturate, dându-mi seama că amintirile nu-i făceau dreptate. Umerii netezi. Sânii aceia, şi…

Stai aşa!

Corpul ei… se schimbase.

Mi-a stat inima. Avea sânii mai plini şi sub buric o umflătură.

— Pe toţi zeii…

M-am uitat lung la ea, la primele semne că înăuntrul ei ne creştea copilul. Mi s-a înceţoşat vederea când mi-am pus mâinile pe burta ei uşor proeminentă.

— Uită-te la tine! Am ratat asta. Când s-a întâmplat?

Şi-a pus mâinile pe ale mele şi dinspre ele a radiat un tremur uşor.

— Cred că m-am trezit într-o zi şi aşa era, dar a evoluat lent. Am avut prima programare la New York, la obstetrician.

— Şi?

— Totul e perfect, deocamdată.

Înghiţindu-mi lacrimile, m-am aplecat şi am sărutat-o pe burtă. Detestam că ratasem programarea aceea! Nu voiam să mai ratez niciuna.

Degetele ei mi s-au împletit prin păr. Mi-a ghidat gura înapoi spre a ei şi m-a sărutat, în timp ce-mi trăgea în jos pantalonii. Când mi s-au blocat în genunchi, i-am făcut să dispară.

Josie a râs. Parcă mă tăvăleam la soare.

O clipă mai târziu, pătrundeam în ea. Aveam vreme să o luăm încet, să îmi reamintesc fiecare centimetru din trupul ei, dar nu acum. Niciunul dintre noi nu putea aştepta. Mi-a înconjurat şoldurile cu picioarele.

Ne-am potrivit mişcare cu mişcare. Ritmul a crescut, până ce eram lac de sudoare. Mâinile ei erau peste tot – în părul meu, pe spatele meu, apucându-mă de fund. Gura mea era peste tot, sărutându-i gâtul, capturându-i sfârcul tare, în timp ce mâinile mele îi legănau şoldurile şi o ţineau în timp ce intram în ea.

Pierdut în plăcere, m-am uitat în jos, ridicându-mă suficient ca să ne privesc. Să-mi văd penisul intrând şi ieşind din ea era erotic şi intim. Am urcat tot mai mult, până ce ea şi-a dat capul pe spate. Au scuturat-o spasmele şi m-au legănat. Gemetele ei s-au intensificat şi eu am urmat-o, cu şoldurile pompând cu furie. A fost ca un orgasm fără sfârşit. A trecut ceva vreme până ce mişcările mele s-au oprit, şi am rămas deasupra ei, nemişcat, cu inima bubuind.

Mi-a mângâiat obrajii cu palmele.

— Mi-a lipsit *asta*.

Alunecând afară, am râs şi m-am sprijinit în braţe.

— Nu cât mi-a lipsit mie.

Josie mi-a zâmbit, jucându-se în părul meu.

— Nu vreau să închid ochii.

— Nici eu.

M-am întors pe o parte şi am aşezat-o lângă mine. I-am atins obrazul.

— Trebuie să fac ceva. Ceva pe care am vrut să-l fac de o vreme. Când eram prins în nimic, m-am gândit că mi-am ratat şansa. Că am pierdut atâta timp. De acum nu mai irosesc nicio secundă.

— Ce? a întrebat, cu un deget pe buza mea inferioară.

— Vreau să ne căsătorim. Nu peste şase luni. Nici peste o săptămână. Vreau să ne căsătorim cât de repede, i-am spus, şi cred că nu mai respira. Ştiu că nu este cea mai romantică dintre cereri, dar vrei să…

— Da!

Josie a sărit pe mine, răsturnându-mă pe spate.

— Da!

31

Josie

— E superbă! am şoptit, uluită de reflexie.

Privirea mea a găsit-o pe a lui Erin în oglindă.

Părea gata să plângă.

— Chiar este.

Alex stătea lângă ea, cu un rânjet diavolesc.

— Sunt atât de mulţi nasturi! Pe cât pariem că Seth o să devină nerăbdător şi o să sfâşie rochia?

Am simţit că mi se încălzesc obrajii şi am lăsat capul în jos, râzând. Seth nu ar fi sfâşiat rochia, dacă devenea nerăbdător. Ar fi făcut-o să dispară, prin puterea gândului, că aşa era el, special.

— Sper doar să nu-i mai văd fundul gol din nou, a zis Erin. Nu că mă plâng. Are un fund *mişto*, dar a fost jenant.

Alex s-a întors spre Erin, aşteptând.

— Cum de i-ai văzut tu fundul?

Privirea mi s-a concentrat pe reflexia mea, în timp ce Erin povestea cum aflase că Seth se întorsese din, să zicem, morţi. Fusese a doua zi, de dimineaţă, şi pentru că Seth şi cu mine stătuserăm până târziu să vorbim, dormisem mai mult.

Îngrijorată că nu mă trezisem încă, Erin năvălise în dormitor şi dăduse cu ochii de posteriorul gol al lui Seth.

Fusese un bun venit foarte stângaci.

Mai ales că Erin fusese atât de şocată, că rămăsese pe loc, cu gura căscată, în timp ce Seth se ridicase să găsească tricoul purtat de mine.

Altfel, ultimele zile mi se păruseră cel mai frumos vis. I-am auzit din nou vocea, i-am simţit atingerea, m-am înecat în săruturile lui. Ne-am jucat de-a numele, băiat sau fată, în fiecare seară, înainte să adormim. Seth fusese prezent când deschisesem uşa camerei sale de copil, când făcusem curăţenie şi o aerisisem.

Seth era din nou cu mine.

Basil şi Karin nu păruseră surprinşi de întoarcerea lui. Asta m-a făcut să mă gândesc că avusesem impresia că îl aşteaptă.

Poate ştiau.

Sau poate că nu renunţaseră la speranţă. O parte din mine se simţea vinovată că *renunţasem*. Nu 100%, dar începeam să accept pierderea lui.

Mi-a luat câteva zile să accept total că Seth nu avea să dispară. Că nu era un fel de glumă cosmică, plină de cruzime. Tot mă trezeam în miez de noapte, să-l ating, să mă asigur că e acolo. Tot mă nelinişteam când nu-l vedeam, iar Seth părea să-şi dea seama, pentru că rareori se îndepărta pentru multă vreme. Eram extraordinar de lipicioasă, dar nu cred că mă putea învinui cineva, după două luni în care-l crezusem mort.

Probabil că urma să mai treacă multă vreme înainte să nu mă mai trezesc noaptea, ca să îl găsesc alături.

Dar nu voiam să mă gândesc azi la asta. Simţeam un amestec de nerăbdare şi nelinişte în stomac. Rochia mea era superbă, simplă, dar elegantă. Nu purtasem niciodată ceva asemănător.

Sub corsetul presărat cu mărgeluţe delicate se aduna o rochie albă, fără bretele. Trena îi şoptea pe podea când mă întorceam.

Era o rochie *de mireasă*.

Nu mi-a venit să cred că Seth mă ceruse de doar trei zile, şi deja aveam rochie, mulţumită lui Laadan.

Şi mă căsătoream. Astăzi. În mai puţin de un ceas.

— Eşti stresată? m-a întrebat Alex, atingându-mă pe braţ.

— Da! Puţin! Nu ştiu de ce, dar sunt.

— Cred că toate miresele sunt, a zis Alex, aranjându-mi pe creştet coroniţa de trandafiri roz pal, aleasă de Laadan.

Îmi lăsasem părul liber, ştiind că aşa îi plăcea lui Seth, şi mă căsătoream desculţă, într-unul dintre locurile mele favorite.

Pe plajă, cu casa lui Seth, în curând casa *noastră*, privindu-ne.

Ce începuse ca o cerere în căsătorie se transformase în nuntă… de muritori.

Chiar dacă Seth şi cu mine voiam să ne petrecem următoarea lună încuiaţi în dormitor, voiam să dăm de veste tuturor că, de fapt, Seth trăia. Aşa că ne

îndreptaserăm spre comunitate şi, după ce generaserăm şocul vieţii multora, Seth le oferise şi un şoc ulterior.

Mă ceruse în căsătorie.

Aiden păruse să se înece. Alex începuse să chicotească, iar Deacon se dusese imediat s-o găsească pe Laadan, strigând că aveau o nuntă de planificat.

De atunci, lucrurile îmi scăpaseră de sub control. Seth şi cu mine nu voiam să facem nuntă. Voiam să schimbăm nişte inele şi nişte jurăminte, şi atât.

Deacon nici nu voise să audă.

Şi nici nu fusese bucuros să afle că nu voiam să aşteptăm luni, să planifice el o nuntă ca în poveşti. Seth îi dăduse două zile şi jumătate.

Acceptase însă provocarea. Cu ajutorul lui Laadan, plănuise nunta.

M-am întors spre Alex şi Erin. Ambele purtau rochii frumoase, în nuanţa trandafirilor de pe capul meu. Nu erau domnişoare de onoare. Seth şi cu mine spuseserăm stop la povestea cu petrecerea, dar Laadan strecurase coroniţele, aşa că fetele le purtau.

Femeia aceea era o făcătoare de miracole. Chiar acum se afla cu Deacon pe plajă, asigurându-se că totul e perfect.

— Este… o nebunie, aşa-i? am întrebat fetele.

— Cea mai frumoasă!

Alex s-a aşezat pe bancheta din faţa patului. Îi sclipeau ochii de emoţie.

— Când ai apărut cu Seth, am... a început ea şi a clătinat din cap. Sunt bucuroasă că trăieşte şi că e din nou arogant.

— Şi eu! a zis Erin.

Am ridicat din sprânceană.

Ea a chicotit, ridicând coroniţele lor, mai mici.

— Uite ce e, tot cred că este un ticălos arogant, dar este ticălosul *tău*.

Alex a pufnit, luându-şi coroniţa.

— Sper să ţii un toast.

M-am uitat la Erin, clătinând din cap.

— Nu! M-am întors spre Alex şi i-am spus: Mulţumesc din nou! Trebuia să fie petrecerea voastră.

Dându-şi ochii peste cap, a făcut un semn din mână.

— Nu avem nevoie de o petrecere de fiecare dată când plecăm. E numai vina lui Deacon. În plus, tu i-ai făcut anul! Ştii cum e el cu petrecerile.

Am rânjit.

— Mă tem să văd tortul.

— Şi eu.

S-a auzit o bătaie în uşă, iar Luke a strigat:

— Sunteţi bine acolo?

— Da!

Alex s-a întors spre uşă.

Luke a păşit înăuntru. Purta o pereche de pantaloni negri şi o cămaşă albă, largă. Mai să nu-l recunosc. Trăsăturile i s-au îmblânzit când a dat cu ochii de mine.

— Arăţi minunat, Josie!

— Mulţumesc!

Mi-am împletit degetele, să-mi opresc mâinile din tremurat.

— Sunteţi gata?

M-am uitat la fete.

— Aşa cred!

— Da… Stai!

Erin mi-a îndreptat încă o dată coroniţa. Se părea că am un cap de formă ciudată sau aşa ceva.

— Acum e bine! Arăţi perfect! Totul e perfect.

— Da, este!

Mi-a pierit un pic zâmbetul. M-am întors spre oglindă şi mi-am înghiţit nodul din gât. Totul era perfect, doar că…

Tata!

Tatăl meu ar fi trebuit să fie prezent.

Părea să ştie tot ce se întâmplă şi n-avea cum să-i scape *asta*.

Dar nu ne despărţiserăm în termeni buni. Nu vorbiserăm de când mă adusese aici, dar mă gândeam… că poate apare.

Poate că avea să o facă. Avea timp. Dar nu voiam să permit nimănui să-mi strice ziua.

Am inspirat adânc şi m-am răsucit pe călcâie.

— Sunt gata!

*

Preotese şi preoţi se aliniaseră pe stânci, iar robele aurii le fluturau uşor în adierea caldă şi sărată.

Se plecau când treceam pe lângă ei, unul după altul, şi stomacul mi se strângea în tot mai multe noduri în timp ce coboram scările. Că nu m-am împiedicat de poalele rochiei şi nu m-am rostogolit pe scările cu pricina a fost un miracol.

Erin şi Alex au mers înainte, cu Luke, şi au dispărut să-şi ia locurile în primire. Nu aveam muzică, doar zgomotul valurilor şi murmurul conversaţiei, dar ştiam că, de îndată ce făceam colţul după pietrele ascuţite, aveam să-l văd. Să-l văd pe Seth aşteptându-mă.

Pe toţi zeii, mă căsătoream, în toată puterea cuvântului! Nu urma să completăm documentele muritorilor, pentru că Seth nu exista pentru ei. Sau aşa ceva. Cine ştie? Dar Consiliul urma să ne înregistreze hârtiile. Era o căsnicie legală. Dar nu de hârtii aveam nevoie. Nici măcar de inel. Nici de nunta asta. Doar de Seth.

Restul era doar un bonus.

Un bonus grozav.

Mi-am privit abdomenul, zâmbind. Rochia îmi ascundea perfect rotunjimea burţii. Am şoptit:

— Eşti gata?

S-a pornit vântul, răsfirându-mi şuviţele de păr. Am ridicat privirea. Nisipul sclipea sub soarele puternic şi îl simţeam cald sub tălpi.

Era *real*.

Pieptul mi s-a umplut până ce am simţit că voi pluti spre cerurile de un albastru infinit. Am început să merg şi am cotit. În mijlocul a două rânduri de scaune albe era întins un covor alb.

Când mă gândesc la ziua aceea, mi-l amintesc pe Deacon, lângă Luke, ţinându-l de mână. Mi-i amintesc pe Alex şi pe Aiden, privind peste umeri către mine, amândoi zâmbind, în timp ce se ridicau. La fel şi Alexander. Mi-o amintesc pe Laadan, cea mereu radiantă, care zâmbea larg, la braţul lui. Pe Erin lângă Erik, care şedea cu Gable şi Cora. Pe Basil şi pe Karina, la dreapta lui Marcus, care se afla în faţa unui umbrar cu viţă-de-vie. El oficia ceremonia.

Dar atunci? Nu vedeam pe nimeni în afară de Seth.

Mi-a stat inima când acesta s-a întors spre mine, şi nimic n-a mai contat.

Purta frac, şi nu-l mai văzusem aşa niciodată. Nici măcar nu mă aşteptasem să-l poarte, ci mă gândisem că va alege ceva mai comod, dar el părea să fi păşit de pe coperta GQ. Costumul i se potrivea pe umerii laţi şi pe talia conică. Avea părul auriu prins într-o coadă scurtă, şi chiar de unde mă aflam îi citeam căldura şi iubirea din priviri.

Nu-mi amintesc cum am străbătut covorul alb. Dintr-odată, mă aflam în faţa lui, privindu-l în ochi, cu mâinile tremurând când le-a luat într-ale lui, şi jur că ochii lui erau mai strălucitori ca niciodată.

— *Psychí mou*, a murmurat. Îmi tai respiraţia!

Mi-a dansat un fior pe umeri.

— Costumul. Îmi place. Mult.

— Cât de mult?

— Mult!

— Îmi arăţi mai târziu.

M-am înroşit.

Marcus şi-a dres glasul, iar eu am tresărit, pentru că uitasem că era acolo.

— Aveţi public, în caz că aţi uitat.

Am căscat ochii. Seth a chicotit. Prietenii noştri au râs, iar eu m-am înroşit mai tare.

— Sunteţi gata? a întrebat Marcus.

— Eu sunt gata! a spus Seth.

— Pentru totdeauna! am şoptit.

Marcus a început ceremonia, vorbind în greaca veche. Cuvintele cădeau între mine şi Seth, iar noi nu ne-am luat nicio clipă privirea unul de la celălalt. Aveam iar senzaţia aceea, că eram doar noi doi în lumea mare. Doar noi doi, iar când Seth s-a aplecat, la final, să mă sărute de parcă nu ne-ar fi privit nimeni, mi-am dat seama că reuşiserăm. Reuşiserăm să ajungem la *final*, contrar aşteptărilor, şi eram soţ şi soţie, şi aveam o eternitate cu asta – cu săruturile adânci, fierbinţi, care-mi răsuceau stomacul în cele mai delicioase chipuri.

Cineva a strigat, iar strigătul a pătruns prin ceaţa plăcută. Ceva nu era în regulă.

Seth a întors capul. Mâna de pe ceafa mea s-a încordat. I-am văzut surprinderea de pe chip. I-am urmat privirea.

Am tresărit, desprinzându-mă de Seth, când am văzut cine se afla la capătul covorului. Nu avea sens, dar *el* era.

— Colin?

Îmbrăcat ca ultima dată când îl văzusem. Doar că nu avea cămaşa sfâşiată şi nu era plin de sânge.

Colin a zâmbit.

— N-aş fi ratat nunta secolului.

— Ce naiba? a făcut Seth.

Am făcut un pas în faţă, încă ţinându-l pe Seth de mână.

— Chiar eşti tu?

— Da!

Deacon a ridicat din sprâncene.

— Cred că acum revine toată lumea din morţi.

Colin a chicotit.

— N-aş spune că asta s-a întâmplat. Nici măcar Seth n-a făcut-o, pentru că el n-a murit, şi practic, nici eu. Nu tocmai.

— Poftim? am întrebat. Erai atât de mort, şi eu sunt atât de confuză…

— Stai aşa! a spus Erin, ridicându-se. Nu eşti cum trebuie. L-a ocolit pe Erik, care părea derutat, şi a adăugat: E ceva în neregulă cu tine.

— Furiile! a oftat Colin. Nişte băgăreţe, cum văd ele prin amăgiri.

— Despre ce vorbeşti?

Seth a făcut un pas în faţă, dându-mi drumul mâinii.

— Ai face bine să răspunzi imediat la întrebare.

— Nu este Colin, a zis Erin. Nu este un semi.

— Ce amuzant! a făcut chestia care arăta a Colin. Dacă Furiile ar fi fost eliberate mai devreme, v-aţi fi dat seama.

Dintr-odată, mi-am amintit cum păruseră Furiile să se năpustească spre Colin. Una vorbise – cea pe care o ucisesem eu. Ce spusese? „Viclean”. Furia spusese cuvântul „viclean”.

— Ce eşti? am întrebat. Şi unde e Colin?

— Colin a murit acum o vreme. Înainte să îl cunoşti. Trăsăturile sale au început să se schimbe. Vezi tu, aveam nevoie de un trup, un trup pe care să nu-l bănuiască nimeni.

S-a lungit, devenind mai înalt şi mai zvelt.

— Trebuia să mă pierd în mulţime.

Cineva a înjurat. Suna ca Alex.

Părul negru a crescut, căzând pe umeri mult mai înguşti.

— Poate că l-aţi ucis pe Ares, dar nu i-aţi pus capăt moştenirii, a spus făptura, iar vocea i-a devenit mai feminină. Nu ne-aţi ucis pe toţi.

O femeie se afla acum în faţa noastră, o femeie înaltă, superbă, şi a găsit-o pe Alex între ceilalţi.

— I-aţi cunoscut fiii, dar nu şi pe mine.

— Aşa să fie?

Alex a dat să-şi ia pumnalele, dar şi-a dat seama că fiinţa aceea purta rochie.

— Cine naiba eşti? a întrebat-o Alex.

— Enyo, zeiţa războiului şi a distrugerii, cea care aduce discordie. Sunt sora lui Ares.

— Şi iubita lui, a mormăit Deacon, nu prea încet. Sunteţi nişte ciudaţi…

— Am avut dreptate! am zis, întorcându-mă spre Seth. N-am zis eu că era ceva legat de Ares care cauza toate problemele dintre semipuri şi puri?

— Ba da, a mârâit el. Ştiam că nu îmi place cu un motiv.

— Ah, dar vei avea curând un motiv şi mai puternic, a zis Enyo, râzând. Ares şi-a pus speranţele în tine. Avea atâtea planuri, dar l-ai trădat! Nu l-ai ucis, dar ai pus în mişcare tot ce a dus la moartea lui. Şi tu? i-a zis Enyo lui Alex. N-aş fi vrut nimic mai mult decât să te ucid.

— Aş vrea să te văd încercând, a mârâit Aiden.

Enyo a zâmbit.

— Dar sunt mai deşteaptă decât atât.

Zeiţa s-a întors spre Seth şi spre mine, cu braţul întins. Un arc de energie a pulsat şi a trosnit în aer. Un fulger zeiesc. Letal pentru toţi cei de faţă, cu excepţia lui Seth. Nu am văzut când a părăsit braţul stâng al lui Enyo.

Cu un răcnet de furie, Seth a dat drumul unui fulger şi el. A lovit-o pe Enyo, şi am ştiut că era pierdută. Seth o ucisese înainte să aibă şansa de a fugi cu coada între picioare, dar…

Dar era prea târziu.

Am simţit.

Se întâmplase atât de repede. Stăteam în faţa lui Seth, privindu-l în ochii aurii, tulburători, şi ţinându-i mâinile într-ale mele, şi n-am simţit decât o durere neaşteptată. Brutală.

Aerul rece mi-a făcut pielea de găină pe braţele goale. Am încercat să respir, dar aerul nu s-a dus nicăieri, şi am privit rochia care-mi atingea vârfurile degetelor, rochia pe care o purtam cu atâta bucurie, pentru care eram *pregătită*. M-am împleticit în spate.

Din piept îmi curgea sânge, distrugând rochia. Distrugând totul. Privirea mea l-a găsit pe Seth. Avea ochii plini de groază.

Visul. *Visul* meu. Văzusem asta. Cu excepţia ulmilor, era visul meu. Am deschis gura, dar totul mi se părea ud.

Văzusem *asta*.

Ştiam ce se întâmplă.

Cum se termină.

În jurul nostru erupeau strigăte. Haos, când lumea a început să se scuture. Seth se întindea să mă prindă, cu expresia schimbată într-una de teamă şi furie.

Prea târziu. Prea târziu.

Cu mâinile tremurând la piept, nu reuşeam să opresc sângele care-mi curgea printre degete.

Pe toţi zeii! Muream!

Mi-au cedat genunchii, dar nu am căzut. Ştiam că nu voi cădea. Partea creierului meu care se detaşase de tot se aştepta să fiu prinsă, şi am fost. Braţe puternice şi calde m-au cuprins şi m-au aşezat pe nisip, ţinându-mă aproape. Am clipit, încercând să

văd ceva, lipită de pieptul cald. Ochi de culoarea ambrei mă priveau – ochi care fuseseră plini de iubire şi de fericire, iar acum luceau de groază.

— Seth! am şoptit. Nu mă lăsa!

— Nu!

Faţa i s-a schimonosit. I s-au umplut ochii de lacrimi când mi-a ridicat capul, sărutându-mă pe frunte.

— Nu te voi părăsi niciodată, Josie! *Niciodată*!

32

Seth

Ochii ei uluitor pe albaştri erau larg deschişi, aţintiţi asupra mea, reflectând teamă şi panică.

— Rezistă, iubito!

Mi-am pus mâna pe sternul ei. Sângele mi s-a scurs imediat printre degete. Am ridicat privirea.

— Avem nevoie de doctor! am strigat.

Basil alerga deja înapoi spre casă. Câţiva dintre invitaţi erau încremeniţi, iar expresiile lor reflectau groaza care mă înconjura.

Nu era posibil.

După toate prin câte trecuserăm, nu era posibil.

Alex şi Aiden erau lângă noi. Strigau, dar cuvintele lor n-aveau sens. Erin era acolo, încremenită ca una dintre Furiile îngropate.

Josie s-a cutremurat. Privirea mi s-a fixat asupra ei. Avea ochii închişi.

— Josie! Deschide ochii! Iubito, haide! Deschide ochii! Te rog!

N-a deschis ochii.

Teroarea mi-a transformat pielea în gheaţă.

— *Psychí mou*, te rog să deschizi ochii! Te rog, iubito! Deschide naibii ochii!

Nu s-a mişcat.

Pieptul nu i se ridica.

— Pe zei! a şoptit Alex, căzând în genunchi.

Cu mâinile lipicioase de sânge, i-am verificat pulsul, trecându-mi degetul mare pe gâtul ei. N-am simţit nimic. Nu avea puls.

Nimic!

— Nu! Nu! Nu!

M-am aşezat în fund şi am luat-o pe Josie în poală. Era atât de moale! Braţele îi atârnau pe lângă corp. I-am privit pe Alex şi pe Aiden. Ochii lui argintii erau întunecaţi.

— Nu ştiu ce să fac, am spus, iar vocea mi s-a frânt. Spuneţi-mi ce să fac!

Aiden a clătinat din cap, fără cuvinte.

— Nu poate rezista mult fără oxigen. Ea… Copilul… M-am întors spre ea, dându-i părul de pe faţă, şi am zis: Trebuie să o fac să respire cumva.

— Gură la gură, a sugerat Alex, cu vocea îngroşată. Poţi încerca…

Plaja s-a cutremurat de energie. Glifele mi-au strălucit pe piele. Au urmat un fulger şi o umbră care a căzut deasupra noastră.

Apollo a îngenuncheat între Alex şi Aiden, cu privirea la Josie.

— Ajut-o! l-am implorat; nu îmi păsa că niciodată în viaţă nu implorasem. Te rog, Apollo! Ajut-o!

El i-a atins fruntea.

— Sufletul ei pleacă, Seth. Rana este mortală. Copilul tău deja…

— Nu! am strigat, ţinând-o mai aproape. Nu este moartă. Copilul nostru *nu este* mort.

I-a şters sângele de pe frunte. Eu o pătasem.

— Am prevăzut asta, a zis el, mângâindu-i faţa. Am ştiut că se va întâmpla. Nu ştii cât de greu este să ştii că fiica şi nepotul tău vor muri.

L-am privit fix.

— Nu!

Privirea lui s-a aţintit asupra mea.

— Este Soarta, Seth. Este o profeţie scrisă cu eoni în urmă.

— Nu!

M-am umplut de furie. Aveam obrajii umezi şi privirea înceţoşată.

— S-o *ia dracu'* de Soartă! *La naiba* cu profeţiile! Nu o voi pierde, şi nici pe copilul nostru. Nu ni se va lua. Jur pe zei, că voi…

— Nu vei face nimic, a zis el, calm, cu ochii devenind complet albi. Nu este profeţia ta, ci a mea. Şi a fiului tău. Pentru că iubirea este rădăcină pentru tot ce e bine şi pentru tot ce e rău. Iubirea este rădăcina Apollyonului. Soarta se ţese, a continuat, mişcându-şi mâna spre sternul lui Josie, peste efigia lui săpată în pielea ei. Lucrurile nu se pot dezlega. Soarta a privit în trecut şi în viitor. Istoria se repetă.

— Ce naiba? a strigat Alex, recunoscând profeţia de care avusese parte cu ani în urmă, în Carolina de Nord.

Părul mi s-a ridicat pe ceafă, în timp ce vocea lui Apollo era purtată de aerul sărat.

— Să cunoşti diferenţa dintre nevoie şi iubire.

Apollo a început să strălucească. Din creştetul capului auriu, de-a lungul corpului, lucea precum soarele.

— De ce s-au temut zeii s-a întâmplat. Sfârşitul vechii ere se apropie, iar viitorul bate la uşă.

Vocea lui s-a ridicat, ajungând la mare şi la stânci, exact cum se întâmplase şi cu vocea lui Ewan, nimfa.

— Pentru că noul zeu şi copila soarelui vor da naştere unei noi ere, şi marii creatori vor cădea unul după altul, remodelându-ne casele şi căminele, secerând zeu şi muritor.

M-am cutremurat. Strălucirea care îi radia din mână a îmbrăcat-o pe Josie într-o lumină caldă, aurie, care-i înceţoşa trăsăturile.

— A fost aleasă o cale a sângelui, a continuat Apollo, şi pe cerul care se întuneca rapid a lovit fulgerul.

S-a lăsat noaptea, aruncând lumea în beznă.

— Marele Război purtat de cei puţini *s-a întâmplat*, şi în cele din urmă soarele a căzut, iar luna va domni până ce se va ridica noul soare.

Pielea îmi ardea fiindcă o ţineam pe Josie, dar nu i-am dat drumul. Nu aveam de gând. Îi promisesem asta, şi nu aveam să o las niciodată. Niciodată.

Vocea lui Apollo slăbise, în timp ce lumina se retrăgea dinspre Josie şi îi urca pe braţ. Îi vedeam din nou trăsăturile. Se uita la Josie.

— Poartă zeul muzicii, al adevărului şi al profeţiei, zeul soarelui şi al luminii, al plăgii şi al poeziei, şi când va avea vârsta potrivită îşi va ocupa locul cuvenit între Olimpieni. Va conduce până la sfârşitul veacurilor.

Strălucirea i s-a retras dintr-odată din ochi. Erau lăptoşi, lipsiţi de lumină.

— Să îi spui că am fost mereu mândru de ea. Că am iubit-o mereu. Că i-am dăruit asta nu din obligaţie, ci din dragoste pentru copila mea. Să-i spui asta, Seth!

Am deschis gura, dar n-aveam cuvinte. Nimic. De cealaltă parte, Alex a căzut în fund, scoţând un sunet frânt, căci Apollo… se…

Se destrăma.

Se transforma treptat în fulgi, care pluteau în aerul ce-l înconjura. Noaptea s-a luminat, razele soarelui au coborât din nou şi s-au reflectat în nisipul sclipitor. Apollo se transforma în nimic sub ochii noştri, întorcându-se în lumină.

— Soarele nou… a zis Apollo, cu glasul slab, dispărând… a răsărit.

Josie a tresărit în braţele mele, iar privirea mea i s-a lipit de faţă. Culoarea i-a revenit în obraji, apoi pe gât, o roşeaţă care-i aducea viaţa înapoi în trup. Tremuram. Ochii ei s-au deschis şi a înghiţit o gură mare de aer. Pieptul i se ridica şi îi cobora greu.

— Seth? a şoptit ea, răguşită.

La naiba!

Ridicând-o la piept, mi-am îngropat faţa în scobitura gâtului ei şi mi-am pierdut controlul. Nu-mi păsa. Am *suspinat*, ţinând-o în braţe.

— Seth!

Avea vocea înfundată. A reuşit să-şi ridice braţele. M-a apucat de obraji şi mi-a ridicat capul.

— Seth? De ce plângi?

Mi-a scăpat un râset răguşit şi mi-am lipit fruntea de a ei.

— Te iubesc, Josie! Te iubesc!

33

Seth

Soarele care răsărea se ridica deasupra orizontului, pictând cerul în nuanţe de oranj ars şi violet adânc. O briză caldă îmi mângâia pielea, făcând să foşnească perdelele eterice de la uşa din spatele meu. Mă trezisem cu o oră în urmă şi nu mai reuşisem să adorm, aşa că m-am trezit pe balcon, ascultând valurile care se rostogoleau şi ţipetele îndepărtate ale păsărilor care se trezeau şi ele.

Voiam să fiu acolo, adormit lângă Josie, dar nenorocitul meu de creier nu voia să se închidă, şi aproape că revedea toate momentele vieţii mele din ultimii ani. De când aflasem că sunt Apollyon, până când păşisem pe Insula Zeităţii şi dincolo de asta, am văzut „Hiturile lui Seth” pe *repeat*.

Parcă aş fi încercat să-mi dau seama cum, după tot ce se întâmplase şi tot ce făcusem, şi după fiecare moment bun şi rău, tot ajunsesem aici.

Închizând ochii, mi-am dat capul pe spate, lăsând căldura soarelui să-mi alinte pielea. Viitorul era… *aici*.

Suna al naibii de siropos, dar aşa era.

Cum de fusesem atât de norocos? Era o întrebare pe care mi-o pusesem de sute de ori de când o cunoscusem pe Josie, dar după ce aproape că mă pierdusem pe mine şi pe ea, şi pe copilul nostru, nu mi-o puteam scoate din minte. Erau atât de multe persoane mai bune decât mine care pierduseră imens!

Dar iată-mă, încă simţind gustul fricii amare şi acreala lipsei de speranţă de când privisem viaţa scurgându-se din ochii frumoşi ai lui Josie. Poate că aveau să treacă o sută, chiar o mie de ani, până să uit senzaţia aceea. Poate că niciodată, dar Josie era bine, iar copilul nostru, în siguranţă.

Şi nu trăiam cu teama şi cu lipsa de speranţă. Nu trăiam viaţa marcată de pierdere pe care o avusese Josie cât fusesem eu captiv în nimic. Eram…

Eram acasă.

Insula, casa nu mi se păruseră niciodată acasă. Niciun loc nu păruse aşa, dar casa asta? Fusese un loc rece şi sterp, indiferent cât de tare strălucea soarele sau câţi oameni umpleau camerele. Casa era doar un schelet fără substanţă, pătat de amintirile unei mame reci şi ale unei sorţi pe care nu o cerusem.

Până acum.

Niciodată nu m-aş fi gândit la casa în care-mi petrecusem mulţi ani singuratici ca la un loc în care să vreau să mă întorc şi să îmi întemeiez o familie. Mă gândeam la ea ca la o stafie care bântuia mereu undeva, periferia gândurilor mele.

Dar nu mai era aşa.

Acum o simţeam ca pe o casă, pentru că toată lumea mea era ghemuită la câţiva metri, dormind în pace. Arătase diferit chiar şi când sosisem, ieri. Mai luminoasă. Mai caldă.

Acasă.

Urma să fie locul în care să ne întoarcem mereu, când plecam. Aici aveam să ne creştem copilul, şi ştiam că fiecare nişă şi ascunziş al casei cândva rece şi pustii se vor umple de viaţă şi de iubire. Dar acasă nu era un loc.

Era o persoană.

Deschizând ochii, m-am trezit înapoi în dormitor, stând la picioarele patului. Josie era întinsă pe o parte, cu cearşaful răsucit în jurul şoldurilor. Un picior adorabil se iţea dintre cearşafuri. Tentant. Atât de tentant! Totul la ea, chiar şi felul în care-şi încrucişase braţele în faţa pieptului gol. Părul ei uimitor, un amestec de nuanţe de blond şi de şaten răspândit pe pernă.

Pe toţi zeii!

Incapabil să mă abţin, m-am apropiat.

Un nod de emoţii mi s-a urcat în gât. Lacrimi nenorocite mi-au înţepat ochii şi m-am urcat pe pat, sprijinindu-mă într-un genunchi.

Era *psychí mou*.

Era totul.

Mi-am înfăşurat o şuviţă de păr de pe obrazul ei pe deget şi i-am dat-o după ureche. S-a foit, iar degetele i s-au încovoiat, din reflex. Soarele care se strecura pe pat i s-a reflectat în diamantul de pe inelar.

Era soţia mea.

Un râset răguşit mi-a despărţit buzele. *Soţia mea*. Nu mă gândisem niciodată că mă voi însura. Eram sigur că marea majoritate a celor care mă cunoşteau n-ar fi crezut-o, dar iată-mă!

Eram norocos.

Mâna mea i-a mângâiat braţul, curbura taliei, ridicătura şoldului.

Josie a scos un sunet moale şi s-a întors pe spate. Genele ei dese s-au ridicat. Ochii frumoşi, albaştri, s-au concentrat, şi mi-a oferit un zâmbet somnoros.

— Bună! a murmurat.

— Bună!

Am înghiţit, dar nodul de emoţii era la locul lui.

Şi-a întors capul spre uşa deschisă.

— Cât e ceasul?

— Devreme. Tocmai a răsărit soarele.

Mi-am pus mâna de cealaltă parte a şoldului ei.

— Mmm…

— Nu am vrut să te trezesc. Ar trebui să mai dormi.

Ridicându-şi braţele deasupra capului, şi-a întins corpul superb, arcuindu-şi spatele şi oferindu-mi o privelişte minunată. Sânii i-au tresărit, rozalii şi perfecţi. Şi-a muşcat buza de jos. Cearşaful a alunecat şi i-a dezvelit burta, cu o… umflătură mai mare, o rotunjime care-mi tăia respiraţia. N-avea cicatrice de la atacul lui Enyo. Niciun defect. Doar semnul lui Apollo.

— Te holbezi, a zis.

Mereu mă holbam.

Mai ales când era goală şi însărcinată cu copilul nostru. Nu mă puteam abţine.

N-am răspuns. A lăsat jos braţele. Somnolenţa a dispărut. S-a încruntat şi mi-a atins obrazul.

— Te simţi bine?

— Da, am zis repede.

— Sigur?

— Da. Doar că mă gândesc la… toate.

A ridicat o sprânceană. Părul i s-a revărsat pe umeri când s-a aşezat în capul oaselor.

— Ai ceva material.

Coborându-ne mâinile unite, i-am sărutat centrul palmei şi i-am dus mâna la pieptul meu, deasupra inimii.

— De ce eşti treaz? Vorbeşte cu mine, Seth!

— Nu e nimic. Totul e bine.

— Sigur?

— Da. Numai că… I-am prins o şuviţă de păr şi am tras uşor de ea, apoi i-am spus: Sunt atât de norocos! Nu pot să nu mă gândesc la asta.

A tăcut o clipă.

— Crezi că a fost vorba doar de noroc?

— Nu ştiu, am răspuns sincer.

— Suntem amândoi norocoşi. Dar nu este doar norocul cel care ne-a adus aici. Cred că am muncit din greu să ajungem unde suntem. Am *luptat* din greu amândoi.

Asta aşa era.

Aveam cicatricile ce nu se vedeau pe piele ca dovadă.

— Şi am avut mult ajutor, a continuat ea, punându-şi cealaltă mână pe coapsa mea. Şi tata…

Era greu să mă gândesc la Apollo. O parte din mine devenea iraţional de iritată doar auzindu-i numele, iar cealaltă simţea lipsa ticălosului, care apărea când poftea, fără avertisment, dar ce făcuse pentru Josie şi pentru fiul nostru nu se putea uita.

— Da, chiar ne-a ajutat, nu?

Ea a încuviinţat şi uram să văd cum i se strecoară tristeţea pe chip. Îi transmisesem mesajul lui Apollo, după ce-şi amintise ce se întâmplase. Fusese greu să privesc cum pricepuse sacrificiul lui Apollo. Îşi dăruise calitatea de zeu pentru a o salva şi a ne salva copilul, şi probabil şi viaţa.

Şi nu fusese dificil doar pentru Josie.

Alex şi Aiden nu puteau procesa, chiar dacă văzuseră cu ochii lor. Zeul făcuse parte din viaţa lor mai mult decât dintr-a lui Josie, şi pentru Alex însemna tot că-şi pierduse un tată.

Fusese greu pentru toţi.

Chiar şi pentru mine.

— Aş vrea să fi avut… timp cu el. Să îl cunosc, ştii? Fiindcă nu l-am cunoscut deloc.

— Îmi pare rău! Mi se părea ceva nepotrivit de zis, dar am zis-o: Te-a iubit. A dovedit-o din plin.

— Ştiu!

— Îmi doresc doar să ţi-o fi arătat altfel.

Era adevărul.

— Să te scoată la îngheţată sau aşa ceva…

Josie a râs răguşit.

— Ar fi fost ceva. Să petrec timp cu el ar fi fost… Chiar îmi doream asta. Şi-a dres glasul, ridicând privirea spre mine: Deci n-a fost doar noroc. Ne-am luptat pentru asta. Oamenii au sacrificat totul să ajungem noi aici, şi nu doar tata.

Nu, nu doar Apollo îşi dăduse viaţa. Şi Colin, înainte să-l cunoaştem. Nenumăraţi alţii. Unii fără nume – dar sacrificiul lor era la fel de important.

Dar Josie… avea dreptate.

Nu spun că o parte nu fusese noroc. Credeam cândva că nu există, dar acum ştiam. Şi poate că o parte fusese chiar soarta. Ştiam suficient acum să-mi dau seama că era aievea. Că se putea remodela, dar uneori era ca un marfar, care te călca fără veste.

Dar luptaserăm să ajungem aici. Luptasem şi eu. Nu fuseseră doar noroc sau soartă.

— Noi am fost.

— Da. Şi s-a terminat de-a binelea, Seth.

Nu crezusem vreodată că o să mă bucur de luxul de a le auzi.

— Gata cu umbrele, cu Titanii! a continuat, cu mâna pe interiorul coapsei mele. Olimpienii îşi cunosc locul, iar noi îl ştim pe al nostru.

— Da, aşa e!

Mi s-a întărit penisul când mâna ei a ajuns periculos de aproape.

— Locul nostru e aici, am îngăimat.

— Aici este, a spus şi mi-a sărutat colţul gurii. Şi orice lucruri nebuneşti ne aşteaptă, le vom înfrunta împreună.

Dacă Olimpienii rămaşi erau deştepţi şi îşi jucau bine cărţile, prioritatea lor trebuia să fie să nu ne supere.

Din păcate, Olimpienii nu erau faimoşi pentru inteligenţă sau pentru precauţie, chiar dacă, ultima dată când îi văzusem, lucrurile fuseseră OK. Nu ştiai niciodată la ce să te aştepţi din partea lor, eu eram pregătit pentru ei, chiar dacă încercau să ne atace.

Sau dacă încercau să ne oprească fiul să-şi ocupe locul cuvenit printre ei, când ajungea la vârsta potrivită.

Am surprins sclipirea feroce din ochii lui Josie şi m-am corectat. *Noi* eram pregătiţi.

— Împreună! am spus.

Privirea ei mi-a cercetat faţa. Mi-a atins din nou obrazul şi mi-a urmărit conturul bărbiei cu degetul mare.

Întorcând capul, i-am prins vârful degetului între dinţi. Pasiunea i-a întunecat ochii, când am muşcat.

— Trebuie să te opreşti, a zis, retrăgându-şi mâna şi trecându-mi-o peste piept.

— De ce?

— Pentru că nu ştiu de ce, dar hormonii ăştia de sarcină mă fac să vreau sex 24 din 24, a zis ea, şi la naiba, cuvintele ei m-au atins în punctul sensibil. Faci ceva de genul ăsta, iar eu vreau să te călăresc ca o maniacă privată de sex.

— OK! Nu-mi pasă ce zici, am spus şi am sărutat-o. Sunt al naibii de norocos!

Josie a râs.

— Fiindcă sunt excitată mereu?

— Da! Mi-am lipit fruntea de a ei şi am inspirat lung şi lent, adăugând: Şi pentru că n-ai renunţat la mine după toate astea.

— Nu aş putea să renunţ la tine.

M-a sărutat iar, ronţăindu-mi buza de jos.

— Nu doar pentru că te iubesc, ci pentru că meriţi să lupt pentru tine, Seth. Meriţi să fii iubit, şi dacă durează o sută de ani să ţi-o dovedesc, o voi face.

Cuvintele ei m-au lovit în piept ca un fulger.

— La naiba! am icnit.

Apucând cearşaful din jurul taliei ei, l-am aruncat la o parte. A plutit lângă pat şi a căzut pe podea, fără zgomot.

Aveam nevoie să fiu înăuntrul ei mai mult decât de următoarea respiraţie, aşa că mi-am făcut pantalonii să dispară.

Josie a râs, căzând pe pat.

— Este un talent folositor, Seth.

— Este.

M-am urcat deasupra ei, sărutându-i burta.

— Eşti geloasă, aşa-i?

— Da! a răspuns, iar degetele ei mi s-au împletit în păr. Cine n-ar fi?

Am sărutat-o pe efigia dintre sâni.

— Dar îmi place să cred că am talente mai bune decât să mă dezbrac cu un simplu gând.

— Da, aia.

M-a tras de cap şi mi-a ghidat gura spre a ei, iar eu m-am aşezat între coapsele ei.

— Dar asta ar face pregătirea mult mai uşoară.

Râsul mi s-a pierdut în sărutul ei, şi apoi m-am pierdut în ea. Totul a început lent. Aveam tot timpul din lume să o luăm încet, să ne bucurăm unul de altul fără să fim ameninţaţi şi să trăim.

Asta am făcut.

I-am sorbit de pe buze, i-am băut icnetele superbe, m-am hrănit cu ţipetele ei, în timp ce mă adânceam în ea, explorând totul ca prima dată. Într-un fel, aşa se simţea.

Mereu se simţea aşa.

Nu mă săturam de sunetele moi pe care le scotea sau de gustul pielii ei. Nu mă voi sătura niciodată de ea. Niciodată!

Când am alunecat în ea, ne agăţam unul de altul, cu mâini lacome pe pielea alunecoasă, respirând întretăiat.

Josie mi-a strigat numele când am intrat, iar sunetul m-a curentat ca un fir electric. Picioarele ei lungi şi frumoase mi-au cuprins şoldurile. M-am

mişcat deasupra ei, cu braţele tremurând, cu şoldurile împingând lent şi adânc.

Dar nici vorbă de asta.

M-am rostogolit pe spate, râzând, şi am apucat-o de şolduri când a preluat controlul. Şi-a pus palmele pe pieptul meu. Cu capul dat pe spate şi spatele arcuit, m-a călărit, şi n-am văzut niciodată ceva mai frumos. Când a ajuns la apogeu, încleştându-se şi pulsând în jurul meu, orgasmul mi-a străbătut şira spinării.

M-am ridicat în fund, cu braţele în jurul ei, cât de strâns posibil. Capul ei mi-a căzut pe umăr, iar corpul îi tremura. Am tras-o în jos, împingându-mă în sus şi lipindu-ne trupurile. Nu exista niciun centimetru între noi când i-am strigat numele.

Am căzut pe spate, cu ea peste mine, iar undele de şoc de după m-au zguduit. Eram şocat, dar era un şoc plăcut.

Am privit-o pe Josie. Respira la fel de greu ca mine, cu jumătate de trup întins deasupra mea şi picioarele încâlcite într-ale mele. Adoram asta la ea. Reuşea mereu să-şi încurce picioarele printre ale mele. Am rânjit leneş. Era cea mai tare caracatiţă.

— Pe toţi zeii! am exclamat şi am mângâiat-o pe spate, sărutând-o pe creştet. Aş putea face asta iar şi iar.

— La fel! A fost…

— Extraordinar? Demenţial? Cel mai bun sex din viaţa ta? am sugerat.

A chicotit.

— Toate cele de mai sus.

— Aşa mă gândeam şi eu.

— Orgoliul tău nu încetează să mă surprindă.

Am chicotit, cu degetele pe spatele ei. Am închis ochii. Cred că am aţipit, fiindcă am redeschis ochii şi soarele se mutase de pe pat pe podea, iar Josie îmi zâmbea, cu bărbia pe pieptul meu.

— Te-ai uitat la mine cum dorm? am întrebat-o, cu mâna pe spatele ei, fiindcă ştiam că îi place.

— Puţin.

Ridicând cealaltă mână, mi-am trecut-o pe peste faţă.

— Cât am dormit?

— Câteva ore. Nu mult.

— Rahat! Pe bune?

— Nu m-am uitat *tot timpul* la tine.

— Ce uşurare! Îmi pare rău!

— E în regulă, Seth! a zis ea, zâmbind. Poţi dormi. Avem o veşnicie să fim treji şi să ne iritǎm reciproc. Literalmente. O veşnicie. Curând, vom avea o versiune în miniatură a noastră, pe care să o iritǎm şi cu care să dormim.

Nu ştiu de ce, dar mi-am dat seama că, într-adevăr, aveam o veşnicie. Chiar aveam. Nu viaţa

aceea, de clipeşti şi s-a dus. Nu un viitor care se sfârşea, în cazul cel mai bun, cu noi bătrâni şi decrepiţi, cu muşchii slăbiţi şi oasele fragile. Aveam o veşnicie.

— Da!

Vocea mi s-a îngroşat şi am tras-o înapoi lângă mine. Piele pe piele. Inimă lângă inimă.

— Da, avem!

Josie m-a sărutat pe piept, şi mi-am dat seama de altceva. Ceva extraordinar de uimitor.

Primisem tot ce mi-aş fi putut dori, în final.

Eu! Cel pe care unii îl numiseră personaj negativ, multă vreme.

Dar aşa era. Aveam iubirea vieţii în braţe – soţia mea. Urma să avem un copil. Aveam un viitor, pe care-l puteam aştepta în fiecare zi.

Am râs, înainte să mă pot abţine.

Josie a ridicat bărbia.

— Ce este?

— Mă gândeam. Zâmbind, am strâns-o mai aproape de mine şi am spus: Am *totul*. Tot ce nu mi-am permis vreodată să visez, măcar. E o nebunie.

Josie a strâmbat din nas, în felul ei drăguţ, şi am zâmbit mai larg. A scos un ţipăt fericit când am rostogolit-o pe spate. Privind în ochii femeii care era un adevărat dar, am făcut o promisiune pe care nu aveam să o încalc niciodată.

— Îmi voi petrece restul eternităţii dovedindu-ţi cât de mult merit toate astea.

Ochii ei s-au umplut de lacrimi.

— Deja meriţi, Seth!

Epilog

Seth

— Crezi c-o să-ţi doreşti vreodată unul dintr-ăştia? l-a întrebat Deacon pe Luke, fără să-şi ia ochii de la bocceluţa din braţele lui.

Luke s-a uitat spre mine, cu sprâncenele ridicate a surpriză.

— Cred că da, însă doar după multă vreme. Multă, multă vreme.

Am rânjit.

— Nu ştiu, a zis Deacon şi şi-a coborât faţa peste bocceluţa din braţe. Aş vrea să am unul.

— Faci lucrurile să pară atât de simple! a zis Luke. De parcă ai putea merge la băcănie să-ţi alegi unul.

— Acum, e posibil, am comentat eu, sec.

— Nu îl provoca!

Deacon s-a întors la acele sunete ridicole, ca nişte gângureli – zgomote pe care m-am trezit că le făceam şi eu, şi nu doar o dată. Uneori, îmi scăpau fără să-mi dau seama.

— Abia aştept să-l vadă Alex şi Aiden, a comentat Luke, încrucişându-şi braţele.

Deacon nu-şi putea ţine mâinile departe de cel mai nou membru al Armatei Uimitoare, dar Luke se cam abţinea, privind bocceluţa ca pe o armă necunoscută de distrugere în masă. Nu-l puteam învinui.

— Copilul ăsta va fi răsfăţat, ţinând cont că are patru sau cinci naşi.

— Da! am confirmat, zâmbind.

Deacon şi-a ridicat privirea, iar bocceluţa a început să se zvârcolească.

— Cred că vrea la tati.

Zâmbind, m-am apropiat de Deacon şi m-am aplecat, luându-mi fiul. *Fiul meu*. Cele două cuvinte mă zguduiau până în centrul fiinţei. I-am ţinut corpul la piept şi s-a liniştit imediat.

— Cred că la mami vrea.

— Nu-l pot acuza, m-a tachinat Deacon, lăsându-se pe canapea. Ce face Josie?

— Perfect.

Era adevărat. O putuseră vizita doar seara trecută. Când începuse travaliul, trebuise să-mi spun că Josie va fi bine. Că supravieţuise atâtor lucruri nebuneşti, încât travaliul avea să fie parfum. Dar la prima contracţie adevărată aproape că leşinasem, când o văzusem pălind. Să o privesc trecând prin

travaliu fără să pot face altceva decât s-o ţin de mână nu fusese uşor. Mă speriase de moarte.

Şi nu eu născusem copilul.

Josie era eroina mea.

Am sărutat capul blond al fiului meu şi am închis ochii, mulţumind în gând tuturor zeităţilor care existaseră pentru acest dar. Când am deschis ochii, cei doi mă priveau cu ochi lichizi.

— Cred că ar trebui să i-l duc! am zis. Serviţi-vă cu tot ce doriţi!

— Chiar aşa şi plănuim, a zis Deacon, iar eu mi-am dat ochii peste cap.

— Seth? a făcut Luke, şi m-am întors spre el, schimbând poziţia fiului meu. Nu cred că am spus-o încă, dar ador numele pe care l-aţi ales. Apollo… cred c-ar fi mulţumit.

Fiul meu a deschis ochii. Nu aveau aceeaşi nuanţă de albastru ca ai mamei şi ai bunicului. Erau ochii mei, într-o nuanţă arămie, de ambră.

Fiul meu avea ochii mei.

— Da! am zis. Este numele perfect! Ne vedem imediat.

Am trecut pe lângă Basil, pe hol, şi m-am îndreptat spre scări. S-a plecat, deşi i-am aruncat o privire de avertizare, tocmai ca să nu o facă.

Credeam deja că o face doar ca să mă enerveze.

— Să mergem să o vedem pe mami, omuleţule! am zis, urcând scările. Cred că-i lipseşti!

Am primit o gângureală ca răspuns, şi m-a făcut să rânjesc. Era un copil fericit, până acum. Până ce i se făcea foame. Aceea era altă poveste.

Am intrat pe hol şi am văzut-o pe Erin venind spre mine. Lucrurile erau… mai bune între noi, adică nu încerca să mă ucidă, dar nici nu urma să fim cei mai buni prieteni prea curând.

— Tocmai voiam să vin să te caut, a zis, oprindu-se să îşi încovoaie degetul în centrul unui pumnişor de bebeluş. Cred că e aproape ora mesei.

— Da, aşa e!

Cam atât a durat conversaţia.

Aşa cum am zis, lucrurile erau mai bune, dar nu eram în niciun caz prietenoşi.

Făcând un semn din cap spre Erin, mi-am croit drum spre dormitor, deschizând uşa fără să o ating. Am văzut-o imediat pe Josie.

Era în capul oaselor, împletindu-şi repede coada groasă. Pe zei, cât de frumoasă era! Stătea pur şi simplu acolo, cu bărbia în jos şi cu chipul concentrat, şi era cea mai uluitoare persoană pe care o văzusem.

Josie a ridicat privirea şi mi-a zâmbit, prinzându-şi coada.

— Bună!

— Ţi-am adus ceva.

— Este copilul meu? a întrebat, mişcând degetele spre mine.

— Poate!

M-am aşezat lângă ea şi i l-am întins cu grijă pe fiul nostru. Am simţit o apăsare în piept când i-am văzut faţa luminându-se, în timp ce îşi trecea mâna peste căpşorul lui.

— Parcă are deja mai mult păr, sau mi se pare mie? a întrebat, privindu-mă.

Sprijinindu-mi mâna pe pat, lângă şoldul ei, m-am aplecat spre ea.

— Are mult păr. Cred că îi creşte mai repede decât el.

Ea a râs.

— Va avea curând un coc de băieţi.

Am clătinat din cap, rânjind, în timp ce fiul nostru a apucat-o pe Josie de un deget.

— Cum te simţi?

— Bine!

I-a ridicat mânuţa la gură, sărutându-i degeţelele. S-a auzit un chicotit bucuros.

— Perfect, de fapt. Ştii? Totul este perfect acum.

Da, chiar era.

Am sărutat-o pe obraz.

— Deacon şi Luke adoră numele.

— Mă gândeam eu! a zis şi şi-a întors capul spre mine să mă sărute. Cred că şi Alex şi Aiden vor simţi la fel.

— Aşa este!

Am sărutat-o şi eu şi m-am tras în spate, cât să-l văd pe fiul nostru privindu-ne, cu ochi limpezi. Copilul părea să ştie despre ce vorbim.

— Vreau să-mi faci o favoare, micuţule! am zis. Prima dată când te ia Aiden în braţe, vreau să faci cel mai mare rahat…

— Seth! a râs Josie. Să nu îndrăzneşti să termini propoziţia!

Am chicotit.

— Maică-ta îmi distruge viaţa!

— Iar taică-tău va avea mari probleme, dacă o ţine tot aşa, a spus ea, făcând ochii mari, când copilul a scos alt gângurit, parcă răspunzându-i. Da, exact!

Am sărutat-o iar pe obraz şi mi-am mişcat mâna. Fiul nostru s-a întins după degetele mele. Ne-a apucat mâinile amândurora.

— Leon, am zis, cu privirea la Josie. Leon este numele perfect!

Mulţumiri

Trebuie să le mulţumesc cititorilor care au început cu seria *Covenant*, tocmai în 2011, serie care a urmărit povestea lui Alex şi lui Aiden şi care s-a transformat în călătoria lui Seth şi lui Josie. Seria *Titanii* n-ar fi fost posibilă fără voi, mai ales cei care sărbătoreau cu tort ziua lui Aiden, îi apărau pe el sau pe Seth în confruntările dintre iubiţii fictivi şi se contraziceau mereu cu privire la cine e mai bun: Seth sau Aiden. Sper, într-un final, să putem spune că sunt la fel de grozavi şi că Alex şi Josie sunt două femei tare norocoase. Şi acesta este finalul, deocamdată.

Un mare mulţumesc către editoarea mea, înzestrată cu remarcabile abilităţi de redactare! Ha! Mulţumiri agentelor mele, Kevan Lyon şi Taryn Fagerness. Mulţumesc, Christine Borgford, pentru capacităţile uau de formatare, Sara Eirew pentru design, dar şi Franggy Yanez pentru fotografiile lui superbe! Mulţumesc, Stephanie Brown, chiar dacă cred c-a vrut să mă lovească spre finalul cărţii! Mulţumesc, Kate Kaynak, Hannah McBride, Jen Fisher, Valerie şi Vi, Jessica, Laura Kaye, Sarah J. Mass, KA Tucker, Vilma Gonzalez, Lesa Rodrigues, Stacey Morgan, Jillian Stein şi Liz Berry, Andrea Joan, Jay Crownover, Cora Carmack, precum şi celor care m-au

ajutat să-mi păstrez facultăţile mintale cât am scris! Mulţumesc, Drew Leighty, care îl întrupează pe Seth extraordinar de precis!

Seria *Titanii* a fost mai mult decât o serie de cărţi. A fost începutul evenimentului ApollyCon, şi chiar dacă seria s-a sfârşit, ApollyCon continuă.

ISTORIA SE REPETĂ... PREȚUL TREBUIE PLĂTIT... SFÂRȘITUL SE APROPIE, IAR PROFEȚIA SE VA ÎMPLINI!

Seth nu și-a permis niciodată să viseze la viitor. Acum însă este pe punctul de a avea totul alături de Josie: iubirea, o familie, un copil. Pe vecie. Tot ce stă între el și această viață minunată este cruzimea Titanilor. Dacă o ajută pe Josie să-i înmormânteze – fără a-i ucide, o sarcină aproape imposibilă pentru el –, ar putea să capete tot ce își dorește. Curând însă își dă seama că, fiind zeu, alegerea pe care o va face ar putea transforma lumea într-un loc mai bun sau, dimpotrivă, mai rău. Luându-se la luptă cu Titanii, Seth a pus în mișcare, fără voia lui, forțe malefice care îi silesc pe Olimpieni să intre pe tărâmul muritorilor și să restabilească delicatul echilibru de forțe, împiedicând lumea să se năruie.

Înmormântarea Titanilor este prioritatea lui Josie. La urma urmei, pentru asta s-a născut. Din nefericire, planurile pe care tatăl ei, Apollo, le-a ticluit pentru a-i da o mână de ajutor nu sunt deloc simple, iar viitorul e cum nu se poate mai sumbru pentru Josie și Seth. Luptele dintre puri și semipuri sunt mai aprige ca niciodată, iar pericolul care îi pândește pe cei doi îndrăgostiți sporește de la o clipă la alta. Josie știe că șansele lor de a reuși sunt infime, iar dacă dau greș, ar putea să piardă totul. Este însă conștientă că acum nu luptă doar pentru ea însăși – luptă pentru bărbatul pe care îl iubește, pentru viitorul lor, pentru o lume mai bună și mai sigură. Totuși, pentru a câștiga acest război cumplit, Josie și Seth trebuie să facă sacrificiul suprem.

„Atât de uimitoare, încât mi-a frânt inima! Ce bine era dacă povestea continua! [...] Felicitări, Jennifer! Un triumf absolut!"
myyanabookobsession.com

„O călătorie captivantă și de neuitat!"
onceuponabookblog.com

ISBN: 978-606-793-106-8
ISBN: 978-606-088-009-7
9 786060 880097
www.edituracorint.ro

LEDA EDGE fantasy